

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2014 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປື້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປື້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Church Ministry Resources: Chris Liebrum
Director, Bible Study/Discipleship: Phil Miller

Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ປະຖົມມະການ 1:26-31; ໂຣມ 5:1-11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ປະຖົມມະການ 1:26-21; ໂຣມ 5:1-11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າສ້າງພວກເຮົາຂຶ້ນມາ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີການຄືນດີກັບພຣະອົງ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າສ້າງພວກເຮົາຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ມີຄວາມໝາຍວ່າຢ່າງໃດ? ພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໃນການຊົງສ້າງຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເພື່ອຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໃນການທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຄືນມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ.

ຄຳນຳ

ພາກັນນັ່ງສາດ, ໜ້າບ້ານທີ່ແອ້ມດ້ວຍດິນຈີ່, ໂບກດ້ວຍຕົມ ທາງພາກຕາເວັນຕົກຂອງອັຟຣິກາ. ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຢູ່ໃນສະພາບຄັບຂັນຫລາຍ ເພາະສິນທະນາກັບຄືນພື້ນຖານອີມ່າມ (Imam) ຜູ້ນຳມຸສລິມໃນໝູ່ບ້ານນັ້ນ. ໂດຍຜ່ານຜູ້ແປພາສາ, ພວກເຮົາໄດ້ສົມທົບການສອນຂອງພຣະຄຳພິຂອງພວກເຮົາ ແລະຄຳພິຄໍຣານ (Koran) ເພາະວ່າໝວດຂອງພວກເຮົາໄດ້ມາທີ່ໝູ່ບ້ານນີ້ຫລາຍຄັ້ງແລ້ວ, ສອງຄົນໃນໝູ່ພວກເຮົາໄດ້ບອກວ່າ ພວກເຮົາສາມາດສົນທະນາເຮື່ອງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາແລະຂອງພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງສະບາຍ.

ໃນການສົນທະນາກັນນັ້ນ, ມີຈຸດນຶ່ງທີ່ພວກ ອີມ່າມ ສົນໃຈທີ່ສຸດກໍຄືເຮື່ອງເປົ້າໝາຍຂອງມະນຸດ. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສ້າງພວກເຮົາໃຫ້ມາຢູ່ທີ່ນີ້? ລາວຮູ້ດີວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນສິດຍາພິບານໃຫ້ແກ່ຄົນອະເມຣິກາ ແຕ່ລາວບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າສິດຍາພິບານຄືຫຍັງແລະທ່າງານຢ່າງໃດ. ດັ່ງນັ້ນການເຂົ້າໃຈໃນຄຳວ່າຄຣິສຕຽນຂອງລາວຈຶ່ງມີຂອບເຂດຈຳກັດ ລາວຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນໜ້າທີ່ກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງມະນຸດ. ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງວາງຄຳຖາມທີ່ສຳຄັນນີ້ແລະຖາມເຖິງຊີວິດຂອງມະນຸດ, ກໍເພາະວ່າລາວເປັນມະນຸດ.

ຄຳຖາມຂອງພວກອີມ່າມ ແມ່ນເປົ້າໝາຍຢ່າງນຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສ້າງພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຂຶ້ນມາ? ພຣະເຈົ້າມີເປົ້າໝາຍຫຍັງກັນແທ້. ພຣະອົງປາຖນາຫຍັງຈາກມະນຸດ? ພຣະອົງໄດ້ເອົາຫຍັງແດ່ໃສ່ໃຈໃຈຂອງມະນຸດ? ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້ ພຣະອົງມີແຜນການອັນໃດແດ່? ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງມີການຜິດ

ພາດຫລາຍແທ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ? ມີອັນໃດທີ່ຜິດພາດຫລາຍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ໃນການຜິດພາດຂອງມະນຸດນີ້? ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງໃດຕໍ່ຄວາມບາບແລະມານຊາຕານ.

ຄໍາຖາມຕ່າງໆທີ່ຖາມຜ່ານມາໃນຂ້າງເທິງນີ້ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄໍາຕອບໃນການສຶກສາພຣະຄຳພີຕໍ່ໄປນີ້

1. ເປັນການເຂົ້າໃຈຍາກໃນການຊົງເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ: (ປະຖົມມະການ 1:26-31)

ປະຖົມມະການ 1:26-31 ມີອົງປະກອບທີ່ສໍາຄັນຫລາຍ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີທັງໝົດໄດ້ ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໂລກຈັກວານນີ້ຂຶ້ນມາມີຈຸດປະສົງວ່າຈະໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍມະນຸດ. ມະນຸດພວກນີ້ຈະເປັນພວກທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາພິເສດ ພວກເຂົາຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະມີຄວາມສາມາດຫຼາຍ. ພວກເຂົາສາມາດເວົ້າລົມກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ສິ່ງຊົງສ້າງອື່ນໆບໍ່ສາມາດທີ່ຈະສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.

ປະຖົມມະການ 1:26 ພວກເຮົາຈະເຫັນຄໍາວ່າພຣະເຈົ້າຕັດສິນວ່າ ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງມະນຸດຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພວກເຮົາ ຕາມຢ່າງຂອງພວກເຮົາ..... ໃນພຣະຄຳພີເດີມຄໍາວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຈໍານວນຫລາຍພຣະອົງ(ຕຣີເອການຸພາບ) ບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ ຂ້ອຍ, ຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮົາເອງ ຊຶ່ງແມ່ນຄໍາເວົ້າແທນຈໍານວນໜ້ອຍ. ພາສາເຮັບເຮີ ຄໍາວ່າພຣະເຈົ້າໃນຕອນນີ້ ແມ່ນໃຊ້ຄໍາວ່າເອໂລອິມ ຊຶ່ງແມ່ນຈໍານວນຫລາຍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມແມ່ນ ພຣະເຈົ້າອົງດຽວນີ້ ເປັນຜູ້ສ້າງໂລກຈັກວານອັນນີ້. ຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ສາມາດອ້າງອີງໄດ້ ເອຊາຢາ 40:25-26 ແລະເຮັບເຮີ 1:10-12. ພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ນີ້ແຫລະເປັນຜູ້ສ້າງໂລກຈັກວານນີ້.

ເປັນຄໍາທີ່ແຕ້ງແມ່ນວ່າ ໃຜຈະກ່າວຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ພຽງພໍຈັກເທື່ອ. ເພາະຄໍາວ່າເອໂລອິມ ເປັນຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າແລະກໍເປັນຈໍານວນຫລາຍຢູ່ແລ້ວ ທີ່ໃຊ້ໃນພຣະຄຳພີເດີມຫລາຍທີ່ສຸດເຖິງ 4000 ເທື່ອ. ຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ພົບຫລາຍກວ່າໝູ່ ແມ່ນຢູ່ໃນ ປຖກ. 18:30; ອພຍ. 34:23; ພຣະບັນຍັດ 10:17; ພສສ. 45:11; 114:7; ມລກ. 1:6.

ຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ ກໍຍັງຕົກມາເຖິງສັມຍພຣະຄຳພີໃໝ່ ແລະກໍຂຍາຍການສຶກສາຄືນຄວ້າໃນໂຮງຮຽນ ພຣະຄຣິສຕະທັມຄຳພີທຸກແຫ່ງ. ພຣະຄຳພີໃໝ່ກ່າວເຖິງພຣະອົງວ່າ ພຣະບິດາ ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ຊຶ່ງພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ໃນມັດທາຍ 28:16-20; ໂຍຮັນ 8:58; 1ໂກຣິນໂທ 12:4-6; ເອເຟໂຊ 4:4-6. ການທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າເປັນການຍາກຫລາຍ. ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າພຽງອົງດຽວ ແຕ່ຢູ່ໃນສະພາບຈໍານວນຫລາຍ. ພຣະອົງເປັນພິເສດ ພຣະອົງເປັນທຸກຢ່າງ.

2. ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານອໍານາດ: (ປະຖົມມະການ 1: 26-31)

ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສໍາແດງເຖິງການພົວພັນທີ່ພຣະອົງມີກັບມະນຸດ ເພື່ອໃຫ້ສົມກັບວ່າພຣະອົງສ້າງພວກເຂົາຂຶ້ນມາຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. ມະນຸດເປັນຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກໄຈ້ແຍກຄວາມດີແລະຄວາມ

ຊົ່ວໄດ້ ພວກເຂົາຈັດເປັນຜູ້ພິເສດກວ່າໝູ່ໃນການຊົງສ້າງທຸກຢ່າງ. ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າຈາກັບພວກເຂົາ ແລະໄດ້ວາງຮະບຽບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາທີ່ສວນເອເດນ. ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າດີແລ້ວ (1:31)

3. ຄວາມສັມພັນຖືກຕັດຂາດ: (ໂຣມ 5:1-11)

ພໍເລີ້ມຕົ້ນ ບົດທີ 2 ພວກເຮົາກໍເຫັນຄວາມຜິດພາດຂອງມະນຸດ. ມະນຸດທີ່ວ່ານີ້ກໍຄືອາດາມແລະເອວາ ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຢ່າງສວຍງາມແລະອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍອາຫານການກິນເພື່ອພວກເຂົາທັງສອງ. ແຕ່ເມື່ອມາເຖິງບົດທີ 3 ມະນຸດກໍໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາລືມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາແລະລືມຄຳຕັກເຕືອນຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງກໍຈຳເປັນຕ້ອງລົງໂທດ.

ຢູ່ໃນ ໂຣມ 5:1-11 ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເຖິງແຜນການຊົງໂຖ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຖືກຄວາມຕາຍແລະຄວາມບາບຕັດຂາດແບ່ງແຍກພວກເຂົາອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກຕັດສິນລົງໂທດໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. (ໂຣມ 3:23; ເອເຟໂຊ 2:1-3) ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເພື່ອຈະມາຮັບໂທດບາບແທນພວກເຂົາ (ເຮັບເຮີ 1:1-4) ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ກັບຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າ. ປັດຈຸບັນນີ້ ຄຣິສຕຽນຢູ່ໃນຮິ່ມພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ແລະສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຄວາມຫວັງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຈາກພຣະອົງ.(ຣມ. 5:2). ການຕັດສິນລົງໂທດບໍ່ໄດ້ຕົກມາສູ່ພວກເຮົາແລ້ວ. ເພາະຍ້ອນຄວາມເຊື່ອນັ້ນເອງຄວາມສັມພັນຂອງພວກເຮົາກັບພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກັບມາຄືນດີກັນ. ພຣະອົງຍັງໄດ້ສົ່ງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດລົງມາຊ່ວຍພວກເຮົາ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງຄວາມບາບນີ້, ພວກທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຄວນຈະດຳເນີນຊີວິດທີ່ເປັນຕົວຢ່າງໃນການໄດ້ຮັບພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຈາກພຣະອົງ,

ໂປໂລໄດ້ຕັກເຕືອນພວກທີ່ອ່ານພຣະຄໍາພີໂຣມໃນຕອນນີ້ວ່າ ຄວາມພົ້ນມີຈິງແລະກໍເປັນຄວາມຈິງ ທີ່ໄດ້ພິສູດມາແລ້ວ. ພຣະເຢຊູຄຣິດຖືກສົ່ງລົງມາເພື່ອໃຫ້ການຊົງໂຖ່ນີ້ສໍາເຣັດ (ຣມ. 5:6-8). ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການກະທຳບາບຂອງມະນຸດ. ເມື່ອເຖິງເວລາຄົບກຳນົດແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ສົ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງລົງມາ ປະສູດຈາກຍິງພິມມະຈາຣີ ເພື່ອໂຖ່ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ:

ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງມະນຸດຂຶ້ນມາເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງ. ພຣະອົງສ້າງພວກເຮົາເປັນພິເສດ, ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມບາບຈະແຍກພວກເຮົາອອກຈາກພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຍັງຫາວິທີທາງເອົາພວກເຮົາກັບຄືນມາຫາພຣະອົງ. ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາກໍໄດ້ກັບມາຫາພຣະອົງ ໃຫ້ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນຮິ່ມພຣະຄຸນ ແລະມີຄວາມຫວັງ ແລະເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ແກ່ຊາວໂລກ. ພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ມີໂອກາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມປາຖນາຂອງພຣະອົງສໍາເຣັດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຈະສາມາດອະທິບາຍໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ຢ່າງໃດວ່າ ທ່ານຖືກສ້າງຂຶ້ນມາຕາມພຣະສາຍາຂອງພຣະເຈົ້າ?
2. ພຣະຄັມພິອະທິບາຍວ່າຢ່າງໃດ ກ່ຽວກັບຄວາມສັມພັນຂອງພວກເຮົາກັບພຣະອົງ?
3. ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໃນຄວາມໝາຍຕອນນີ້ດີ ພຣະອົງສໍາແດງວ່າພວກເຮົາແມ່ນພຣະສາຍາຂອງພຣະອົງຢ່າງໃດ?
4. ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມພື້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເປັນຂອງຂວັນ, ພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ທໍາງານພາຍໃນຕົວຂອງທ່ານມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງຢ່າງໃດ?
5. ຄຣິສຕຽນຄວນຈະເຮັດຢ່າງໃດຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງຄວາມບາບອັນນີ້?

ບ.ພ.

ບົດຮຽນທີ 2

ຕົວເຮົາເອງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ 16:1-7; ເພັງສັຣເສີນ 139

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 1 ຊາມູເອນ 16:1-7; ເພັງສັຣເສີນ 139

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄວາມເປັນເອກລັກ ແລະຄຸນຄ່າຂອງພວກເຮົາ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການຊົງຈັດ ຕຽມຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຂຶ້ນກັບມາຕຖານຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງຄືທີ່ມາຂອງຄວາມເປັນເອກລັກ ແລະຄຸນຄ່າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເສີມຂຍາຍໃນຄວາມເປັນເອກລັກ ແລະຄຸນຄ່າທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ.

ຄຳນຳ

ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມສົນໃຈໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າຊີວິດໃນປະເທດອັງກິດ. ຄັ້ງແລກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມປະເທດອັງກິດ ແມ່ນໄດ້ໄປເຫັນພຣະຣາຊວັງຂອງກະສັດ, ແລະໄດ້ເຫັນພຣະຣາຊິນີທີ່ວັດ ກາໂທລິກແຫ່ງໜຶ່ງ. ຕໍ່ມາສອງສາມປີ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມເຂົ້າໃນການໄປໄວ້ອາລັຍຂອງພຣະຣາຊິ ນີໄດແອນນາ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ເຫັນການຖ່າຍທອດສິດອອກໃນທີວີ. ຮູບພາບນັ້ນໄດ້ຕິດຕາຂ້າພະເຈົ້າ ຢູ່ຕຸລອດເວລາ ເພາະວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ໃນພຣະຣາຊວັງ.

ຫລາຍວັນຕໍ່ມາ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຍິນຂ່າວໂສກເສົ້າເພາະການເສັງຊີວິດຂອງຄຸນແມ່ເຕຣີຊ້າ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າ ກໍໄດ້ຕິດຕາມການສົ່ງສະການຖ່າຍທອດສິດເໝືອນກັນ. ໃນການຖ່າຍທອດ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ບໍລິຍາຍ ກ່າວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍໄດ້ໄປສົ່ງສະການຣາຊິນີ ໄດແອນນາ ຄັ້ງນັ້ນເປັນການປະທັບໃຈຫລາຍ.

ຄຳເວົ້າຢ່າງນີ້ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ໂງ່ງຄືຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈຍາກ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າລາວໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງ ໃດ. ຄຸນແມ່ເຕຣີຊ້າ ເປັນຜູ້ປະກາດເຣື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມລຳບາກຍາກເຂັ້ນ, ອິດທິວ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ ກັບຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ. ສ່ວນຣາຊິນີໄດແອນນາໃຊ້ຊີວິດຢ່າງຮຸ້ງໂຮດ ໄປທີ່ໃດກໍມີຄົນໃຫ້ກຽດ ມີຄົນໂຄຣນັບບຖື. ຜູ້ບໍລິຍາຍກ່າວຕໍ່ໄປວ່າມະນຸດໃນສັມຍປັດຈຸບັນນີ້ ພວກເຮົາເຫັນກັນແຕ່ພຽງຂ້າງນອກ ພວກເຮົາຕິຣາຄາມະ ນຸດຕາມມາຕຖານທີ່ຫລຽວເຫັນເທົ່ານັ້ນ. ສຳລັບທ່ານເດ ທ່ານຄິດຢ່າງໃດ? ທ່ານຈະສະແດງອອກມາທາງ ຂ້າງນອກຊຶ່ງບໍ່? ມີໃຜໃນສັງຄົມນີ້ ສົນໃຈແລະໃຫ້ກຽດທ່ານຫລາຍສ່ຳໃດ?

1. ເບື້ອງຫລັງ-ກະສັດສຳລັບຄົນອິສຣາເອນ.

ດ້ວຍພັງອໍານາດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ວຍເຫລືອຄົນອິສຣາເອນ ໃຫ້ອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດຂອງຄົນອີຍິບ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ໂມເຊເປັນເຄື່ອງມື ໃນການໄປຊ່ວຍກູ້ຄັ້ງນີ້. ຄົນຜູ້ນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງນໍາພາເຂົາເປັນເວລາສິບປີທີ່ຢູ່ໃນປ່າກັນດານ. ຫລັງຈາກໂມເຊເສັງຊີວິດແລ້ວ, ໂຢຊວຍກໍໄດ້ເປັນຜູ້ສືບຕໍ່ໃນການນໍາພາຄົນອິສຣາເອນເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນພຣະສັນຍາ. ແຜ່ນດິນການາອານໄດ້ກາຍມາເປັນບ້ານເຮືອນຂອງຊົນຊາດອິສຣາເອນ, ຊົນຊາດອີບພະຍົບ.

ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ແບ່ງປັນກັນເປັນຫລາຍເຜົ່າຕາມເຂດແດນທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່. ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງຄໍາສັ່ງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາແລະລະບຽບການຕັດສິນໄວ້ໃຫ້ແກ່ທຸກເຜົ່າ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ ປົກຄອງກັນຕາມກໍາລັງຕາມຄວາມສາມາດ ຂອງຫົວໜ້າເຜົ່າ. ພວກເຂົາໄດ້ນໍາພາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຢູ່ໃນຜົນແຜ່ນດິນນີ້ດ້ວຍຄວາມຜາສຸກຮົ່ມເຢັນ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ການເປັນຜູ້ນໍາທາງດ້ານວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຄົນບໍ່ສົນໃຈແລະປະຊາຊົນກໍບໍ່ມັກ. ເປັນການຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍ ໃນການນໍາພາຢູ່ໃນກຸ່ມຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ຄົນອິສຣາເອນຈຶ່ງພາກັນຊອກຫາກະສັດເພື່ອຈະນໍາພາພວກເຂົາ. ໃນຄາວນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັດຜ່ານຜູ້ທໍາວາຍຜູ້ທີ່ມີຊື່ວ່າຊາມູເອນ. ເພິ່ນເປັນຜູ້ນໍາຝ່າຍຈິດວິນຍານຂອງຊົນຊາດນີ້ທັງໝົດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງນໍາພາເພິ່ນໃຫ້ເຈີມຊາຍຄົນນຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າຊາອູນ ໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງຄົນອິສຣາເອນ. ຊາອູນເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຊາມູເອນເປັນທຸກຫລາຍຍ້ອນຊາອູນ. (1 ຊາມູເອນ 15:35) ພຣະເຈົ້າກ່າວແກ່ຊາມູເອນວ່າ ເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າໄປຫາຄອບຄົວແຈສຊີຊາວເບັດເລເຮັມ ເພາະວ່າຢູ່ໃນໝູ່ພວກບຸດຂອງເຂົາ ເຮົາຈັດຕຽມກະສັດອື່ນໆໄວ້ແລ້ວ. (1 ຊາມູເອນ 16:1)

2. ການສະແດງອອກທາງນອກແລະຄວາມຈິງຂ້າງໃນ: (1 ຊາມູເອນ 16:1-7)

ຊາມູເອນຮູ້ຈັກເດົາໄດ້ດີວ່າຊາອູນຈະເຮັດຫຍັງຖ້າລາວເສັງໃຈ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາປາກົດແກ່ຊາມູເອນ ແລ້ວພຣະອົງກໍໃຫ້ຄໍາແນະນໍາວ່າທ່ານຄວນຈະເຮັດຢ່າງໃດແດ່. ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ຊາມູເອນໄປຫາຄອບຄົວແຈັສຊີທີ່ເບັດເລເຮັມ. ຊາມູເອນກໍຍອມຮັບຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ກໍຍັງຢ້ານຊາອູນຈະນໍາມາຂ້າຢູ່ເມື່ອຊາອູນຫາກຮູ້ວ່າລາວໄປເຈີມກະສັດອື່ນໃໝ່.

ແຈັສຊີເປັນຄົນເຜົ່າຢູດາແລະສືບເຊື້ອສາຍຕໍ່ມາຈາກນາງຣຸດແລະໂບອາດ (ຣຸດ 4:22). ຄົນຍິວເຊື້ອກັນວ່າພຣະເມຊີອາຈະອອກມາຈາກຕະກຸນນີ້ ຕົວຊາມູເອນເອງກໍຮູ້ຈັກດີ. ພຣະເຈົ້າພົບຊາມູເອນ ກໍເພາະເຫດຜົນນີ້. ເພິ່ນສັ່ງຊາມູເອນໃຫ້ເຜົາເຄື່ອງຖວາຍໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ, ສໍາລັບຄົນອື່ນພຣະອົງບໍ່ເຫັນໃຜອີກແລ້ວ.

ຊາມູເອນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ນໍາທີ່ເບັດເລເຮັມຮູ້ຈັກຊາມູເອນດີວ່າເພິ່ນມີອໍານາດຢ່າງໃດ. (1 ຊາມູເອນ 15:32-33) ພວກເຂົາກໍເກງກົວເພິ່ນ. ໃນຂໍ້ 5 ຊາມູເອນໄດ້ຕຽມພ້ອມຈິດໃຈແລ້ວກໍເວົ້າວ່າເຮົາມາໂດຍສັນຕິວິທີ. ເມື່ອຊາມູເອນກໍາລັງທໍາການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ທ່ານກໍໄດ້ພົບກັບແຈັສຊີ ແລະລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກສັນໄວ້ນັ້ນ. ເພິ່ນຮູ້ດີວ່າໃນຈໍານວນລູກທັງໝົດຂອງແຈັສຊີມີຄົນນຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ

ໄວ້ໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອນ. (1 ຊາມູເອນ 16:1) ຫລັງຈາກໄດ້ເຂົ້າພົບເອລີຢາແລ້ວ ຊາມູເອນກໍສັນນິຖານວ່າຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກຄົງຈະເປັນລູກຊາຍກົກ. ເມື່ອຊາມູເອນເຫັນ ແລ້ວກໍບໍ່ພໍໃຈບານໃດ (16:6) ຈໍາໄວ້ວ່າຄັ້ງນຶ່ງຊາມູເອນໄດ້ເຈີມຊາອູນຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ມີຮູບຮ່າງດີ (1 ຊາມູເອນ 9:1-2) ໃນເທື່ອນີ້ຊາມູເອນກໍບໍ່ຢາກຜິດພາດອີກ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕອບຊາມູເອນວ່າຕ້ອງເບິ່ງທາງພາຍໃນຄົງຈະດີກວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຊົງອະທິບາຍແກ່ຊາມູເອນວ່າ ຢ່າຕັດສິນມະນຸດດ້ວຍປາກິດການພາຍນອກຢ່າງດຽວ, ແຕ່ຕ້ອງເບິ່ງເລິກເຂົ້າໄປເຖິງພາຍໃນຈິດໃຈ, (1 ຊາມູເອນ 16:7)

ບໍ່ວ່າຈະເປັນສັມຍຂອງຊາມູເອນຫລືສັມຍທຸກມື້ນີ້ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວພວກເຮົາກໍມັກຈະເບິ່ງກັນທາງພາຍນອກ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ. ພວກເຮົາຄວນຈະຮຽນຈາກບົດຮຽນຕອນນີ້. ພື້ນ້ອງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທັງຫລາຍຢ່າມັກງ່າຍ ຢ່າເບິ່ງເຜີ້ນໆ ຢ່າເຫັນແຕ່ກຽດແລະຊື່ສຽງເທົ່ານັ້ນ ຕ້ອງເບິ່ງໃຫ້ຄັກໆ ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ຜິດພາດ, ເພາະຖ້າຜິດພາດແລ້ວການແກ້ໄຂຈະເປັນການຍາກກວ່າ.

3. ເບື້ອງຫລັງ-ກະສັດແລະຜູ້ຂຽນເພັງສັຣເສີນ

ຊາມູເອນໄດ້ເຈີມລູກຊາຍຫລ້າຂອງແຈັສຊີ, ຊື່ລາວວ່າດາວິດ, ໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງຄົນອິສຣາເອນ. ການປົກຄອງຂອງເພີ່ນດີຫລາຍ ທົ່ວໂລກກໍຮັບຮູ້. ຜູ້ທ່ານວາຍໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ພຣະເມຊີອາຈະອອກມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ (ມັດທາຍ 21:1-11). ຄັນຖອດຊາອູນແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງດາວິດຂຶ້ນເປັນກະສັດຂອງເຂົາ ແລະຊົງເປັນພະຍານກ່າວເຖິງດາວິດວ່າ ເຮົາໄດ້ພົບດາວິດບຸດຂອງແຈັສຊີ ເປັນຄົນທີ່ເຮົາຊອບໃຈ ເປັນຜູ້ທີ່ຈະທໍາໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາສໍາເລັດທຸກປະການ (ກິຈການ 21:22)

ດາວິດເປັນຜູ້ຂຽນເພັງສັຣເສີນແລະເປັນນັກດົນຕີ, ລາວສາມາດຫລິ້ນເຄື່ອງດົນຕີໄດ້ທຸກຢ່າງ. ເປັນເວລາຫລາຍຮ້ອຍປີຜ່ານມາແລ້ວ ປຶ້ມເພັງສັຣເສີນທີ່ເພີ່ນຂຽນຂຶ້ນເພື່ອໃຊ້ໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້າ ທຸກ ວັນນີ້ກໍຍັງໃຊ້ໄດ້ດີຢູ່. ໃນປຶ້ມນີ້ປະກອບໄປດ້ວຍຄໍາກອນ, ບົດເພັງ, ຄໍາສັຣເສີນ, ຄໍາອະທິຖານ.....

4. ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຮອບຮູ້: (ເພັງສັຣເສີນ 139:1-6)

ໃນຂໍ້ 1-4 ນີ້ ໄດ້ກ່າວເຖິງການເປັນເອກລັກສ່ວນຕົວແລະຄວາມຮອບຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກທຸກຢ່າງແລະຮູ້ຈັກທຸກຄົນ. ພຣະອົງຮູ້ໃນເວລາເຮົາຍືນຫລືນັ່ງ (139:2) ພຣະອົງຮູ້ເຖິງຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງຮູ້ໃນການເດີນທາງຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງຮູ້ວ່າພວກເຮົາຈະເວົ້າຫຍັງອອກມາ. (139:2-3) ບໍ່ມີສິ່ງຢູ່ໃນຕົວຂອງພວກເຮົາທີ່ພຣະອົງບໍ່ຮູ້. ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີອໍານາດຫລາຍ ຊຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ອາດຈະເອົາຄໍາເວົ້າໃດມາທຽບໃສ່ພຣະອົງໄດ້.

5. ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກວານ: (ເພັງສັຣເສີນ 139:7-12)

ຫລັງຈາກທີ່ກ່າວໄປແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຮອບຮູ້ທຸກຢ່າງ, ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດທັງປວງ ດາວິດຍັງເພີ່ມເຕີມອີກວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກວານ. ໃນຂໍ້ 7-12 ພຣະອົງຍັງເຂົ້າໃຈໃນທັມຊາດທຸກຢ່າງ. ດາວິດກ່າວຢ່າງນີ້ວ່າ ພວກເຮົາຈະຫລີກໜີຜ່າຍພຣະອົງໄປທາງໃດ ເພາະພຣະອົງຊົງຢູ່ທຸກບ່ອນ ແມ່ນແຕ່ຄວາມມິດພຣະອົງກໍຊົງຂັບໄລ່ມັນໄປໄດ້, ສໍາລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ມິດຫລືສະວ່າງພຣະອົງກໍຊົງເຫັນໄດ້ທຸກທີ່.

6. ສ້າງຂຶ້ນຕາມຈຸດປະສົງ: (ເພັງສັຣເສີນ 139:13-18)

ກວ້າງໄກໄປກວ່ານັ້ນ ດາວິດຍັງກ່າວວ່າພຣະອົງຊົງສານພວກເຮົາຕອນຢູ່ໃນທ້ອງແມ່ ບໍ່ມີໃຜເກີດມາໂດຍບັງເອີນ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນນັກສະຖາປານິກ(ອອກແບບ)ທີ່ເກັ່ງກ້າສາມາດຫລາຍ ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ອອກແບບມະນຸດ ແມ່ນຈະຫລັບຕາພຣະອົງກໍຍັງຊົງເຫັນໂຄງຮ່າງສ່ວນທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂອງພວກເຮົາທຸກຊັ້ນສ່ວນ. ບໍ່ມີສ່ວນໃດທີ່ຈະພົ້ນໄປຈາກສາຍຕາຂອງພຣະອົງໄດ້.

ແມ່ນວ່າຈະເປັນຢ່າງໃດກໍຕາມພຣະອົງຊົງສ້າງຜູ້ໃດຂຶ້ນມາໂດຍມີແຜນການ ຢ່າງມີເຫດຜົນ ການອອກແບບຂອງພຣະອົງຂອງແຕ່ລະຄົນແຕກຕ່າງກັນໄປ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ທ່ານຄິດແດ່ບໍ່ວ່າ ຊີວິດຂອງທ່ານມີຄຸນຄ່າຫລາຍສ່ຳໃດ, ພຣະອົງເປັນຫວ່ງເປັນໃຍທ່ານຫລາຍປານໃດ? ທ່ານຄວນຈະເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ພຣະອົງແດ່ຈະໄດ້ຫລືບໍ່? ໃນບົດເພັງສັຣເສີນທີ່ພວກເຮົາຮຽນໃນວັນນີ້ ພໍຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຮູ້ສຶກແດ່ບໍ່? ພຣະເຈົ້າຊົງເລີ້ມຕົ້ນສ້າງພວກເຮົາຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງແມ່, ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງພຽງພໍທີ່ທ່ານຄວນຈະຄິດເຖິງພຣະອົງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເພັງສັຣເສີນສອນພວກເຮົາຢ່າງໃດ ກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າຂອງພວກເຮົາ?
2. ຄໍາສອນໃນເພັງສັຣເສີນມີຄວາມແຕກຕ່າງຈາກຄໍາສອນຂອງຊາວໂລກຢ່າງໃດ?
3. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ສໍາຄັນຫລາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເບິ່ງຂ້າງໃນ ບໍ່ແມ່ນເບິ່ງແຕ່ຂ້າງນອກຢ່າງດຽວ?
4. ການຕັດສິນແຕ່ຂ້າງນອກມີການບົກພ່ອງຫລາຍບໍ່?
5. ເຮົາຈະອະທິບາຍມະນຸດ, ສຶກສາມະນຸດຢ່າງໃດ ເພື່ອບໍ່ຢາກໃຫ້ມີການຜິດພາດຫລາຍ?

ບ.ພ.

ບົດຮຽນທີ 3

ເວົ້າເຮືອງຄູ່ຄອງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອເຟໂຊ 5:21-23

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເອເຟໂຊ 5:1-33

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄູ່ຄອງຄວນຈະປະຕິບັດຕໍ່ກັນດ້ວຍຄວາມຮັກອັນເຕັມປຸ່ງມ ແລະນັບຖືຄວາມສັມພັນອັນດີຕໍ່ກັນ ເໝືອນພຣະເຢຊູປະຕິບັດຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຄອບຄົວຄວນຈະເປັນຕົວຢ່າງແນວໃດໃນຄວາມສັມພັນກັນ ແລະຄວນຈະເປັນຕົວຢ່າງແນວໃດໃນຄວາມສັມພັນຂອງພຣະອົງແລະຄຣິສຕະຈັກ

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເລືອກເອົາຄວາມສັມພັນແບບຄອບຄົວແລະພຣະເຢຊູແລະຄຣິສຕະຈັກເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ເຫັນ.

ຄຳນຳ

ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີ້ມຕົ້ນມາແຕ່ປີ 1981, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳພິທີແຕ່ງງານໃຫ້ຫລາຍຄູ່ດ້ວຍກັນ. ສະເພາະລະດູແລ້ງຜ່ານມານີ້ມີພິທີແຕ່ງງານເຖິງ 11 ຄູ່ດ້ວຍກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈຫລາຍແລະກຳຮັກພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຫລາຍ. ໃນພິທີຢ່າງນີ້ ແມ່ນພິທີທີ່ເຮັດໃຫ້ສອງຄົນເຂົ້າມາເປັນອັນດຽວກັນ.

ມີຄູ່ນຶ່ງທີ່ແຕກຕ່າງໝູ່ກິດການແຕ່ງງານຂອງຊາວໄນຈີເຣັຍ ເພາະເຈົ້າບ່າວເປັນເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດຂອງປະເທດນັ້ນ. ຫລານສາວຂອງລາວເປັນເຊື້ອກະສັດໃນເຂດນັ້ນ. ພໍ່ຂອງລາວເປັນອົງມົງກູດແລະລາວເອງກໍເປັນຣາຊິນີ. ການດຳເນີນການແຕ່ງງານຮູ້ສຶກວ່າງຽບແລະເຕັມໄປດ້ວຍຊາວໄນຈີເຣັຍ.

ເມື່ອພໍ່ຂອງເຈົ້າສາວນຳລູກສາວອອກມາ, ທຸກຄົນໃນທີ່ນັ້ນກໍຍືນຂຶ້ນແລະກົມຫົວລົງເພື່ອໃຫ້ກຽດແກ່ຣາຊິນີນີ້ແມ່ນການກະທຳທີ່ແປກປະຫລາດຫລາຍ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຖາມວ່າ: ໃຜເປັນຜູ້ມອບຍິງຄົນນີ້ໃຫ້ແຕ່ງງານກັບຊາຍຄົນນີ້? ຜູ້ເປັນພໍ່ຈຶ່ງຫັນໜ້າໄປຫາແຂກທີ່ມາຮ່ວມແລ້ວກໍແນະນຳໃນຄວາມເປັນກະສັດຂອງເພິ່ນ ແຂກທັງຫລາຍກໍດີໃຈແລະຕືບມືໃຫ້. ຫລັງຈາກນັ້ນເພິ່ນກໍຫັນໜ້າໄປຫາເຈົ້າບ່າວແລ້ວຖາມວ່າ: ເຈົ້າເຂົ້າໃຈໃນລະບຽບການດີແລ້ວບໍ່ ໃນການເປັນສາມີຂອງຣາຊິນີ? ແລະເຈົ້າກໍພ້ອມແລ້ວບໍ່ທີ່ຈະເຮັດໜ້ານີ້ແລະຮ່ວມຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງກະສັດ? ໂດຍຂ້ານ້ອຍ ນີ້ຄືຄຳຕອບຂອງເຈົ້າບ່າວ. ແລ້ວເພິ່ນກໍຖາມຕໍ່ໄປອີກວ່າ: ເຈົ້າພ້ອມແລ້ວບໍ່ທີ່ຈະສາບານຕົວຮັບລູກສາວຂອງເຮົາເປັນພັລຍາ? ໂດຍຂ້ານ້ອຍ. ເຈົ້າບ່າວຕອບດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ. ກະສັດຂອງໄນຈີເຣັຍ ຈຶ່ງຫັນໜ້າມາຫາຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວກໍກ່າວວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າເອງ ເປັນຜູ້ມອບລູກສາວໃຫ້ແຕ່ງງານ. ແລ້ວລາວກໍຈັບມືລູກສາວໃສ່ມືເຈົ້າບ່າວ.

ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສັ່ງເກດຢູ່ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນການຖວາຍຕົວຊຶ່ງເປັນຮິດຄອງຂອງຄົນອັຟຣິກາ. ຜູ້ເປັນພໍ່ເຫັນວ່າເອົາຈິງເອົາຈັງຫລາຍ. ການມອບລູກສາວແມ່ນການເຄັ່ງຂີ້ມບໍ່ມີການຍື່ມຫົວໃດໆ, ການກະທຳຢ່າງນັ້ນມັນໄດ້ຝັງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂ້າພະເຈົ້າມາຕລອດ.

1. ການຕຽມກ່ອນຈະແຕ່ງງານ:

ຂ້າພະເຈົ້າແລະພັລຍາໄດ້ຊ່ວຍໃນການຈັດຕຽມການແຕ່ງງານມາແລ້ວ 3 ເທື່ອ. (1) ງານພວກເຮົາເອງ; (2) ງານຂອງລູກສາວ; (3) ງານຂອງລູກຊາຍ. ຜ່ານການແຕ່ງງານນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບບົດຮຽນຫລາຍຢ່າງໃນການຈັດຕຽມ ຈະເຮັດອັນໃດກໍແລ້ວແຕ່ເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດລົງດ້ວຍດີຈະຕ້ອງມີການຈັດຕຽມທຸກຄັ້ງ ການແຕ່ງງານສຳເລັດລົງພາຍໃນນຶ່ງອາທິດ ແຕ່ການເປັນຄູ່ຄອງຕ້ອງຢູ່ດ້ວຍກັນຕລອດຊີວິດ.

ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ນຳພາໂປໂລ ໃຫ້ຂຽນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ລົງໃນຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນໄປເຖິງພື້ນືອງຊາວເມືອງເອເຟໂຊ. ໃນພຣະຄັມພີ ເອເຟໂຊ 5:21-33 ປະກອບດ້ວຍການແນະນຳ, ສອນພວກເຮົາໃຫ້ຮູ້ເຖິງພື້ນຖານໃນການຢູ່ຮ່ວມກັນ. ເອເຟໂຊ 5:15 ໂປໂລເຕືອນຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍວ່າໃຫ້ຮະມັດຮະວັງໃນການດຳເນີນຊີວິດ. ຢ່າເປັນຄົນໂງ່ ແຕ່ຈຶ່ງເປັນຄົນສລາດ. ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ, ຢ່າເປັນຄົນເມົາເຫລົ້າ ແຕ່ຈຶ່ງເມົາພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. (ເອເຟໂຊ 5:15-18)

ເລີ້ມຈາກຂໍ້ທີ 18-21; ແຕ່ລະຂໍ້ເປັນຂໍ້ທີ່ຍາວ ເພາະໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເຖິງການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ຖ້າຄົນທີ່ມີພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດແລ້ວການເວົ້າຈາກຈະອອກມາຈາກເພັງສັຣເສີນ, ອອກມາຈາກບົດເພັງ, ອອກມາຈາກການຂອບພຣະຄຸນ ແລະກໍມີຄວາມຢ່າເກງຕໍ່ພຣະເຢຊູຄຣິດ.

2. ຫລັງຈາກກັບຈາກການຮັບນິມູນແລ້ວ: (ເອເຟໂຊ 5:21-25)

ໃນການສົນທະນານີ້ສຳຄັນຫລາຍ ແມ່ນການເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ໃນຂໍ້ທີ 21, ນຶ່ງໃນຄຸນລັກສະນະຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອກໍແມ່ນການສົມຍອມໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເຂົ້າຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເຂົ້າໃຈກັນ, ຮຽນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄົນອື່ນດ້ວຍ, ມີຄວາມໂຄຣິບແລະຍອມຟັງຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ຝ່າຍພັລຍາຕ້ອງຍອມຟັງສາມີຂອງຕົນ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຍອມຟັງອົງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ການຍອມຟັງນີ້ຕ້ອງໃຫ້ເປັນທີ່ສົມຍອມຂອງພັລຍາ ບໍ່ແມ່ນໂດຍການບັງຄັບ (ເອເຟໂຊ 5:22) ໂປໂລໄດ້ປຽບທຽບສາມີເໝືອນເປັນສີສະ ພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງໃນການຮັກຄຣິສຕະຈັກ ແລະສາມີກໍຕ້ອງຮັກຄອບຄົວສັນນັ້ນ. (ເອເຟໂຊ 5:23-24)

ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງເວົ້າດັ່ງນີ້ ເພາະໃນສມັຍກ່ອນສາມີບໍ່ຄ່ອຍຈະຮັກພັລຍາຂອງຕົນເທົ່າໃດ. ຜູ້ຊາຍມັກຈະຖືວ່າຜູ້ຍິງເກີດລູກແລ້ວກໍຢູ່ເຝົ້າລູກຢູ່ບ້ານເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຊາຍສາມາດໄປທ່ຽວຊອກຫາຄວາມສຸກນອກບ້ານກໍ

ໄດ້ບໍ່ເປັນຫຍັງ ສໍາລັບຜູ້ຍິງແລ້ວແມ່ນໄປບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ. ໃນພຣະຄໍາພີທີ່ເປັນພາສາກຣິກ, ຄໍາວ່າຮັກຈຶ່ງມີ ຫລາຍຄໍາ ແລະເວົ້າແຕ່ລະບ່ອນກໍມີຄວາມໝາຍແຕກຕ່າງກັນ. ໂປໂລທໍາທາຍຜົວທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນໃຫ້ຍົກ ຄວາມຮັກນີ້ໄວ້ໃນລະດັບສູງ.

ໃນຂໍ້ທີ 25 ໂປໂລກ່າວວ່າ ພຣະເຊຊູຊົງຮັກຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ປະທານຊີວິດຂອງພຣະອົງ ເອງໃຫ້ແກ່ຄຣິສຕະຈັກ. ເພິ່ນຈຶ່ງປຽບທຽບພຣະເຊຊູເປັນເຈົ້າບ່າວ ແລະຄຣິສຕະຈັກເປັນເຈົ້າສາວ. ຄຣິສ ຕຽນຄວນຮັກພັລຍາຂອງຕົນແລະຮັບໃຊ້ພັລຍາຢ່າງຖວາຍຕົວ. ຄວາມຮັກຢ່າງນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງເອີ້ນວ່າຄວາມ ຮັກທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະເປັນຄວາມຮັກທີ່ຖ່ອມຕົວ.

ຄວາມສັມພັນຂອງຄອບຄົວແມ່ນການຮ່ວມແອກ ການຄຽງຄູ່ລະຫວ່າງສາມີແລະພັລຍາ. ບໍ່ແມ່ນຄວາມສັມ ພັນລະຫວ່າງຫົວໜ້າງານແລະລູກຈ້າງ. ບໍ່ແມ່ນຜົວເປັນຫົວໜ້າແລະກໍບໍ່ແມ່ນເມັງເປັນລູກຈ້າງແຕ່ເມັງກໍເປັນ ທີ່ປຶກສາທີ່ດີ. ກ່ຽວກັບເມັຍ ຖ້າຈະເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງກໍເປັນຫົວໜ້າເຊັ່ນກັນ. ທັງສອງໄດ້ນໍາກໍາລັງ, ເຮືອແຮງ, ຄວາມຄິດມາຮ່ວມກັນ ເພາະທັງສອງຍອມຮັບແລະເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນແລ້ວ (ເອເຟໂຊ 5:21) ທັງສອງ ຮ່ວມກັນເປັນຜູ້ນໍາຄອບຄົວ ຮ່ວມກັນຝຶກຝົນ ຜ່ອນໜັກຜ່ອນເປົາໃຫ້ແກ່ກັນແລະກັນ.

3. ພຣະຄຣິດແລະຄຣິສຕະຈັກ: (ເອເຟໂຊ 5:26-33)

ໂປໂລໄດ້ຍົກຮູບພາບປະກອບວ່າ ພຣະເຊຊູຮັກຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງຢ່າງໃດ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ ຢ່າງຈະແຈ້ງໃນຄວາມຮັກລະຫວ່າງສາມີພັລຍາ. ຄວາມຮັກແລະຄວາມສັມພັນນີ້ແມ່ນຄວາມສັມພັນຢ່າງ ລຶກເຊິ່ງ, ທາງດ້ານຈິດວິນຍານດ້ວຍ. ພຣະອົງໄດ້ທໍາຄວາມສະອາດໃຫ້ແກ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງ ແລ້ວ ພຣະອົງກໍໄດ້ໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງໄປຕລອດການ.

ຊີວິດຜົວເມັຍເປັນຊີວິດທີ່ຄຽງຄູ່ກັນໄປຕລອດ. ດັ່ງນັ້ນສາມີຕ້ອງຮັກພັລຍາເໝືອນຮັກກາຍຂອງຕົນເອງ, ບໍ່ມີ ຜູ້ໃດອອກທີ່ຈະບໍ່ຮັກກາຍຂອງຕົນເອງ. (ເອເຟໂຊ 5:28-33)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ການແຕ່ງງານແມ່ນສິ່ງນຶ່ງທີ່ບໍ່ນິສຸດສໍາລັບປະເພນີຂອງພວກເຮົາ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວໃນປະເທດຂອງພວກ ເຮົາ, ແຕ່ລະໝວດ ແຕ່ລະກຸ່ມມີການທໍາພິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄປ ເພື່ອສະແດງເຖິງຮິດຄອງປະເພນີ ໃນພິທີ ແຕ່ງງານນັ້ນ. ບາງໝວດກໍເຮັດແຕ່ພິທີໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງຄວາມສໍາຄັນ ຫລືຄວາມບໍ່ນິສຸດຂອງການແຕ່ງ ງານນັ້ນ. ຊີວິດການແຕ່ງງານຈຶ່ງຢູ່ກັນແບບຈິດຊືດ, ຢູ່ດ້ວຍນໍ້າຕາ ແລະບໍ່ນານພໍທີ່ໃດຄອບຄົວກໍຖືກແຍກ ອອກຈາກກັນ.

ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນ ພວກເຮົາຕ້ອງດໍາເນີນຊີວິດຕາມພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ ຍອມໃຫ້ຮິດຄອງຫລືປະເພນີໃດໆມາທໍາລາຍຊີວິດຂອງພວກເຮົາໄດ້. ພຣະຄໍາພີກ່າວໄວ້ວ່າ ຊາຍຄົນນຶ່ງ

ແລະຍິງຄົນນຶ່ງທີ່ແຕ່ງງານກັນແມ່ນຕ້ອງຢູ່ນຳກັນຈົນຕລອດຊີວິດ. ເຮົາທັງຫລາຍເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຕ້ອງ ເຫັນຄວາມສຳຄັນນີ້. ພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕະຈັກ ພວກເຮົາຕ້ອງຕຽມຄູ່ແຕ່ງງານໃຫ້ດີທີ່ສຸດ ເພື່ອຖວາຍກຽດ ແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ແນະນຳສະມາຊິກທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະເຂົ້າໃຈລະຫວ່າງຄຣິສ ຕະຈັກແລະພຣະຄຣິດ.

ຄຳຖາມ:

1. ພວກເຮົາຈະອະທິບາຍເຖິງການແຕ່ງງານຕາມປະເພນີຢ່າງໃດ?
2. ພວກເຮົາຈະອະທິບາຍ ຄວາມສັມພັນຂອງການແຕ່ງງານຄືແນວໃດ?
ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງພຣະເຢຊູແລະຄຣິສຕະຈັກ ພວກເຮົາຈະອະທິບາຍຢ່າງໃດ?
3. ມີວິທີໃດອີກແດ່ບໍ່ ທີ່ຄຣິສຕຽນຄວນຈະເປັນຕົວຢ່າງໃນການແຕ່ງງານ?
4. ສິ່ງໃດທີ່ສະແດງອອກເຖິງການແຕ່ງງານທີ່ສົມບູນ? ການຢູ່ຮ່ວມກັນແບບມີຄວາມສຸກຄືຢ່າງໃດ?
5. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທັງສອງຊີວິດນຳຄວາມແຂງແຮງມາຮ່ວມກັນໃນຊີວິດແຕ່ງງານ?
6. ມີຈັກບາດກ້າວທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ ເພື່ອຊີວິດແຕ່ງງານຈະລາບລົ້ນດີໄດ້?

ບ.ພ.

ບົດຮຽນທີ 4 ລູກນ້ອຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພງສັຣເສີນ 127:3-5; ສຸພາສິດ 22:6; ພຣະບັດຍັດທິສອງ 6:1-9
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເພງສັຣເສີນ 127:1-5; ສຸພາສິດ 22:6; ພຣະບັດຍັດທິສອງ 6:1-9
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ລູກນ້ອຍເປັນພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສິດສອນເຖິງຄວາມເຊື່ອດ້ານຈິດວິນຍານ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງສິດສອນ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສຳລັບລູກນ້ອຍ ເພື່ອສຳຣວດເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເອົາມາສິດສອນເດັກຂອງຕົນເອງ.
ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ:	ເດັກນ້ອຍເປັນພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສິດສອນເຖິງຄວາມເຊື່ອດ້ານຈິດວິນຍານ.

ບົດນຳ

ລູກນ້ອຍເປັນພຣະພອນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ສ່ວນຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃຫ້ພວກເຂົາຈະເຣີນຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ດີເມື່ອລູກສາວກົກເກີດມາເພາະລາວໄດ້ເກີດມາດ້ວຍການຜ່າຕັດອອກ. ນາງໝໍໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າອີກບໍ່ນານທ່ານໝໍຈະເຂົ້າມາແລະກວດເບິ່ງວ່າຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປ ໃນທີ່ສຸດທ່ານໝໍກໍເຂົ້າມາເພິ່ນໄດ້ເບິ່ງໃນຈໍໂທຣະທັດແລະເຫັນວ່າລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢຸດຫັນໃຈ ເພິ່ນໄດ້ເບິ່ງໜ້າຂ້າພະເຈົ້າແລະກ່າວວ່າ “ພັລຍາຂອງທ່ານໄດ້ໃສ່ຢາສລົບແລ້ວ ບໍ່ຮູ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງປາດເອົາລູກອອກມາ ທ່ານຢູ່ທີ່ນີ້ອີກບໍ່ນານຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາລູກຂອງທ່ານມາໃຫ້ທ່ານອູ້ມ.”

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກໂດດດ່ຽວປ່ຽວໃຈ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຍາດພີ່ນ້ອງເປັນຈຳນວນຫລາຍຢູ່ໃນຫ້ອງລໍຖ້າ. ປະມານອີກສິບນາທີນາງໝໍໄດ້ເຂົ້າມາຫາຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຮອຍຍິ້ມ ແລະຍື່ນເດັກເກີດໃໝ່ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າອູ້ມ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ “ເດັກຍິງຄົນນີ້ກຳລັງຮ້ອງໄຫ້-ລາວຍັງມີຊີວິດຢູ່ແລະພັລຍາຂອງທ່ານກໍສະບາຍດີ” ນາງໝໍໄດ້ກ່າວວ່າ “ຂໍໃຫ້ທ່ານເປັນຜູ້ບອກກັບພັລຍາທ່ານວ່ານາງໄດ້ລູກສາວນ້ອຍເປັນຕາຮັກທີ່ສຸດ.”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງລົງໃນຫ້ອງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສຳລັບລູກສາວຜູ້ເກີດໃໝ່ທີ່ໃສ່ຊື່ວ່າຮັນນາຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຝັນຂອງພໍ່ແມ່ກາຍເປັນຈິງ ຂ້າພະເຈົ້າແລະພັລຍາກາຍເປັນພໍ່ແມ່ແລະນີ້ເປັນການເລີ້ມຕົ້ນເທົ່ານັ້ນ.

1. ຄຳຂອບພຣະຄຸນສຳລັບຜູ້ເປັນລູກ: (ເພງສັຣເສີນ 127:3-5)

ປັດຈຸບັນນີ້ລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີອາຍຸຊາວທ້າປີແລ້ວ ນາງໄດ້ສ້າງຄອບຄົວແລະຍັງມີຫລານສາວນ້ອຍມາໃຫ້ອູ້ມອີກ. ຂ້າພະເຈົ້າແລະຄອບຄົວມີຄວາມຍິນດີຫລາຍທີ່ຮັບເອົາສະມາຊິກຄົນໃໝ່ເຂົ້າມາໃນຕະກູນ. ແນວໃດກໍຕາມພວກຂ້າພະເຈົ້າສອງຜົວເມັງຍັງເປັນພໍ່ແມ່ຂອງນາງຮັນນາຕລອດໄປຄືຍັງຮັບຜິດຊອບໃນດ້ານຄວາມເຊື່ອໂດຍການອ້ອນວອນອະທິຖານເພື່ອ ພວກຂ້າພະເຈົ້າຍັງສົນທະນາກັນເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສິດສອນໃນຖານະເປັນຄົນອາວຸໂສ ໃຫ້ການແນະນຳສິດສອນໃນດ້ານຄວາມເຊື່ອສືບຕໍ່ໃຫ້ແກ່ລູກສາວທັງໆທີ່ນາງຮັນນາກາຍເປັນແມ່ຂອງຄົນແລ້ວ.

ເພງສັຣເສີນ 127 ໄດ້ມີຄຳສອນທີ່ດີໃນຖານະເປັນພໍ່ແມ່. ນັກປະພັນໄດ້ກ່າວວ່າເດັກນ້ອຍເປັນ “ມໍຣະດົກແລະລາງວັນຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ຖ້າໄດ້ລູກຊາຍຍິ່ງເປັນສິ່ງດີທີ່ສຸດເພາະໃນສັມຍນັ້ນຖືເອົາລູກຊາຍເປັນໃຫຍ່. ຜູ້ຊາຍຍ່ອມກາຍເປັນຜູ້ນຳຕາມທຳນຽມ ໃນຂໍ້ສາມ ນັກປະພັນໄດ້ກ່າວເຖິງລູກຊາຍວ່າເປັນພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຫັນວ່າຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ນັ້ນເວົ້າເຖິງທັງຍິງແລະຊາຍ.

ຂໍ້ 4-5, ໄດ້ກ່າວເຖິງຄຳສອນວ່າການເປັນພໍ່ແມ່ນັ້ນເປັນພຣະພອນ. ພວກອິສຣາອັນໄດ້ປະເຊີນກັບສັດຕູຮອບດ້ານ ພວກເຂົາຕ້ອງຕຽມຕົວເພື່ອຢາກໃຫ້ມີຜູ້ຊາຍເປັນນັກຕໍ່ສູ້ໃນສົງຄາມ. ດັ່ງນັ້ນ, ນັກປະພັນໄດ້ຍົກເອົາຕົວຢ່າງຂອງອາວຸດໃນມືຂອງນັກຮົບ ຖ້າຜູ້ໃດມີລູກຊາຍເໝືອນກັບມີຜູ້ມາຊ່ອຍຍາມສົງຄາມ.

ລູກຊາຍໝາຍເຖິງອະນາຄົດແລະຄວາມປອດພັຍດີ. ລູກຊາຍເປັນມໍຣະດົກແລະເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍ ລູກຊາຍປຽບເໝືອນລູກສອນຍິງໄປສູ່ອະນາຄົດ. ຂໍ້ 5 ນັກປະພັນໄດ້ໃຊ້ພາບໃນສັມຍບູຮານເພີ່ມອີກ ຖ້າຊາຍໃດມີລູກຊາຍທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ລາວຈະບໍ່ກັງວົນວ່າລູກຊາຍນັ້ນເຮັດໃຫ້ພໍ່ແມ່ເສັງໜ້າ. ລູກກຸນແຈໄຂໃນ 127:3-5 ນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າຢາກຈະອວຍພຣະພອນໃຫ້ຄອບຄົວໂດຍປະທານລູກຊາຍໃຫ້. ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ຄວນຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສຳລັບລູກເຕົ້າ.

2. ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ລູກຂອງພວກເຮົາ: (ສຸພາສິດ 22:6)

ສຸພາສິດ 22 ເປັນບົດທີ່ພວກຍິວແລະຄຣິສຕຽນມັກຍົກເອົາມາເວົ້າ. ເມື່ອຜູ້ເປັນລູກໄດ້ເດີນອອກນອກທາງຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ກໍໃຊ້ຂໍ້ດັ່ງກ່າວນີ້ມາສິດສອນ. ຫລາຍໆເທື່ອເມື່ອລູກກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວກໍທັນໜີຈາກຫລັກຄວາມເຊື່ອ ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ກໍຮູ້ສຶກຜິດຄິດວ່າເປັນການລົງໂທດຈາກພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຍັງຄິດວ່າຖ້າພໍ່ແມ່ສິດສອນລູກດີ ພວກລູກກໍຄົງບໍ່ທັນໜີຈາກຄວາມເຊື່ອທີ່ພໍ່ແມ່ເຄີຍສອນມາ.

ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈພາບໃຫຍ່ໃນບົດນີ້ໃຫ້ດີ ພວກຍິວແລະພວກຄຣິສຕຽນໄດ້ຕີຄວາມໝາຍວ່າພຣະຄັມພິຕອນນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງດ້ານຈິດວິນຍານ. ໝາຍຄວາມວ່າພໍ່ແມ່ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບ ເປັນຕົວຢ່າງໃນການສິດສອນລູກໃນດ້ານຄວາມເຊື່ອທີ່ຖວາຍພຣະກຽດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຫວັງວ່າລູກໃຫຍ່ຂຶ້ນມາແລ້ວຈະເປັນຄົນມີສິນທັມ. ຄວາມໝາຍບົດນີ້ແມ່ນຢາກໃຫ້ລູກເປັນຄົນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນການຮັບປະກັນ.

ບົດນີ້ບໍ່ໄດ້ສອນວ່າລູກເຕົ້າຈະບໍ່ເດີນອອກທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ພໍແມ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລ້ຽງລູກຊຶ່ງມີອ້າຍ
ນ້ອງຮ່ວມກັນຫລາຍຄົນ ເຫັນວ່າມີອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄົນນຶ່ງເຂົາໄປວິຫານແລະບໍ່ຍອມກັບຄືນມາຫາ
ພຣະເຈົ້າເດັດຂາດ ເຣື່ອງນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເສັຽໃຈຫລາຍ. ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າແລະນ້ອງຊາຍ
ອີກຄົນນຶ່ງກາຍເປັນສິດຍາພິບານ. ຫລັກການໃນສຸພາສິດ ບົດ 22:6 ນີ້ໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງໃນຄອບຄົວ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງຄົນທົ່ວໄປ.

3. ເອົາຄວາມຈິງມາສອນເພື່ອຈະໃຫ້ລູກເຕົ້າສົນໃຈ: (ພຣະບັດຍັດທິສອງ 6:1-9)

ຖ້າມີເຣື່ອງທີ່ຈະເອົາມາສອນເດັກນ້ອຍຕ້ອງຍົກເອົາພຣະບັນຍັດທິສອງ 6:1-9 ຂຶ້ນມາ ເພາະພຣະຄັມພິ
ຕອນນີ້ເປັນພື້ນຖານຂອງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ປະວັດເບື້ອງຫລັງຕອນນີ້ແມ່ນກ່ອນພວກອິສຣາເອັນ
ຈະເຂົ້າໄປໃນດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍາ ໂມເຊໄດ້ສອນພວກເຂົາເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍເພື່ອປະຊາກອນຂອງພຣະ
ເຈົ້າຈະສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍເວົ້າເຖິງສິ່ງສໍາຄັນໃນການຮັກສາພຣະບັດຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຈາກສອງຂໍ້ທໍາອິດໂມເຊໄດ້ເຕືອນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຮັກສາພຣະສັນຍາໃຫ້ດີ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໄຖ່
ພວກອິສຣາເອັນຈາກການເປັນທາດຈາກອິຍົບເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ ຈະກາຍ
ເປັນຄົນຮັ່ງມີ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ພຣະບັດຍັດມາແລ້ວທີ່ພູເຂົາຊີນາອີ ແຕ່ບັດນີ້ທີ່ພູໂມອາບໂມເຊໄດ້ເວົ້າຂ້າ
ວ່າຈໍາເປັນຕ້ອງຮັກສາພຣະສັນຍານັ້ນຢ່າງເອົາໃຈໃສ່.

ຂໍ້ 4-5 ເປັນພື້ນຖານຊີວິດຂອງພວກອິສຣາເອັນ ບົດນີ້ໄດ້ເລີ່ມດ້ວຍບັດຍັດທີ່ພວກຍິວເອີ້ນວ່າ ຊີມາ (ຊຶ່ງແປ
ຈາກພາສາເຮັບເຣີວ່າ “ໄດ້ຍິນ”). ທຸກວັນນີ້ພວກຍິວຍັງສືບຕໍ່ທ່ອງພຣະຄໍາບົດນີ້ເປັນການອ້ອນວອນອະທິ
ຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ (ພ້ອມດ້ວຍພຣະບັດຍັດທິສອງ 11:13-21 ແລະຈິດບັນຊີ 15:37-41). ນີ້ເປັນການປະ
ພຶດຂອງພວກຍິວວ່າເຂົາເຊື່ອຖືຢ່າງໃດ: ພຣະເຈົ້າ (ຢາເວ) ຂອງພວກເຮົາ, ແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ. ບົດນີ້ໄດ້
ເປັນບົດທີ່ມີພລັງທີ່ກ່າວເຖິງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ແລະຍັງເປັນການສະແດງຂອງປະຊາກອນໃນການສັດຊື່ຕໍ່
ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຮັດຢ່າງນີ້ຄືຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈແລະສຸດກໍາລັງ. ໃນພາສາອັງກິດຄໍາວ່າ
ຢາເວແປວ່າເປັນພຣະອົງເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນພຣະນາມທີ່ຊາວອິສຣາເອັນຮູ້ວ່າເປັນຜູ້ໃຫ້ຄໍາສັນຍາຕໍ່ພວກເຂົາ(ເບິ່ງ
ອົບພະຍົບ 3). ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນອິສຣາເອັນທັງຊາດໃຫ້ຍືດໝັ້ນກັບພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຍກຊາດອິສຣາເອັນໄວ້ເປັນຊາດພິເສດຈາກຄົນທັງໂລກ ເພື່ອໃຫ້ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງ
(ອພຍ 19:3-6).

ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພໍ່ແມ່ເປັນຄົນສັດຊື່ໃນຄວາມຈິງນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລູກເຕົ້າເອົາເປັນຕົວຢ່າງ (ພບຍ 6:6-7). ຜູ້
ເປັນພໍ່ແມ່ຕ້ອງຖ່າຍທອດຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງໄປໃຫ້ລູກຫລານສືບຕໍ່ໄປ. ໂມເຊສັ່ງໃຫ້ພໍ່ແມ່ແບ່ງປັນ
ຄວາມຍິນດີທີ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້ານີ້ໃຫ້ຄົນອື່ນເພື່ອເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈໍາວັນໃນທຸກສະພາບການ.

ແນ່ນອນ, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຢາກໃຫ້ພຣະຄໍາຂອງພຣະອົງດໍາລົງຢູ່ໃນຄວາມຄິດ ແລະການປະພຶດ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ພໍ່ແມ່ຈໍາເປັນຕ້ອງໃຊ້ເວລາສິດສອນຜູ້ເປັນລູກໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພໍ່ແມ່ເປັນຜູ້ທໍາອິດທີ່ຈະສອນພຣະບັດຍັດໃຫ້ລູກ ບໍ່ແມ່ນຄຣິສຕະຈັກ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນພໍ່ແມ່ຕ້ອງຊອກຫາໂອກາດສອນ ອາດຈະແມ່ນເວລາກິນເຂົ້າ, ຫລິ້ນກິລາ ຫລືໄປພັກຜ່ອນ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ລູກເຕົ້າເປັນພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງມອບພາຣະໃຫ້ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ລ້ຽງລູກໃຫ້ດີ ໃຫ້ເຂົາເປັນຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ. ກ່ອນຈະເຮັດຢ່າງນີ້ໄດ້ພໍ່ແມ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຢ່າງໄປກັບພຣະເຈົ້າກ່ອນ ພວກເຮົາຈະບໍ່ສາມາດເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໄດ້ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ໃຊ້ເວລາເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າສິດສອນແລະສົນທະນາກັບເຮົາ. ເມື່ອຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ມີຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ລູກເຕົ້າກໍຈະເຫັນຊີວິດປະຈໍາວັນອັນດີແລະພວກລູກກໍຈະຍົກເອົາມາເປັນຕົວຢ່າງໃນຊີວິດແລະພວກເຂົາອາດເປັນຄົນສິດສອນລູກເຕົ້າຂອງພວກເຂົາເໝືອນກັນ.

ຄໍາຖາມ

1. ວິທີໃດ ທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງທ່ານໄດ້ສອນເຖິງຄວາມສໍາຄັນໃນຊີວິດ?
2. ວິທີໃດ ທ່ານໄດ້ສິດສອນລູກຂອງທ່ານເຮືອງຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ?
3. ເປັນຫຍັງ ຈຶ່ງເປັນການສໍາຄັນທີ່ຖືວ່າເດັກນ້ອຍເປັນພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ?
4. ວິທີທາງອັນດີທີ່ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ຄວາມສ້າງຄວາມສັມພັນຕໍ່ລູກແລະຫລານ ເວລາພວກເຂົາເປັນຄົນເຕັມກະສຽນ?
5. ບາງເທື່ອທ່ານຄິດບໍ່ວ່າທ່ານອາດປ່ຽນແນວທາງເພື່ອຈະມອບຊີວິດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຕໍ່ລູກຂອງທ່ານ?
6. ທ່ານໄດ້ຮຽນຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອຈາກພໍ່ແມ່ຂອງທ່ານ?

ສປ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ບົດາມານດາ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ອີບພະຍົບ 20:12; ລູກາ 2:45-52; ໂຢຮັນ 19:25-27
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ອີບພະຍົບ 20:12; ລູກາ 2:45-52; ໂຢຮັນ 19:25-27
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ລູກເຕົ້າຄວນຮັກແລະນັບຖືບົດາມານດາຂອງຕົນ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ເຮັດແນວໃດຂ້າພະເຈົ້າຈະຮັກແລະນັບຖືບົດາມານດາໄດ້?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອຈະພິຣະນາຊອກທາງສະແດງຄວາມຮັກແລະນັບຖືບົດາມານດາ.
<u>ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ:</u>	ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຮັກແລະນັບຖືບົດາມານດາ. ຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູເວລາພຣະອົງເປັນເດັກແລະເວລາພຣະອົງເປັນຜູ້ອາວຸໂສພຣະອົງໄດ້ຮັກແລະນັບຖືບົດາມານດາ.

ບົດນຳ

ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໝົດກະສຽນຈາກບ່ອນເຮັດວຽກແລະເພິ່ນຍັງມີວຽກອື່ນລໍຖ້າຄືເບິ່ງແຍງພໍ່ແມ່ຜູ້ແກ່ຊະຣາຂອງເພິ່ນຄືພາໄປຫາໝໍ, ທຳຄວາມສະອາດ, ແຕ່ງອາຫານແລະເຮັດວຽກບ້ານອື່ນໆ. ຫລັງຈາກພໍ່ເຖົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕາຍໄປ ແມ່ເຖົ້າກໍຍິ່ງປ່ວຍລົງເຮັດໃຫ້ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າກາຍເປັນແມ່ຂອງແມ່ເພິ່ນເອງ ເພາະໄດ້ປ້ອນເຂົ້າ ອາບນ້ຳໃຫ້...ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບົວລະບັດແມ່ ໄດ້ຢູ່ບ້ານນຳຈົນເພິ່ນໄດ້ຕາຍຢ່າງສົງບຸກ ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຮັກແລະນັບຖືພໍ່ແມ່ຂອງເພິ່ນ ໂດຍເບິ່ງແຍງເວລາພວກເພິ່ນແກ່ຊະຣາບໍ່ສາມາດຊ່ອຍຕົນເອງໄດ້.

ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນຈະເຮັດເໝືອນແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຮັກແລະນັບຖືພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ. ຄຳສອນນີ້ແມ່ນຕໍ່ທຸກຄົນທັງເດັກນ້ອຍແລະຜູ້ທີ່ເປັນພໍ່ເປັນແມ່. ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າພວກເຮົາຈະຮັກແລະໃຫ້ກຽດແກ່ບົດາມານດາໄດ້ແນວໃດ?

1. ພຣະເຈົ້າສັ່ງ: ວິທີກະທຳຕໍ່ບົດາມານດາ: (ອີບພະຍົບ 20:12)

ອາຈານຂອງພວກຍິວແລະອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຫຍໍ້ພຣະບັນຍັດໃນພຣະຄຳພີເດີມລົງມາເປັນສອງຂໍ້ຄື: ໃຫ້ ຮັກພຣະເຈົ້າຈົນສຸດຂີດແລະຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ (ມັດທາຍ 22:34-40) ພຣະບັດຍັດສິບປະການແມ່ນຢູ່ໃນສອງຂໍ້ນີ້. ສີ່ຂໍ້ທຳອິດໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງພວກເຮົາກັບພຣະເຈົ້າ ແລະທຳຂໍ້ຕໍ່ມາກໍເວົ້າເຖິງຄວາມສັມພັນຂອງພວກເຮົາຕໍ່ກັນແລະກັນ ຊຶ່ງເລີ້ມຈາກບົດາມານດາ.

ຂໍ້ທີ 5 ຄືໃຫ້ນັບຖືບິດາມານດາ ແມ່ນຂໍ້ສໍາຄັນທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຄວາມສັມພັນຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ພວກລູກປະຕິບັດດີຕໍ່ພໍ່ແມ່ປະກອບດ້ວຍການໃຫ້ກຽດ ຍົກຍ້ອງ ແລະນັບຖື. ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະເຈົ້າສັ່ງແລ້ວພວກເຮົາຈະເຫັນຄຸນຄ່າແລະຮູ້ບຸນຄຸນຂອງພໍ່ແມ່. ພວກເຮົາຕ້ອງສະແດງອອກມາດ້ວຍການກະທໍາບໍ່ແມ່ນເວົ້າລ້າງ. ພຣະເຈົ້າສັ່ງລູກຈົ່ງຮັກແລະໃຫ້ກຽດພໍ່ແມ່ສະເໝີກັນ.

ຕາມຄໍາສອນໃນພຣະຄໍາພີເດີມຖ້າໃຜປະກອບບໍ່ໃຫ້ກຽດບິດາມານດາແລ້ວຕ້ອງຖືກໂທດໜັກ. ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ປະທານຜູ້ໃດທີ່ປະກອບພໍ່ແມ່ ເປັນຄົນທີ່ກະບົດຫລືຕໍ່ສູ້ (ອະຍ 21:15, 17). ລູກຫົວແຂງ, ລູກກະບົດຜູ້ທີ່ບໍ່ຟັງຄວາມພໍ່ແມ່ ແລະບໍ່ຍອມຮັບການສິດສອນຕ້ອງຖືກລົງໂທດໂດຍເອົາໝາກຫີນແກວ່ງໃສ່ໃຫ້ຕາຍ(ພຣະບັດຍັດທິສອງ 21:18-21).

ບັດຍັດຂໍ້ທີ 5 ປະກອບດ້ວຍຄໍາສັນຍາ: ທີ່ຈະມີອາຍຸຍືນຍາວເທິງແຜ່ນດິນໂລກຊຶ່ງພຣະເຈົ້າປະທານແກ່ທ່ານ. ຖ້າລູກບໍ່ນັບຖືພໍ່ແມ່ຕ້ອງມີໂທດເຖິງແກ່ຊີວິດ. ຜູ້ປະກອບເອເຊກຽນໄດ້ປະກາດວ່າເພາະການບໍ່ໃຫ້ກຽດນັບຖືພໍ່ແມ່ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດແຕກອອກໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງ (ອະກ 22:7, 15).

ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຕອນນີ້ໝາຍເຖິງລູກທຸກຄົນທຸກສະໄໝ. ລູກຜູ້ອາວຸໂສຄວນເບິ່ງແຍງຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ທີ່ບໍ່ສາມາດຊ່ອຍຕົວເອງໄດ້. ທຸກວັນນີ້ລູກມັກກໍ່ເອົາຫົວຊາກັບພໍ່ແມ່ຜູ້ແກ່ຊະຣາ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເນັ້ນເຖິງການເບິ່ງແຍງພໍ່ແມ່ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕໍາໜິຜູ້ນໍາສາສນາທີ່ພວກເຂົາປະລະບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຊ່ອຍເຫລືອພໍ່ແມ່ເມື່ອແກ່ຊະຣາ (ມັດທາຍ 15:3-9)

2. ຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ: ວິທີລູກປະຕິບັດຕໍ່ພໍ່ແມ່: (ລູກາ 2:45-52)

ໃນພຣະຄໍາໃໝ່ມີສອງເຫດການໃນຊີວິດຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ກ່າວເຖິງວິທີທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທໍາຕໍ່ພໍ່ແມ່. ຄັ້ງທີໜຶ່ງເວລາພຣະເຢຊູມີອາຍຸສິບສອງປີ. ຢາກເປັນຄົນຍິວທີ່ສັດຊື່ ມາຣີອາແລະໂຢເຊບໄດ້ໄປສລອງວັນປັສຄາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມທຸກໆປີ, ເປັນວັນທໍາອິດທີ່ກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງ. ຕາມກົດບັດຍັດແລ້ວຜູ້ຊາຍຄົນຍິວຕ້ອງເຂົ້າຮ່ວມງານສລອງປະຈໍາປີສາມຄັ້ງ-ສິນປັສຄາ, ເພັນເຕຄອສເຕ, ແລະງານສລອງຜ້າເຕັ້ນ. ແຕ່ວ່າຄົນສ່ວນຫລາຍເລືອກໄປສລອງໃນງານ-ສິນປັສຄາເພາະລະຍະທາງໄກແລະອິດເມື່ອຍ ຖ້າຈະໄປຮ່ວມທັງສາມງານໃຫຍ່ນີ້. ງານປັສຄາເປັນງານສລອງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍພວກອິສຣາເອັນອອກຈາກການເປັນທາດຂອງປະເທດເອຢິບ. ຕອນນີ້ລູກຊາຍກົກຂອງພວກເອຢິບຕາຍໝົດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຜ່ານກາຍບ້ານຂອງພວກຍິວທີ່ເອົາເລືອດແກະທາທີ່ປະຕູ. (ອະຍ 12:1-39).

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມພ້ອມກັບມາຣີອາແລະໂຢເຊບເວລາພຣະອົງມີອາຍຸສິບສອງປີ. ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມພຣະເຢຊູບໍ່ເຄີຍໄປມາກ່ອນ. ຕາມທໍານຽມພວກຍິວເຊື່ອວ່າເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍກາຍເປັນສິດກົດບັນຍັດເມື່ອມີອາຍຸສິບສາມປີ. ເດັກນ້ອຍຍິວຕ້ອງໄປຮ່ວມງານນີ້ສອງປີກ່ອນຈະເຖິງອາຍຸສິບສາມປີເພື່ອຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງໜ້າທີ່. ບາງທີອາດເປັນການຮຽນຮູ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ພຣະອົງໄປກັບພໍ່ແມ່ໃນຕອນນີ້.

ການເດີນທາງໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມໃຊ້ເວລາສອງວັນ ຫລັງຈາກການປັສຄາແລ້ວມາຮືອກັບໂຢເຊັບກັບບ້ານ
ໄປຍັງເມືອງນາຊາເຣັດໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູຍັງຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອເປັນການປອດພັຍຍາດພີ່ນ້ອງ
ໄດ້ເດີນທາງຮ່ວມກັນເປັນກຸ່ມໃຫຍ່. ມາຮືອກັບໂຢເຊັບຄິດວ່າອົງພຣະເຢຊູອາດຍ່າງກັບບ້ານກັບພໍ່ແມ່ເດັກ
ຄົນອື່ນໆ. ຕອນເວລາພວກເຂົາພາກັນຢຸດພັກຄ້າງຄືນມາຮືອກັບໂຢເຊັບຊອກພຣະເຢຊູບໍ່ເຫັນ.

ມາຮືອກັບໂຢເຊັບເລີຍກັບຄືນໄປຊອກຫາອົງພຣະເຢຊູທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ພວກເຂົາໄດ້ອອກມາປະມານ
ຊາວຫ້າໄມແລະພວກເຂົາກໍຄືນໄປໃນວັນທີສອງ ວັນທີສາມພວກເຮົາໄດ້ພົບອົງພຣະເຢຊູກໍາລັງສັ່ງສອນ
ຮ່ວມກັບພວກຜູ້ນໍາສາສນາ. ພຣະວິຫານເປັນບ່ອນຮຽນແລະສິດສອນ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຟັງແລະກໍາຖາມພວກ
ຜູ້ນໍາສາສນາ ພວກທີ່ຟັງພຣະເຢຊູສົນທະນາເຮືອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກໍແປກປລາດໃຈໃນຄໍາສອນຂອງ
ພຣະອົງ ເມື່ອຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ໄດ້ຍິນກໍສົນໃຈໃນຄໍາສອນຂອງພຣະອົງ.

ເໝືອນກັບຜູ້ພໍ່ແມ່ທີ່ໄປ ມາຮືອາໄດ້ເວົ້າກັບອົງພຣະເຢຊູວ່າ, “ລູກເອີຍ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດແນວນີ້ກັບພວກ
ເຮົາ?” ເພາະນາງກັບໂຢເຊັບໄດ້ຕາມຫາແລະເປັນຫ່ວງຊອກຫາທຸກບ່ອນ. ອົງພຣະເຢຊູຕອບນີ້ບອກເຖິງ
ຄວາມສັມພັນອັນດີລະຫວ່າງພຣະອົງກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ສະຖິດໃນສວັນ. ພຣະອົງບອກວ່າຈໍາເປັນພຣະອົງຕ້ອງ
ຢູ່ໃນພຣະວິຫານບ່ອນຂອງພຣະບິດາ. ເຖິງແມ່ນການເກີດຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສືບສອງປີຜ່ານມາແລ້ວວ່າ
ພຣະອົງເປັນໃຜ ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ກໍຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈລູກພິເສດຄົນນີ້ເລີຍ.

ແນວໃດກໍຕາມອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດພຣະອົງກໍຍອມຟັງ
ມາຮືອກັບໂຢເຊັບດ້ວຍການກັບຄືນບ້ານກັບພວກເຂົາ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈໍາເປັນຕ້ອງເຊື່ອຟັງພໍ່ແມ່ໃນ
ໂລກນີ້ເໝືອນກັນ. ການເຮັດຢ່າງນີ້ທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮັກແລະໃຫ້ກຽດຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່. ພຣະອົງໄດ້ຈະເຣີນໃຫຍ່
ຂຶ້ນທັງສະຕິປັນຍາ ທັງຮ່າງກາຍ ດ້ານຈິດວິນຍານ ແລະສັງຄົມ.

ເມື່ອອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດຢ່າງນີ້ ແລ້ວພວກເຮົາເດັດຜູ້ເປັນຄົນທັມມະດາ ແລະທີ່
ເຊື່ອໃນພຣະອົງຈະເຮັດແນວໃດ? ພວກເຮົາຄວນເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູ ເພາະການເຊື່ອຟັງເປັນ
ການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກແລະການໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່.

3. ເອົາຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ: ວິທີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ພໍ່ແມ່: (ໂຢຮັນ 19:25-27)

ທີ່ໄມ້ກາງແຂນກໍາລັງທໍຣະມານ ອົງພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງໃນການປະຕິບັດຕໍ່ພໍ່ແມ່ຜູ້ແກ່ຊະຣາ. ເຖິງຈະເຈັບ
ປວດເທົ່າໃດພຣະອົງຍັງເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃນຖານະເປັນອ້າຍກົກໃນການສະແດງຄວາມຮັກ ແລະນັບຖືພໍ່ແມ່.
ເຈົ້າເມືອງບິລາດໄດ້ມອບອົງພຣະເຢຊູໃຫ້ພວກທະຫານເອົາໄປຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ທະຫານສີ່ຄົນໄດ້ປັນ
ເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ສໍາເຣັດໃນພຣະທັມສຸພາສິດ 22:18. ຍັງມີພວກຜູ້ຍິງໄດ້ຍິນຢູ່ໃກ້ໄມ້ກາງ
ແຂນ. ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄົນຮັກອົງພຣະເຢຊູແລະເຊື່ອຟັງອົງພຣະເຢຊູທີ່ສຸດ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຫັນຜູ້ເປັນແມ່ແລະໂຢຮັນ, ສາວິກຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ ຢູ່ໃກ້ໄມ້ກາງແຂນ ອົງພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງໃຫ້ໂຢຮັນຮັກນາງມາຮືອາເໝືອນກັບນາງເປັນແມ່ຂອງຕົນ ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວຕໍ່ມາຮືອາວ່າໃຫ້ຮັກໂຢຮັນເປັນເໝືອນລູກຂອງຕົນເພື່ອໂຢຮັນຈະຊ່ວຍເວລາພຣະເຢຊູຈາກໄປ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນມາໂຢຮັນໄດ້ຮັບຜິດຊອບທຳໜ້າທີ່ເປັນລູກຄືເບິ່ງແຍງຄວາມສຸກທຸກຕໍ່ມາຮືອາ. ເຖິງວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນມາຮືອາວ່າ “ຍິງເອີຍ” ນັ້ນເປັນການສຸພາບໃນສັດຕະວັນທີ່ນຶ່ງ ບໍ່ແມ່ນການເວົ້າປາກເປັນແຕ່ຢ່າງໃດ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮັກແລະໃຫ້ກຽດພໍ່ແມ່ຈົນໃຈຂາດ ພຣະອົງໃຫ້ຄວາມຕ້ອງການຂອງມາຮືອາມາກ່ອນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ.

ເລື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ສັງຄົມເຮົາທຸກວັນນີ້ບໍ່ຄ່ອຍເອົາໃຈໃສ່ບັດຍັດຂໍ້ຫ້າ ແລະຕີຄວາມໝາຍວ່າພຣະບັດຍັດຂໍ້ນີ້ແນ່ໃສ່ເດັກນ້ອຍບໍ່ແມ່ນຕໍ່ຜູ້ເປັນລູກຜູ້ອາວຸໂສ. ຫລາຍໆຄົນບໍ່ຢາກສົນໃຈເບິ່ງແຍງພໍ່ແມ່ຜູ້ເຄີຍລ້ຽງດູພວກເຮົາເວລາພວກເຮົາເປັນເດັກນ້ອຍ. ການຈະຈັດຫາເວລາເບິ່ງແຍງພໍ່ແມ່ຊະຣານີນັ້ນຍາກຫລາຍ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງ ແລະອົງພຣະເຢຊູເອງກໍເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃນການຮັກແລະນັບຖືພໍ່ແມ່. ອັດສາວິກໂປໂລຍັງກ່າວວ່າຜູ້ໃດບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄອບຄົວຂອງຕົນເອງກໍປະຕິເສດຄວາມເຊື່ອ ແລະຊົ່ວກວ່າຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ (1 ຕີໂມທຽວ 5:8)

ຄຳຖາມ

7. ການທີ່ລູກໄດ້ເຊື່ອຟັງພໍ່ແມ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສັງຄົມດີຂຶ້ນແນວໃດ?
8. ເດັກນ້ອຍຄວນເຮັດແນວໃດຕໍ່ພໍ່ແມ່ຕາມພຣະບັດຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ? ຍາມໃດທີ່ເດັກຄວນຈະຢຸດຟັງຄວາມພໍ່ແມ່?
9. ຄົນເຮົາຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮັກແລະໃຫ້ກຽດພໍ່ແມ່ ເມື່ອຄວາມສັມພັນນັ້ນໄດ້ຂາດໄປຍ້ອນບັນຫາຕ່າງໆ?
10. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງອອກເພື່ອໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງຊົງຮັກແລະໃຫ້ກຽດພໍ່ແມ່? ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດນັ້ນຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ພໍ່ແມ່ແນວໃດ?

ສປ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ເພື່ອນມິດສະຫາຍ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ປັນຍາຈານ 4:9-12; 1 ຊາມູເອນ 20:1-17, 27-42
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ປັນຍາຈານ 4:9-12; 1 ຊາມູເອນທີ 20:1-17, 27-42
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອນທີ່ຈົງຮັກພັກດີເປັນພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ຂ້າພະເຈົ້າເປັນເພື່ອນທີ່ຈົງຮັກພັກດີຫລືບໍ່?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອອະທິບາຍຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະສະແດງຕໍ່ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.
<u>ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ:</u>	ເພື່ອນທີ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີມີຜົນດີ. ໂຢນາທານແລະກະສັດດາວິດໄດ້ສະແດງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ກັນແລະກັນໂດຍຊ່ວຍເຫລືອແລະຮັກສາຄຳສັນຍາເອົາໄວ້.

ບົດນຳ

ຊາຍຄົນນຶ່ງໄດ້ເອົາໝາກໄຂ່ຫລັງໃຫ້ຜູ້ເປັນເພື່ອນອາຍຸ 30 ປີ. ທະຫານສ່ຽງຕາຍໂດຍໄປຊ່ອຍເພື່ອນທັງທີ່ສັດຕູຍິງປືນມາໃສ່. ແມ່ຍິງໄດ້ຊ່ອຍເພື່ອນບ້ານຫາລາຍໄດ້ເພາະເຮືອນຂອງເຂົາໄດ້ຖືກໄຟໄໝ້. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຳໄດ້ມີເພື່ອນຮຽນທັງສິນຳກັນໄດ້ນັ້ງຣິດໄປນຳເພາະລາວບໍ່ຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຂີ່ຣິດໄປສຳພາດຄົນດຽວທີ່ໄປໄກເຖິງສາມຊົ່ວໂມງ. ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ມີເພື່ອນຜູ້ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີໃນຊີວິດ.

ຄວາມຈົງຮັກພັກດີໝາຍເຖິງເພິ່ງພາໄດ້ແລະຍອມຊ່ອຍເວລາຈຳເປັນ. ເພື່ອນຜູ້ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີເປັນຄົນສັດຊື່, ຖວາຍຕົວເອງ, ແລະບໍ່ມີຄວາມລັ່ງເລໃຈ ພວກເຂົາຮັກສາຄວາມລັບເອົາໄວ້ ເປັນຫວ່ງຕໍ່ຄວາມຢູ່ດີເປັນສຸກຂອງຄົນອື່ນ ແລະເອົາຄົນອື່ນກ່ອນຕົວເອງ. ໃນພຣະຄຳພີເດີມກໍມີກະສັດດາວິດ ແລະໂຢນາທານເປັນເພື່ອນຜູ້ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ກັນແລະກັນ. ວັນນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາສຶກສາເຖິງຄວາມຈົງຮັກພັກດີແລະເອົາທັງສອງຄົນນີ້ມາເປັນຕົວຢ່າງ.

1. ເພື່ອນດີມີຜົນດີໂດຍ: (ປັນຍາຈານ 4:9-12)

ປຶ້ມປັນຍາຈານເປັນປຶ້ມຢູ່ໃນໝວດກາບກອນໃນພຣະຄຳພີ-ທັງສີແນວນີ້ໄດ້ສອນແລະຊ່ອຍໃຫ້ຄົນຮູ້ວິທີດຳລົງຊີວິດແຕ່ລະວັນ. ຜູ້ຂຽນປຶ້ມນີ້ເອີ້ນຕົວເອງວ່າເປັນນັກເທສນາ (ຫລືຄຣູສອນ, ບຸດຊາຍຂອງກະສັດດາວິດ ຜູ້ເປັນກະສັດໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ (ປຍຈ 1:1). ນັກຂຽນພຣະທັມຕອນຜູ້ເອີ້ນຕົນເອງວ່ານັກເທສນາໄດ້ບອກວ່າໃຜກໍຕາມເມົາແຕ່ເຮັດວຽກເພື່ອຫາເງິນ ແລະບໍ່ມີພິຈັກເທື່ອໂດຍບໍ່ມີໝູ່ເພື່ອນແລະຄອບຄົວຄົນນັ້ນເປັນ

ຄົນໂງ່ເພາະວັນນຶ່ງສິ່ງທີ່ເຂົາທາມານັ້ນຈະຕົກເປັນຂອງຜູ້ອື່ນ. ຄົນຢ່າງນີ້ບໍ່ມີໂອກາດມີຄວາມສຸກໃນຊີວິດ (ປຍຈ 4:7-8).

ກົງກັນຂ້າມນັກຂຽນວ່າຢູ່ຄົນດຽວເປັນຄົນໂສກເສົ້າ ເປັນຄົນຕ້ອງມີເພື່ອນຜູງ: ສອງຄົນດີກວ່າຄົນດຽວ (4:9). ຜົນດີທີ່ມີເພື່ອນຢ່າງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນສັມຍພຣະຄັມພິເດີມເວລາເດີນທາງໄກ. ກະສັດຊາໂລໂມນກໍໄດ້ກ່າວເຖິງຜົນດີທີ່ມີເພື່ອນຜູ້ຈົງຮັກພັກດີ. ຜົນດີອັນທີ 1 ແມ່ນໄດ້ສິ່ງດີຈາກງານດີຂອງຕົນ. ການຮັກວຽກຮ່ວມກັນຮ່ວມແຮງຮ່ວມມີມິຄຸນຄ່າສູງແລະເປັນລາງວັນອີກ. ເມື່ອເຮັດວຽກຮ່ວມກັນກໍໄດ້ວຽກຫລາຍກວ່າ ແລະຊ່ອຍໝູນໃຈກັນໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມສໍາເລັດ. ຜົນດີອັນທີ 2 ແມ່ນໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອໃນຍາມມີບັນຫາ ຖ້າມີຄົນນຶ່ງລົ້ມລົງອີກຄົນນຶ່ງຄົງຊ່ອຍໄດ້(4:10). ເພື່ອນຜູ້ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີຍ່ອມເຂົ້າມາຊ່ອຍເຫລືອ ໃນຍາມຂັດສົນເພື່ອບັນເທົາທຸກ. ຜົນດີອັນທີ 3 ແມ່ນແບ່ງປັນຊັບສິນຂອງໃຊ້. ໃນສັມຍພຣະຄັມພິເດີມໄດ້ກ່າວເຖິງຄົນເດີນທາງມັກພັກນອນເທິງດິນໃນຍາມໜາວ ຖ້າມີສອງຄົນເດີນໄປຮ່ວມກັນພວກເຂົາສາມາດແບ່ງປັນຜ້າຫົ່ມແລະໃຫ້ອາຍອຸ່ນຕໍ່ກັນໄດ້ (4:11).

ນັກຂຽນ-ນັກເທດໄດ້ໃຊ້ຄໍາສອນນີ້ເປັນກາບກອນສິດສອນເຖິງຄວາມສັມພັນຂອງການມີເພື່ອນ ເຊືອກສາມກຽວກໍຂາດໄດ້ຍາກ (4:12) ເພາະມັນມີກໍາລັງແລະອໍານາດຖ້າໂຮມກັນ. ຄວາມອ່ອນແອມີຂຶ້ນເມື່ອເຮັດວຽກຫລືຢູ່ຄົນດຽວ. ໃນການສ້າງຄວາມສັມພັນທີ່ດີຜົນດີກໍເກີດຂຶ້ນກັບທັງສອງຝ່າຍຄືຂຶ້ນໄປປາມາ. ເພື່ອນຜູ້ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີຍ່ອມຍິນດີແບ່ງປັນຊັບສິນແລະຄວາມລໍາບາກ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ທ່ານມີເພື່ອນຜູ້ຈົງຮັກພັກດີໃນຊີວິດຂອງທ່ານຫລືບໍ່?

2. ເພື່ອນຍອມຊ່ອຍກັນສເມີ: (1 ຊາມູເອັນ 20:1-17)

ການເປັນເພື່ອນຜູ້ຈົງຮັກພັກດີລະຫວ່າງດາວິດແລະໂຢນາທານຜູ້ເປັນລູກກະສັດຊາອູນເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີເຖິງເຮືອງການເປັນເພື່ອນຢ່າງນີ້. ທັງສອງກາຍເປັນເພື່ອນດີຕໍ່ກັນຫລັງຈາກດາວິດໄດ້ຂ້າສັດຕູໂກລີອາດຜູ້ເປັນຍັກໃຫຍ່. ທັງສອງຄົນມີຊີວິດຄ້າຍຄືກັນ-ກ້າທານ, ນັກຮິບຜູ້ຊໍານານ ເປັນຊາຍສະກັນ, ແລະມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ສັນຍາຕໍ່ກັນຕອນເລີ່ມເປັນເພື່ອນກັນ (1 ຊາມູເອັນ 18:3).

ຫລັງຈາກດາວິດໄດ້ຊະນະໂກລີອາດ ເຮັດໃຫ້ກະສັດຊາອູນສິ່ງດາວິດອອກໄປສົງຄາມຕໍ່ສູ້ພວກປາລີສຕິນເປັນປະຈໍາ. ຄວາມສໍາເລັດທໍາສົງຄາມເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຍ້ອງຍໍດາວິດຫລາຍຈົນເປັນເຫດໃຫ້ກະສັດຊາອູນອິດສາຈົນເພິ່ນພະຍາຍາມຫລາຍເທື່ອເພື່ອຈະຂ້າດາວິດດ້ວຍຕົນເອງ ເພິ່ນຍັງສັ່ງລູກຊາຍແລະຄົນໃຊ້ຂ້າດາວິດ ແຕ່ເຫັນວ່າໂຢນາທານມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ດາວິດຈິ່ງບອກເຖິງຄໍາສັ່ງແລະແຜນການຮ້າຍຂອງກະສັດຊາອູນ ຕໍ່ມາໂຢນາທານໄດ້ພະຍາຍາມບອກຜູ້ເປັນພໍ່ວ່າດາວິດບໍ່ມີຄວາມຜິດອັນໃດ(1 ຊາມູເອັນ 19:1-7).

ດາວິດຈິ່ງເຂົ້າໄປຫາໂຢນາທານບອກວ່າເພິ່ນຈໍາເປັນຕ້ອງໜີໄປ ແລະຖາມໂຢນາທານວ່າດ້ວຍເຫດຜົນອັນໃດກະສັດຊາອູນຈິ່ງຢາກຂ້າ. ແຕ່ໂຢນາທານບໍ່ຄິດວ່າພໍ່ຂອງຕົນຈະຂ້າເພື່ອນຮັກເພາະຄິດວ່າຜູ້ເປັນພໍ່ໄດ້

ບອກແຜນການທຸກຢ່າງໃຫ້ຕົນເອງຮູ້ໝົດ. ແຕ່ດາວິດສາບານຕໍ່ໂຢນາທານວ່າກະສັດຊາອູນມີແຜນການແທ້
ຈະຂ້າດາວິດ (20:3) ແລະໂຢນາທານສັນຍາວ່າຈະຊ່ອຍດາວິດໃນເຣື່ອງນີ້: ສິ່ງໃດທີ່ທ່ານກ່າວ ເຮົາຈະເຮັດ
ເພື່ອທ່ານ (20:4). ດາວິດກ່າວກັບໂຢນາທານວ່າຖ້າຕົນເອງມີຄວາມຜິດກໍຈະຍອມຕາຍດ້ວຍມືຂອງເພື່ອນ
ຮັກແທນທີ່ຈະຖືກຂ້າດ້ວຍສັດຕູ.

ໂຢນາທານບອກດາວິດວ່າເພິ່ນຈະສືບສວນເບິ່ງວ່າພໍຂອງຕົນມີແຜນການທີ່ຈະຂ້າດາວິດແທ້ບໍ່. ພຣະເຈົ້າ
ຄົງເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຈິງໃນທີ່ສຸດ. ເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນພຣະເຈົ້າພຣະເຢໂຮວາ ເພິ່ນສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າວ່າ
ຖ້າລາວບໍ່ສັດຊີຕໍ່ດາສິດແລ້ວຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າລົງໂທດຕົນເອງ ໂຢນາທານອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະເຈົ້າອວຍພຣະ
ພອນແກ່ດາວິດເໝືອນເພິ່ນໄດ້ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າອວຍພຣະພອນແດ່ກະສັດຊາອູນ.

ໂຢນາທານຕ້ອງການຢາກໃຫ້ດາວິດສັນຍາວ່າເມື່ອດາວິດໄດ້ຊະນະພວກສັດຕູແລ້ວກາຍເປັນກະສັດແລ້ວ
ມີຄວາມສົງສານຕໍ່ສາຍເລືອດຂອງຕົນເອງເພາະໃນສັມຍນັ້ນຖ້າມີກະສັດຄົນໃໝ່ຂຶ້ນປົກຄອງແລ້ວເຊື້ອສາຍ
ກະສັດຄົນເກົ່າຕ້ອງຖືກປະທານເພື່ອບໍ່ຢາກໃຫ້ມີຄູ່ຕໍ່ສູ້. ເຫັນວ່າດາວິດໄດ້ຮັກສາສັນຍານັ້ນໄວ້ເຖິງແມ່ນໂຢ
ນາທານໄດ້ຕາຍໄປ ຄືດາວິດໄດ້ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ລູກຊາຍຂອງໂຢນາທານຜູ້ມີຊື່ວ່າພິໂບເທດໂດຍຫາບ້ານ
ໃຫ້ຢູ່ (2 ຊມອ 9).

ໂຢນາທານໄດ້ເຊື່ອງດາວິດໄວ້ໃນທົ່ງ ແລະທຸກວັນໂຢນາທານໄດ້ມາທີ່ທົ່ງນີ້ສົມມຸດວ່າຕົນເອງມາຝຶກຫັດຍິງ
ທະນູ ແຕ່ເຫັນວ່າການຍິງທະນູນັ້ນເປັນສານການຕິດຕໍ່ເວລາຍິງໄປແລ້ວຈະມີຂ່າວຕ່າງໆເວລາຄົນໃຊ້ໄປ
ເກັບເອົາລູກສອນຄົນ. ນີ້ບອກວ່າທັງສອງຄົນມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອຮັກສາການເປັນເພື່ອນດີຕໍ່
ກັນແລະກັນ ມີຄັ້ງນຶ່ງຄົນໃຊ້ໄດ້ບອກກັບດາວິດ ຖ້າທ່ານໜີໄປ ໝາຍເຖິງຖ້າພຣະເຈົ້ານຳໃຫ້ໜີໄປ (1 ຊມອ
20:22). ທີ່ສຸດໂຢນາທານຕັດສິນໃຈຊ່ອຍດາວິດຜູ້ເປັນເພື່ອນເຖິງຈະເສັງບັນລັງກໍຍອມໂດຍບໍ່ເຮັດຕາມຄຳ
ສັ່ງຂອງພໍ່ຜູ້ໂຫດຮ້າຍແລະບໍ່ມີສິນທັມ. ທ່ານເດຈະຍອມເຮັດດີຕໍ່ເພື່ອນຜູ້ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີບໍ່?

3. ເພື່ອນຮັກສາຄຳໝັ້ນສັນຍາ: (1 ຊາມູເອນ 20:27-42)

ເພື່ອນທັງສອງໄດ້ຮ່ວມກັນຍອມຕາຍ ໃນງານບຸນເດືອນເພັງກະສັດຊາອູນຫວັງວ່າຂ້າຮາຊາການທຸກຄົນຈະ
ເຂົ້າຮ່ວມ ແຕ່ບໍ່ເຫັນດາວິດໄປຮ່ວມ ຄືດວ່າດາວິດອາດບໍ່ສະອາດພໍຈະເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ ແຕ່ວັນທີສອງກໍບໍ່ເຫັນ
ອີກ ດັ່ງນັ້ນ, ກະສັດຊາອູນຈຶ່ງຖາມໂຢນາທານເຖິງເຫດຜົນ ໂຢນາທານອໍາໄວ້ໂດຍກ່າວວ່າດາວິດກັບໄປຍັງ
ເບັດເລເຮັມເພື່ອຖວາຍຮ່ວມກັບຄອບຄົວ. ກະສັດຊາອູນໃຈຮ້າຍໄດ້ຮ້ອງດາທຸກຄົນ: ໂຢນາທານເປັນລູກ
ເຮັດໃຫ້ແມ່ເສັງກຽດ ຈຶ່ງສັ່ງວ່າໃຫ້ນຳດາວິດກັບມາຂ້າຖິ້ມເພາະເອົາຄອບຄົວຫລາຍກວ່າກະສັດ ໂຢນາທານ
ໝົດສິດເປັນກະສັດເພາະເຂົ້າຂ້າດາວິດ ພໍໃຈຮ້າຍຫລາຍຈົນຈະເອົາຫອກແທງໂຢນາທານ ໃນທີ່ສຸດໂຢນາ
ທານກໍເຂົ້າໃຈດີເຖິງຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງພໍ່ຢາກຂ້າດາວິດ.

ມື້ຕໍ່ມາໂຢນາທານໄປຍິງທະນູໃນທົ່ງອີກເພື່ອເອົາຂ່າວໄປບອກດາວິດໃຫ້ໝີໄປໄວໆ ເພາະກະສັດຊາອູນ ຢາກຂ້າແທ້ ຕອນນີ້ໂຢນາທານໄປທາດາວິດໂດຍບໍ່ມີອາວຸດຊຶ່ງເປັນການຫວັງດີ ໃນເມື່ອດາວິດເຫັນໂຢນາ ທານດາວິດກໍຄຳນັບໂດຍການກາບລົງສາມເທື່ອເພາະເປັນທຳນຽມເຮັດຕໍ່ກະສັດຄົນຕໍ່ໄປ. ທັງສອງເຫັນກັນ ແລ້ວກໍກອດຈູບແກ້ມກັນແລະຮ້ອງໄທ້ (20:41) ເໝືອນໂຍເຊັບໄດ້ເຮັດຕໍ່ອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ (ປຖມ 45:14- 15). ເມື່ອຈາກກັນໄປໂຢນາທານເຕືອນດາວິດເຖິງຄຳສັນຍາ. ນີ້ເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ທັງສອງໄດ້ພົບກັນ (1 ຊມອ 23:16-18). ໂຢນາທານສະແດງຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ເພື່ອນໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ມີຄວາມຮັກຢ່າງ ຖວາຍຕົວ. ທັງສອງໄດ້ຮັກສາຄຳໝັ້ນສັນຍາຢ່າງແທ້ຈິງ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ການເປັນເພື່ອນຜູ້ຈິງຮັກພັກດີເປັນພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ເພື່ອນດີຊ່ອຍເຫລືອອຸ້ມຂູ່ປອບໃຈເວລາມີບັນ ຫາ ປົກປ້ອງຈາກສັດຕູ. ເພື່ອນດີຊ່ອຍກັນເຖິງຈະບໍ່ເປັນການສະດວກຫລືສ່ຽງຕໍ່ຊີວິດ. ເພື່ອນດີຮັກສາຄຳ ສັນຍາ ບໍ່ເຄີຍປ່ຽນໃຈ. ການເປັນເພື່ອນຜູ້ຈິງຮັກພັກດີຄືເປັນຄົນສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມ.

ຄຳຖາມ

11. ເວລາໃດທ່ານເອົາເພື່ອນເປັນໃຫຍ່ກວ່າຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົນເອງ?
12. ການເປັນເພື່ອນຂອງໂຢນາທານກັບດາວິດເຮັດໃຫ້ທ່ານສ້າງຄວາມສຳພັນກັບຄົນອື່ນແນວໃດ?
13. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດຫຍັງເພື່ອເຮົາທີ່ເປັນການສະແດງອອກມາວ່າພຣະອົງເປັນເພື່ອນຜູ້ມີຄວາມຈິງ ຮັກພັກດີ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ສັດຕູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 6: 27-36; ໂຣມ 12: 17-21

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ລູກາ 6: 27-36; ໂຣມ 12: 9-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດຕ້ອງຮັກສັດຕູ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຢຊູເຮືອງຮັກສັດຕູວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເລືອກທີ່ຈະເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຢຊູເຮືອງຮັກສັດຕູ.

ອ່ານລວບ: ພຣະເຢຊູຊົງຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງຮັກສັດຕູ, ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າເຮືອງຄວາມຮັກແລະເມດຕາ ແລະການເອົາຊະນະຄວາມຊົ່ວດ້ວຍຄວາມດີ.

ຄຳນຳ

ໃນການສຳຮວດຜົນງານປະຈຳປີ, ທ້າວ ຕໍ່ອມ (ຜົວຂອງນາງໂຈແອນ) ໄດ້ຮັບຄະແນນຕໍ່າໃນຫລາຍໆຢ່າງ; ນາຍຂອງທ້າວຕໍ່ອມໄດ້ເວົ້າແບບເຈັບປວດກັບລາວ; ແຕ່ຕໍ່ອມຮູ້ຕົວເອງວ່າລາວເອງໄດ້ເຮັດດີທີ່ສຸດແລ້ວ ໂດຍສະເພາະບ່ອນທີ່ຖືກຕິຕຽນ. ຕໍ່ອມຄິດວ່າເຈົ້ານາຍກຳລັງຫາເຮືອງຈະເອົາລາວອອກຈາກໜ້າທີ່ເໝືອນ ດັ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດກັບພັນກງານຫລາຍຄົນທີ່ຜ່ານມາ. ໃນທີ່ສຸດ ນາງໂຈແອນກໍບໍ່ມັກໜ້ານາຍຂອງຕໍ່ອມເພາະ ເພິ່ນເຮັດບໍ່ຍຸດຕິທັມກັບສາມີຂອງຕົນ; ນາງໄດ້ຕຳໜີເຂົາຫລາຍຢ່າງແລະກ່າວຫາວ່ານາຍຜູ້ນີ້ບໍ່ມີສັກສີ. ໂຈ ແອນຖືວ່ານາຍຂອງຕໍ່ອມເປັນ "ສັດຕູ" ຂອງນາງ.

ມື້ນຶ່ງໂຈແອນໄດ້ອ່ານພຣະຄຳຂອງພຣະເຢຊູທີ່ວ່າ, "ຈົ່ງຮັກສັດຕູຂອງພວກທ່ານ....ຈົ່ງອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ທີ່ ກ່າວຫຍາບຕໍ່ພວກທ່ານ" (ລູກາ 6: 27-28), ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ໂຈແອນຮູ້ສຶກຜິດໃນທັສນະ ຂອງນາງກ່ຽວກັບນາຍຂອງຕໍ່ອມ. ນາງຈຶ່ງເລີ້ມອ້ອນວອນເພື່ອຄົນໆ ນັ້ນ. ເມື່ອເມັງຂອງນາຍຮ້ອງຂໍໃຫ້ຊ່ວຍ ວຽກໃນງານສັງຄົມ ໂຈແອນກໍອາສາສມັກຊ່ວຍ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ໂຈແອນເຮັດດີສຳລັບສັດຕູຂອງນາງ.

ພຣະເຢຊູຄຣິດຕ້ອງການຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງຮັກສັດຕູຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງໃຫ້ພວກເຮົາປະພຶດຕິວດີ ກວ່າຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຕາມຄຳທ້າທາຍນັ້ນບໍ່?

1. ເລືອກເຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກ: (ລູກາ 6: 27-31)

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັ່ງພວກສາວິກໃນບ່ອນທີ່ບາງຄົນເອີ້ນວ່າບົດເທສນາຢູ່ທີ່ງຽງ(ລກ 6: 20-49) ຊຶ່ງສັ້ນກວ່າ ບົດເທສນາຢູ່ໂນນພູ (ມທ 5-7). ໃນບົດເທສນານີ້, ພຣະອົງຊົງແນະນຳພວກສາວິກເຮືອງຄວາມສັມພັນກັບ

ຄົນທົ່ວໄປ. ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງວ່າ: ຈົ່ງຮັກສັດຕູຂອງພວກທ່ານ (ລກ 6: 27). ສັດຕູຄືຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ຫລືເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ພວກເຮົາ; ສັດຕູອາດຈະກຽດຊັງພວກເຮົາ, ຂົ່ມຂູ່ພວກເຮົາ, ພຍາຍາມທຳລາຍພວກເຮົາ, ຫລືຢຸດຢັ້ງພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ເຮັດບາງຢ່າງ.

ສັດຕູຄືຜູ້ທີ່ພຍາຍາມທຳລາຍປະເທດເຮົາເຊັ່ນ ໂອສາມາ ບິນ ລາເດັນ ຜູ້ນຳຂອງອາເຄດາຜູ້ສັ່ງທຳລາຍຕົກທີ່ນິວຢອກ ເດືອນ 9 ປີ 2001. ໃນປີ 2014 ກໍຍັງມີ ອາບຸ ບາ ອານແບກແດດດີ ຜູ້ນຳຂອງໄອສິສ (ISIS) ທີ່ພວກເຮົາຖືວ່າເປັນສັດຕູຂອງປະເທດອາເມຣິກາ. ນອກນັ້ນພວກເຮົາກໍມີສັດຕູຂອງເຮົາເອງ. ໃຜເປັນພິຍຕໍ່ພວກເຮົາໃນສັງຄົມ, ເຮືອງເສຖກິດ, ຕໍ່ຮ່າງກາຍ, ແລະຕໍ່ຈິດວິນຍານ? ໃຜຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາ? ໃຜເຮັດໃຫ້ເຮົາເສັຍໃຈ? ໃຜຕຳໜິເຮົາ? ໃຜດູກູກເຮົາເພາະຄວາມເຊື່ອ? ແນ່ນອນພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນມີລາຍຊື່ບຸກຄົນພວກດັ່ງກ່າວມາແລ້ວນີ້.

ພຣະເຢຊູສັ່ງພວກສິດໃຫ້ສະແດງຄວາມຮັກແບບເສັຍສະລະ; ຮັກສັດຕູບໍ່ແມ່ນຮັກຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ ແຕ່ຮັກໂດຍເຈຕະນາ; ເຮັດຄວາມດີກັບສັດຕູ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງວ່າເຂົາຈະຕອບຮັບຢ່າງໃດ. ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການພວກເຮົາໃຫ້ແຕກຕ່າງກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງຄວາມຜິດບາບ.

- 1) ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງພວກເຮົາໃຫ້ເຮັດດີກັບຜູ້ທີ່ກຽດຊັງເຮົາ (ລກ 6: 27).
- 2) ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາອວຍພອນ ແກ່ຜູ້ທີ່ປ້ອຍດ່າພວກເຮົາ (ລກ 6: 28).
- 3) ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງພວກເຮົາໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ທີ່ກ່າວຫຍາບຊ້າຕໍ່ພວກທ່ານ (ລກ 6: 29)

ໃນ ລູກາ 6: 29, ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຕົວຢ່າງເຮືອງການເລືອກທີ່ຈະສະແດງຄວາມຮັກເວລາປະສົບການຂົ່ມເຫງ: "ຖ້າຜູ້ໃດຕົບແກ້ມຂອງທ່ານເບື້ອງນຶ່ງ ຈົ່ງປິ່ນອີກເບື້ອງນຶ່ງໃຫ້ເຂົາ ແລະຖ້າຜູ້ໃດຍາດເອົາເສື້ອຊັ້ນນອກຂອງທ່ານໄປ ຖ້າເຂົາຈະເອົາເສື້ອໃນກໍຢ່າຫວງຫ້າມ." ຫລາຍຄົນພົບວ່າຄຳສັ່ງໃນຂໍ້ 30 ເປັນການເວົ້າໄດ້ແຕ່ເຮັດຍາກ; ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງວ່າ "ຈົ່ງໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ຂໍຈາກທ່ານ ຖ້າຜູ້ໃດເອົາສິ່ງຂອງຂອງທ່ານໄປ ຢ່າຂູ່ທວງເອົາຄືນ." ຄຳສອນທີ່ເປັນກົດສູງສຸດສຳລັບມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນຢູ່ໃນຂໍ້ 31 ຄື: ຖ້າທ່ານຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດກັບທ່ານຢ່າງໃດ ທ່ານກໍຈົ່ງເຮັດກັບເຂົາຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນ.

ພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະເຮັດຕາມພຣະດຳຮັດສັ່ງຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາສາມາດເລືອກຕອບດ້ວຍຄວາມຮັກ; ເຮັດດີ ທັງທີ່ໃຈບໍ່ພ້ອມ; ເຮັດດີຕໍ່ສັດຕູ ເຖິງເຮົາຈະບໍ່ຮັກເຂົາ. ເຮັດດີກັບຄົນອື່ນໆ ໂດຍບໍ່ຫວັງສິ່ງໃດຕອບແທນ.

2. ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ: (ລູກາ 6: 32-36)

ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຕົວຢ່າງສາມອັນເພື່ອສະແດງວິທີສຳລັບຜູ້ເຊື່ອທີ່ຈະເຮັດດີກວ່າຜູ້ບໍ່ເຊື່ອໃນການປະພຶດ: ຮັກຜູ້ອື່ນທີ່ບໍ່ຮັກເຮົາ; ເຮັດດີຕໍ່ຜູ້ອື່ນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຈັບປວດ; ແລະໃຫ້ຍິມໂດຍບໍ່ຫວັງໄດ້ຄືນ. ຖ້າຄຣິສຕຽນເຮັດ

ສິ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນກັບຄືນທີ່ພວກເຮົາຮັກ, ພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພາະຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ກໍເຮັດຢ່າງນັ້ນຢູ່ແລ້ວ; ພວກຄົນບໍ່ເຊື່ອເຮັດຫລາຍໆຢ່າງເພື່ອຫວັງຜົນຕອບແທນ. ສະນັ້ນໄພ່ພົນຂອງພຣະ ເຈົ້າຈະຕ້ອງຮັກຄົນທີ່ຜູ້ບໍ່ຮັກພວກເຮົາ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຮັດດີກັບຜູ້ທີ່ຫວັງຮ້າຍຕໍ່ເຮົາ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງ ໃຫ້ຍິມໂດຍບໍ່ຫວັງຫຍັງຄືນ. ພຣະວິນຍານຊົງສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາ, ຈົ່ງອ້ອນວອນຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ.

ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາຈະໃຫ້ບໍາເໜັດກັບຜູ້ເຊື່ອຟັງ (ລກ 6: 35), ຄືຜູ້ທີ່ຮັກສັດຕູແລະຜູ້ເຮັດດີກັບຄົນອື່ນໆ; ຂໍ 36 ບອກວ່າ "ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງມີຄວາມເມດຕາກະຣຸນາເໝືອນຢ່າງພຣະບິດາຂອງທ່ານຊົງມີພຣະທັຍເມດ ຕາກະຣຸນາ."

ພວກເຮົາຈະຕິດຕາມຄໍາສັ່ງເຮືອງຮັກສັດຕູໄດ້ຢ່າງໃດ? ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງໄດ້ເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ພວກເຮົາ; ໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຕາມພຣະອົງ ແລະໃຫ້ພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງປາກົດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາເວລາ ພວກເຮົາເຮັດກັບຄືນທີ່ກຽດຊັງພວກເຮົາ.

3. ຊະນະຄວາມຊົ່ວດ້ວຍຄວາມດີ: (ໂຣມ 12: 17-21)

ໂຣມ 12 ໃຫ້ຄໍາແນະນໍາສໍາລັບຜູ້ເຊື່ອເຮືອງການດໍາເນີນຊີວິດຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງຄວາມຜິດບາບ. ຄໍາສອນຂອງ ໂປໂລແມ່ນຖ່າຍທອດມາຈາກຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູໃນ ລູກາ 6. ໃນ ໂຣມ 12: 14-21 ແມ່ນສອນຄຣິສ ຕຽນວິທີປະພຶດກັບຄົນທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນ. ໃນຂໍ້ 12: 17, ໂປໂລສອນບໍ່ໃຫ້ຕອບແທນການຊົ່ວແກ່ຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດ "ຈົ່ງພຍາຍາມເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ທຸກຄົນເຫັນວ່າດີ." ໂປໂລທ້າທາຍຜູ້ເຊື່ອໃຫ້ປະພຶດຕົນແບບບໍ່ໃຫ້ມີທີ່ຕິໄດ້.

ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງພຍາຍາມຢູ່ຢ່າງສົງບສຸກກັບຄົນທັງຫລາຍ(12: 18), ຖ້າເປັນໄປໄດ້. ແນ່ນອນພວກເຮົາບໍ່ ສາມາດຄວບຄຸມການປະພຶດຂອງຄົນອື່ນໆ; ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາມີສ່ວນໃນການສ້າງບັນຫາ; ບາງຄັ້ງຄວາມເຊື່ອ ຂອງພວກເຮົາອາດຈະສ້າງບັນຫາໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ, ແຕ່ພວກເຮົາຢ່າປະຄວາມຈົງເພື່ອຮັກສາຄວາມສົງບສຸກ. ຂໍ 12: 19 ສອນບໍ່ໃຫ້ແກ້ແຄ້ນ ເພາະການແກ້ແຄ້ນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ (ພບຍ 32: 35). ໃຫ້ພວກເຮົາຊ່ວຍ ສັດຕູໃນສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນ "ເພາະວ່າຖ້າເຮັດດັ່ງນັ້ນ ເປັນການກອງຖານໄຟແດງໃສ່ໄວ້ເທິງຫົວຂອງເຂົາ" (12: 20), ເວົ້າຢ່າງວ່າ ຈົ່ງເຮັດດີໃຫ້ເຂົາອາຍເອງ. ພຣະເຢຊູຊົງປະສົງໃຫ້ຄວາມດີໄດ້ຊະນະຄວາມຊົ່ວ; ຂໍ 12: 21 ໄດ້ເນັ້ນໃນເຣື່ອງນີ້ວ່າ "ຢ່າໃຫ້ຄວາມຊົ່ວໄດ້ຊະນະເຈົ້າ ແຕ່ຈົ່ງຊະນະຄວາມຊົ່ວດ້ວຍຄວາມດີ."

ພວກເຮົາຈະຕິດຕາມຄໍາສັ່ງເຮືອງຮັກສັດຕູໄດ້ຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາສາມາດເອົາຊະນະຄວາມຊົ່ວດ້ວຍຄວາມ ດີດ້ວຍການບໍ່ແກ້ແຄ້ນ.

ນໍາບົດຮຽນໄປໃຊ້ໃນຊີວິດ

ພວກເຮົາຢູ່ໃນສມັຍທີ່ຄົນທັງຫລາຍຮຽກຮ້ອງຂໍສິດທິ. ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະຄຣິດເຮືອງຮັກສັດຕູ, ເຮືອງເຮັດດີ ກັບຄົນທີ່ກຽດຊັງເຮົາ, ເຮືອງຢ່າຕອບຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ ນັ້ນຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບຜູ້ທີ່ຮຽກຮ້ອງຂໍສິດທິ. ໃນຖານະຜູ້ເຊື່ອພວກເຮົາມີມາດຕະຖານສູງ, ພວກເຮົາບໍ່ຮຽນແບບຂອງຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ພວກເຮົາຮຽນແບບ

ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ;ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານພຣະວິນຍານໃຫ້ພວກເຮົາເພື່ອໃຫ້ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສອນໄວ້ ແລະໃຫ້ສະແດງພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ແມ່ນທັມມະຊາດຂອງພວກເຮົາ.

ຕໍ່ໄປນີ້ຈົ່ງໃຫ້ອະພິຍະຄືນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈັບປວດ, ຢ່າແກ້ແຄ້ນ ເພາະການໃຫ້ອະພິຍະແລະການບໍ່ແກ້ແຄ້ນອາດຈະເປັນທຶນທາງສ້າງມິຕພາບ. ການປະປ່ອຍຄວາມຄິດຢາກແກ້ແຄ້ນຈະຊ່ວຍລົດຄວາມງຸດງິດແລະຂົມຂື່ນ. ຖ້າພົບພໍ້ກັບຄືນທີ່ບໍ່ດີທີ່ທ່ານ, ຈົ່ງຊ່ວຍເຂົາ, ອ້ອນວອນເພື່ອເຂົາ, ສິ່ງຂອງຜາກໃຫ້ເຂົາ. ຄວາມຮູ້ສຶກດີ ມັກເກີດມາຈາກການເຮັດດີ.

ການຮັກສັດຕູແມ່ນການເຮັດດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ. ພວກເຮົາຈະເຊື່ອຟັງອົງພຣະເຢຊູບໍ່, ເຖິງວ່າມັນຈະຍາກ?

ຄໍາຖາມ:

1. ພວກເຮົາຈະສາມາດ "ປິ່ນແກ້ມອີກເບື້ອງນຶ່ງໃຫ້ເຂົາ" ໄດ້ວິທີໃດ? (ໂດຍບໍ່ໃຫ້ກາຍເປັນສາດໃຫ້ຄົນຢຽບຢູ່ສເມີ ຫລືຟ້ອງສານຖ້າຈໍາເປັນ)
2. ການຮັກສັດຕູ ຈະຕ້ອງນໍາໄປສູ່ການບໍ່ມີກອງທັບຫລືອາວຸດສົງຄາມບໍ່? ອະທິບາຍຄໍາຕອບຂອງທ່ານ.
3. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນທີ່ທ່ານເຫັນວ່າຍາກຫລາຍ?
4. ການຮັກສັດຕູຈະເປີດໂອກາດເພື່ອການປະກາດຂ່າວປະເສີດໄດ້ວິທີໃດ?
5. ສັງຄົມພວກເຮົາຈະເປັນໃນຮູບໃດ ຖ້າບໍ່ມີການແກ້ແຄ້ນກັນແລະກັນ?

ສ.ຄ.

ບົດຮຽນທີ 8 ເພື່ອນບ້ານ / ຄຸ້ມບ້ານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອີບພະຍົບ 20: 13-17; ລະບຽບພວກເລວີ 19: 16-18; ເຊຂານີຢາ 7: 8-10; ມັດທາຍ 5: 13-16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ອີບພະຍົບ 20: 13-17; ລະບຽບພວກເລວີ 19: 16-18; ເຊຂານີຢາ 7: 8-10; ມັດທາຍ 5: 13-16

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໃຫ້ພວກເຮົານັບຖື, ຮັກ, ແລະຮັບໃຊ້ເພື່ອນບ້ານເພື່ອເປັນພຍານເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍໄດ້ນັບຖື, ຮັກ, ແລະຮັບໃຊ້ເພື່ອນບ້ານເພື່ອເປັນພຍານເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້ອຍບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຫາວິທີທີ່ຈະນັບຖື, ຮັກ, ແລະຮັບໃຊ້ເພື່ອນບ້ານເພື່ອເປັນພຍານເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້ອຍ.

ອ່ານລວບ: ພຣະຄຳພິສັ່ງໃຫ້ນຳຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູອອກໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍຂອງໂລກ ແລະ ເລີ່ມຈາກຂັ້ນໃດບ້ານຂອງພວກເຮົາ. ທີ່ນາທຳອິດແມ່ນເພື່ອນບ້ານຜູ້ຕ້ອງການພົບຄວາມເຊື່ອທີ່ແນ່ນອນຂອງພວກເຮົາ.

ຄຳນຳ

ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄຸ້ມບ້ານດຽວກັນສ່ວນຫລາຍຈະມີຄວາມນິຍົມຄ້າຍຄືອັນ; ເຂົາເຈົ້າຢູ່ຄຸ້ມດຽວກັນເພາະຊອກຫາຄວາມສົງຄາມ, ຢາກຫລີກຂະໂມຍ, ຫລື ຢາກຢູ່ນຳໄທດຽວກັນ. ໃນມື້ນີ້ ພວກເຮົາຈະເບິ່ງພຣະຄຳສີ່ພວກ ຊຶ່ງກວມເວລາສຳຄັນໃນປະຫວັດສາດຂອງຄົນຄຣິສຕຽນຍິວ, ເລີ່ມແຕ່ສມັຍອີບພະຍົບຈາກເອຢິບຈົນເຖິງສມັຍຂອງພຣະຄຣິດ. ໃຫ້ພວກເຮົາສັງເກດເບິ່ງຄວາມໝາຍ ແລະເບິ່ງວິທີທາງທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າກ່ຽວພັນກັນແລະກັນ ແລະກ່ຽວພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຊື່ອ ແລະການສຶກສາພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕອນນີ້ ອາດສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງຫລາຍໆຄົນທີ່ຢູ່ໃກ້ບ້ານພວກເຮົາ.

1. ເພື່ອນບ້ານທີ່ປະຕິບັດພື້ນຖານສືບປະການ: (ອພຍ 20: 13-17)

ພໍ່ແມ່ມັກໃຊ້ຄຳວ່າ "ບໍ່" ກັບລູກເພື່ອຫ້າມລູກບໍ່ໃຫ້ເຮັດບາງຢ່າງທີ່ຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຕົນເອງ. ບອກວ່າ ບໍ່ອາດຈະເປັນການຊ່ວຍປ່ຽນແປງອຸປະນິສັຍໃຫ້ດີຂຶ້ນ ຫລືໃຫ້ໄປໃນທາງດີ. ຫລາຍຄົນເບິ່ງກົດບັນຍັດສືບປະການໄປໃນທາງລົບ. ອິສຣາເອັນໃນສມັຍເລີ່ມຕົ້ນກໍເປັນເໝືອນທາງນີ້; ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການຂອບເຂດ, ສິ່ງໃດທີ່ເຮັດໄດ້, ແລະສິ່ງໃດທີ່ອອກອອກຂອບເຂດ.

ກົດບັດຍັດສີ່ຂໍ້ທຳອິດແມ່ນກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນຂອງພວກເຮົາກັບພຣະເຈົ້າ; ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າ

ຈະຕ້ອງມາກ່ອນທຸກຢ່າງ ແລະພວກເຮົາຢ່າເອົາສິ່ງອື່ນມາແທນພຣະເຈົ້າ. ກົດບັນຍັດຫົກຂໍ້ຕໍ່ໄປແມ່ນກ່ຽວ
ຄວາມສັມພັນຮະຫວ່າງເຮົາແລະຄົນອື່ນໆ ຊຶ່ງເລີ້ມດ້ວຍຄວາມສັມພັນກັບພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າຊົງ
ສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງນັບຖືພໍ່ແມ່. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະດຳຮັດສິ່ງຊຶ່ງເລີ້ມແຕ່ການຂ້າຄົນ
ເຖິງການຢ່າຢາກໄດ້ສິ່ງຂອງ ຂອງຄົນອື່ນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຂຍາຍເຮືອງນີ້ໃນບົດເທສນາທີ່ໂນນພູໃນ ມັດທາຍ
5 ເຖິງ 7.

ກ້າຂ້າຄົນເວົ້າເຖິງການວາງແຜນ ແລະຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເອົາຊີວິດຄົນອື່ນ. ຊີວິດເປັນສິ່ງສຳຄັນສຳລັບພຣະເຈົ້າ
ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດຂຶ້ນມາຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ (ປະຖົມມະການ 1: 26). ຄຳສັ່ງ
ເຮືອງຢ່າຂ້າຄົນບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງການເສັງຊີວິດໃນສົງຄາມຫລືຈາກອຸບັດຕິເຫດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງສອນ "ຜູ້ໃດທີ່
ໂກດຮ້າຍເຄືອງໃຈ ຕໍ່ເອື້ອຍນ້ອງຂອງຕົນ ຈະຖືກນຳຂຶ້ນສານສູງເພື່ອຕັດສິນລົງໂທດ" (ມັດທາຍ 5: 21-27).

ການຫລິ້ນຊູສູ່ຜິວເມັງຜູ້ອື່ນເປັນການລ່ວງລະເມີດຄວາມສັກສິດຂອງການແຕ່ງງານ. ຄວາມສັມພັນໃນຄອບ
ຄົວຈະຕ້ອງຖືຮັກສາແລະໂຄຣົບ. ຜູ້ທີ່ຝ່າຝົນເຮືອງນີ້ກໍເປັນຜູ້ເຮັດຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ (ປະຖົມມະການ 39).
ການເຮັດຜິດເຮືອງການຫລິ້ນຊູເປັນການລົບລ້າງສັນຍາຊຶ່ງມີພຣະເຈົ້າ, ຜິວ, ແລະເມັງມີສ່ວນຢູ່ດ້ວຍ (ມັດ
ທາຍ 19: 4-6).

ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງບໍ່ໃຫ້ລັກ; ການລັກຂອງຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງກໍເປັນການລັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະທຸກຢ່າງເປັນຂອງພຣະ
ອົງແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ແຕ່ລະຄົນເປັນຜູ້ພິທັກຮັກສາ (ພສສ 24: 1). ການລັກເປັນການລະເມີດຫລັກ
ແລະຍັງເຮັດໃຫ້ສັງຄົມວຸ້ນວາຍ. ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ໂປໂລໄດ້ສອນໃຫ້ຄົນທີ່ເຄີຍລັກໃຫ້ເຊົາລັກ ແລະໃຫ້ທຳ
ງານເພື່ອຈະມີສິ່ງຂອງແບ່ງປັນຄົນອື່ນໆ (ອຟຊ 4: 28). ພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຜູ້ເອົາໃຫ້.

ກົດບັນຍັດສືບປະການຍັງຫ້າມເຮືອງເວົ້າຄວາມບໍ່ຈິງກ່ຽວກັບເພື່ອນບ້ານ ການປະນາມ, ການເວົ້າຂວັນ, ຫລື
ການສຽດສີເປັນການທຳລາຍສັງຄົມ. ຄຣິສຕຽນຕ້ອງເວົ້າ "ຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມຮັກ"(ອຟຊ 4: 15), ງົດເວົ້າ
ໃນສິ່ງບໍ່ຈິງ ແລະເວົ້າແຕ່ຄວາມຈິງກັບເພື່ອນບ້ານ (ອຟຊ 4: 25).

ກົດບັນຍັດສືບປະການຂໍ້ທຳອິດຊຶ່ງສັ່ງບໍ່ໃຫ້ມີພຣະອື່ນ ໄດ້ຈັດລຳດັບຄວາມສຳຄັນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອ ໂດຍ
ໃຫ້ພຣະເຈົ້າມາກ່ອນທຸກຢ່າງ (ມັດທາຍ 6: 33). ກົດບັນຍັດຂໍ້ສຸດທ້າຍສັ່ງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຢາກໄດ້ສິ່ງຂອງ ຂອງຜູ້
ອື່ນ ກໍເປັນການເໝາະສົມດີ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ "ຈົ່ງລະວັງແລະເຝົ້າຮັກສາຕົນໄວ້ ໃຫ້ເວັ້ນຈາກຄວາມ
ໂລບທຸກຢ່າງ" (ລູກາ 12: 15). ຄຳສັ່ງຫ້າມໃນຂໍ້ ອພຍ 20: 17 ເວົ້າເຖິງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງເພື່ອນບ້ານ.
ການລະເມີດບັນຍັດຂໍ້ນີ້ອາດຈະນຳໄປສູ່ການລະເມີດບັນຍັດທັງໝົດ; ທັງຈະເປັນການທຳລາຍມິຕພາບທີ່ສຳ
ຄັນ.

2. ເພື່ອນບ້ານທີ່ຮັກເພື່ອນບ້ານ: (ລະບຽບພວກເລວີ 19: 16-18)

ພຣະຄໍາໃນຕອນນີ້ແມ່ນກົດສໍາລັບການພົວພັນກັບຄົນອື່ນໆ ແລະເປັນພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງບັນຍັດໃຫຍ່ທີ່ພຣະ ເຢຊູໄດ້ຊົງສັ່ງສອນໄວ້ໃນ ມັດທາຍ 22: 34-40; ບັນຍັດໃຫຍ່ຂໍ້ທໍາອິດໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າຈົນໝົດໃຈ ແລະຂໍ້ທີ ສອງໃຫ້ຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ. ບັນຍັດໃຫຍ່ສອງຂໍ້ໄດ້ສລຸບກົດບັນຍັດສິບປະການທັງສອງພາກ ເຊັ່ນຄວາມສັມພັນຂອງເຮົາກັບພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມສັມພັນຂອງເຮົາກັບຄົນອື່ນໆ.

ລະບຽບພວກເລວີ 19: 16 ສັ່ງທ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ຈະເປັນພ້ອມຕໍ່ຊີວິດຂອງເພື່ອນບ້ານ. ແນ່ນອນສິ່ງນັ້ນ ເປັນການປະພຶດທີ່ຖືກສັ່ງທ້າມໃນກົດບັນຍັດ ຂໍ້ 6-10 ເພາະແຕ່ການຂ້າຄົນ ຈົນເຖິງການຢາກໄດ້ສິ່ງຂອງ ຂອງເພື່ອນບ້ານກໍເປັນພ້ອມຕໍ່ຊີວິດຂອງເພື່ອນບ້ານຢ່າງແນ່ນອນ. ໃນຂໍ້ 16 ນີ້ເນັ້ນວ່າ "ຢ່າທຽວຂຶ້ນທຽວລົງໃສ່ ຮ້າຍປ້າຍສິຄົນອື່ນຖ້າມາກາງຊົນຊາດຂອງຕົນ ແລະຢ່າປອງຮ້າຍຕໍ່ຊີວິດຂອງເພື່ອນບ້ານ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ." ການໃສ່ຮ້າຍ ແລະການປອງຮ້າຍຈະຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ມີທຳມາກາງໄພ່ພົນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກເຮົາ ຈະຕ້ອງເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຮົາໄດ້ຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງແທ້ຈິງ.

3. ເພື່ອນບ້ານທີ່ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ: (ເຊຂາຣິຢາ 7: 8-10)

ເຊຂາຣິຢາເປັນຜູ້ນຳທາງສາສນາທີ່ຊ່ວຍພວກອົບພະຍົບທີ່ກັບຄືນຈາກການລີ້ພັຍທີ່ບາບີໂລນເພື່ອສ້າງພຣະ ວິຫານທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມປະມານປີ 520 ກ່ອນ ຄ.ສ; ແຕ່ເຊຂາຣິຢາມີຄວາມຮ້ອນຮິນຢາກເຫັນພວກເຂົາດຳ ເນີນຊີວິດຕາມຄວາມເຊື່ອ. ກົດລະບຽບແລະວຽກງານຂ້າງນອກທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຂ້າງໃນນັ້ນບໍ່ພຽງພໍ. ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເກີດມາຈາກການນະມັສການພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຊຂາຣິຢາໄດ້ໃຫ້ຫຼັກການສີ່ ຢ່າງເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າຄວາມເຊື່ອນັ້ນໄດ້ມີຜົນປາກົດໃນການປະພຶດ:

- ບໍ່ຮືຫານຄວາມຍຸດຕິທັມແທ້
- ສະແດງຄວາມເມດຕາ
- ຫລີກເວັ້ນການຂົ່ມເຫງຄົນທີ່ຂັດສິນ (ຍິງໝ້າຍ, ເດັກກຳພ້າ, ຄົນແປກໜ້າ, ຄົນທຸກຍາກ)
- ຢ່າຄິດໃນທາງບໍ່ດີ ຫລືວາງແຜນຊົ່ວໃສ່ເພື່ອນບ້ານ.

ມີຄວາມເວົ້າໃນທຳນອງນີ້ທີ່ ເຊຂາຣິຢາ 8: 16-17. ຄຣູທີ່ດີມັກເວົ້າຊ້າຄວາມເກົ່າ; ພວກຜູ້ປະກາດກຳມັກ ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນເໝືອນກັນ.

4. ເພື່ອນບ້ານທີ່ຊ່ວຍປ່ຽນແປງ: (ມັດທາຍ 5: 13-16)

ໃນສັມຍທຳອິດຂອງການຮັບໃຊ້, ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຫລຽວເບິ່ງພວກສາວິກແລ້ວກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າທັງຫລາຍ ເປັນເກືອສຳລັບມວນມະນຸດ"(ມທ 5: 13); ແລະ "ພວກເຈົ້າເປັນແສງສະຫວ່າງສຳລັບໂລກນີ້" (ມທ 5: 14). ພວກສາວິກອາດຈະບໍ່ເຊື່ອໃນຄຳເວົ້ານີ້ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງມີຄວາມຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບສາວິກຂອງ ພຣະ ອົງ. ພວກເຮົາຮູ້ກັນດີວ່າເກືອຊ່ວຍກັນເໝົາແລະເພີ່ມຣິດຊາດ; ໄຟໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງ ແລະຊື້ທາງ ທັງອາດ ຈະເຕືອນພ້ອມທີ່ຈະມາເຖິງ ພຣະເຢຊູຊົງບອກວ່າພວກສາວິກຈະເປັນທັງສອງຢ່າງ; ນັບວ່າເປັນຄວາມໝັ້ນໃຈ

ອັນສໍາຄັນທີ່ພຣະອົງຊົງມີກຽວກັບພວກສາວິກ. ພຣະອົງຊົງມີຄວາມໝັ້ນໃຈເຊັ່ນນັ້ນສໍາລັບພວກເຮົາເໝືອນກັນ; ເພາະພວກເຮົາກໍເປັນເກືອແລະແສງສະຫວ່າງ.

ແນ່ນອນເກືອຈະຕ້ອງອອກຈາກຂວດ ເພື່ອຈະນໍາຣິດເຄັມໄປສູ່ໂລກ; ສະນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງດໍາເນີນຊີວິດທີ່ຈະເປັນພຍານ. ຄຣິສຕຽນຢູ່ແຕ່ໃນໂບດກໍຄົງຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ສັງຄົມນ້ອຍທີ່ສຸດ; ໄຟນໍາພາພວກເຮົາໃຫ້ເຫັນບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຄວນໄປ; ໄຟທີ່ຖືກງວມໄວ້ຈະເສັງຣິດເດດໃນການຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມມັດຫາຍໄປ. ພວກເຮົາພົບກັນໃນຄຣິສຕະຈັກເພື່ອນະມັສການ; ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງອອກໄປຂ້າງນອກເພື່ອຈະປ່ຽນແປງຄຸ້ມບ້ານ, ສັງຄົມ, ແລະກວ້າງອອກໄປ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ອະເມຣິກາທີ່ເປັນບ້ານເມືອງຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະພອນອັນມາກມາຍ. ພວກເຮົາມີທີມທີ່ຕຽມພ້ອມຈະຮັບສະພາບການຕ່າງໆ (ດັບເພີງ, ຕໍາຣວດ, ໜ່ວຍສຸກເສີນ, ແລະຕ່ຳໆໄປ); ພວກເຂົາເຈົ້າພ້ອມທີ່ຈະປ້ອງກັນແລະຊ່ວຍພວກເຮົາ. ພວກເຮົາສາມາດເປັນຜູ້ກູ້ພັຍໃນຄຸ້ມບ້ານ ໂດຍການເອົາຂ່າວປະເສີດໄປໃຫ້ເຖິງທຸກຄົນ; ພວກເຮົາສາມາດເຊີນເພື່ອນບ້ານໃຫ້ໄປຢັ້ງມໂບດ. ຕ້ອນຮັບເພື່ອນບ້ານໃໝ່, ໝູນໃຈຜູ້ມີບັນຫາ, ແລະອື່ນໆ. ພວກເຮົາສາມາດດໍາເນີນຊີວິດໂດຍເປັນເພື່ອນບ້ານທີ່ປະຕິບັດພື້ນຖານສືບ, ເພື່ອນບ້ານທີ່ຮັກເພື່ອນບ້ານ, ເພື່ອນບ້ານເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແລະເພື່ອນບ້ານທີ່ຊ່ວຍປ່ຽນແປງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເວລາເວົ້າເຮື່ອງນໍາຄວາມເຊື່ອໄປປະຕິບັດ, ແມ່ນຫຍັງໝູນໃຈທ່ານຫລາຍ--ອາລົມ ຫລືກົດບັນຍັດ? ອະທິບາຍຄໍາຕອບ.
2. ທ່ານຈະຊ່ວຍບຸກຄົນທີ່ບອກວ່າເຂົາກຽດຊັງຄົນບາງຄົນຢູ່ໃນໃຈໄດ້ວິທີໃດ (ລລວ 19: 17)?
3. ໃນຄຸ້ມບ້ານຂອງທ່ານອາດຈະມີຄົນທີ່ອ່ອນແຮງ, ຂາດເຂີນ, ເຈັບຂ້າ, ຫລືຖືກເບິ່ງຂ້າມ. ທ່ານຈະຊ່ວຍເພື່ອນບ້ານເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ມີສະພາບດີຂຶ້ນໄດ້ວິທີໃດ? ຄົນຄຸ້ມບ້ານຂອງທ່ານຢູ່ໃນຖານະຢ່າງໃດ?
4. ຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູເຮື່ອງເກືອແລະແສງສະຫວ່າງຈະຊ່ວຍຄົນທີ່ຖືວ່າຕົນເອງຕໍ່າຕ້ອຍໄດ້ວິທີໃດ?
5. ເກືອເສັງຄວາມເຄັມເພາະບໍ່ບໍລິສຸດ. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການເປັນພຍານກັບເພື່ອນບ້ານບໍ່ມີປະສິດທິພາບ? ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ປົກຄຸມແສງສະຫວ່າງຂອງທ່ານໃນປັດຈຸບັນ?

ສ.ຄ.

ບົດຮຽນທີ 9

ເຈົ້ານາຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອເຟໂຊ 6: 5-9; ໂກໂລຊາຍ 3: 22-25; 1 ຕີໂມທຽວ 6: 1-2; ຕີໂຕ 2: 9-11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເອເຟໂຊ 6: 5-9; ໂກໂລຊາຍ 3: 22-25; 1 ຕີໂມທຽວ 6: 1-2; ຕີໂຕ 2: 9-11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄວາມປະພຶດໃນການງານບອກເຖິງການຖວາຍຕົວຂອງເຮົາໃຫ້ພຣະຄຣິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຄວາມປະພຶດຂອງຂ້ອງໃນການງານບອກຫຍັງແດ່ເຖິງການຖວາຍຕົວໃຫ້ອົງພຣະຄຣິດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສຳຮວດເບິ່ງວ່າຄວາມປະພຶດຂອງຂ້ອຍໃນການງານບອກຫຍັງແດ່ເຖິງການຖວາຍຕົວຂອງຂ້ອງໃຫ້ອົງພຣະຄຣິດ.

ອ່ານລວບ: ພວກເຮົາໃຊ້ຊີວິດສ່ວນຫລາຍໃນການງານ. ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະເປັນລູກນ້ອງ ຫລືເປັນນາຍຈ້າງ, ການປະພຶດຂອງພວກເຮົາໃນການງານຈະບອກເຖິງການຖວາຍຕົວຂອງພວກເຮົາໃຫ້ພຣະຄຣິດ.

ຄຳນຳ

ສິດຍາພິບານຜູ້ນຶ່ງບອກຂ້ອຍວ່າ "ຂ້ອຍມັກການຮັບໃຊ້ ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ມັກຄົນ." ເພື່ອນຜູ້ນຶ່ງເວົ້າວ່າ "ຂ້ອຍມັກຄົນຢູ່ທີ່ທຳການ ແຕ່ບໍ່ມັກວຽກ." ຫລາຍຄັ້ງພວກເຮົາພົບວ່າການຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງຊຶ່ງຊາກັນກໍເປັນເລື່ອງຍາກສົມຄວນ. ບາງເທື່ອພວກເຮົາເຫັນວ່າ ການດຳເນີນຊີວິດກໍເປັນເລື່ອງຍາກລຳບາກ. ແຕ່ວ່າຖ້າພວກເຮົາຕັ້ງໃຈວ່າຈະຖວາຍກຽດພຣະຄຣິດໃນການງານ, ພວກເຮົາມີໂອກາດທີ່ຈະຊົມຊື່ນຍິນດີກັບເພື່ອນຮ່ວມງານ ແລະວຽກງານທີ່ກຳລັງເຮັດຢູ່.

ເບື້ອງຫລັງ: ເລື່ອງຂ້ອຍຂ້າ

ໂປໂລມັກໃຊ້ຄຳວ່າ "ຂ້ອຍຂ້າ" ເວລາອະທິບາຍເລື່ອງຄຣິສຕຽນ. ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ຮູ້ເລື່ອງຂ້ອຍຂ້າດີ ແຕ່ກໍພໍເຂົ້າໃຈວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ສັງຄົມສັມຍນີ້ປະນາມ. ໃນສັມຍພຣະສັນຍາໃໝ່ການເປັນຂ້ອຍຂ້າເປັນເລື່ອງທັມມະດາ; ແລະຂ້ອຍຂ້າໃນຕອນນັ້ນບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບຜິວພັນ ແຕ່ເປັນເລື່ອງເສຖກິດ. ບາງຄົນບອກວ່າມີຄົນເປັນຂ້ອຍຂ້າເຖິງຫົກພັນຄົນໃນຈັກພັດໂຣມັນ. ຫລາຍຄົນເປັນຂ້ອຍຂ້າຕລອດຊີວິດ ເພື່ອລ້ຽງຄອບຄົວ.

ຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນອາດຈະເປັນຂ້ອຍຂ້າໃນຕອນນັ້ນ ແລະບາງຄົນອາດຈະເປັນເຈົ້ານາຍ. ເຖິງພຣະສັນຍາໃໝ່ບໍ່ໄດ້ປະນາມເລື່ອງຂ້ອຍຂ້າກໍຕາມ, ພຣະຄຳຂ່າວປະເສີດໄດ້ມີການສອນເລື່ອງນີ້ ເພື່ອໃຫ້ຫລາຍຄົນໄດ້

ຕົ້ນຕົວ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເປັນທັມກັບຜູ້ເປັນຂ້ອຍຂ້າເພາະພວກເຂົາກໍເປັນມະນຸດດ້ວຍກັນ. ໃນອະເມຣິກາ ເຮືອງຂ້ອຍຂ້າໄດ້ກາຍເປັນເຮືອງທີ່ຕ້ອງຫ້າມເມື່ອປະມານ 150 ປີທີ່ຜ່ານມາ. ແຕ່ເຮືອງຂ້ອຍຂ້າຍັງມີຜົນສະ ທ້ອນຢູ່ໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາໃນທຸກມື້ນີ້.

ຄຳວ່າ "ຂ້ອຍຂ້າ" ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ສາມາດເປັນຍໂຍດສຳລັບພວກເຮົາ. ພຣະເຊື້ອເອີ້ນພວກເຮົາວ່າເປັນ "ເພື່ອນ"(ໂຍຮັນ 15: 15). ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວພວກເຮົາເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງພຣະອົງ ໂດຍຍອມເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ ພຣະອົງຊົງຕ້ອງການໃນຊີວິດ; ພຣະອົງເປັນເຈົ້ານາຍໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ; ສິ່ງນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາໃສ່ໃຈສເມີ.

1. ຂ້ອຍຂ້າ ແລະເຈົ້ານາຍ, ລູກຈ້າງ ແລະນາຍຈ້າງ: (ອຟຟ໌ໂຊ 6: 5-9)

ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ເອີ້ນຕົວເອງວ່າເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງເຈົ້ານາຍທີ່ເປັນມະນຸດ ແຕ່ຄຳເວົ້ານີ້ຊ່ວຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງລູກຈ້າງແລະນາຍຈ້າງ, ຫົວໜ້າ, ແລະຜູ້ຄຸມງານ. ພຣະຄຳໃນຕອນນີ້ມີຫລັກການ ຫລາຍຢ່າງທີ່ຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແລະໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ຫລັກການທຳອິດບອກວ່າ "ຝ່າຍພວກຂ້ອຍຂ້າ, ຈົ່ງເຊື່ອຟັງຄວາມນາຍຝ່າຍໂລກ" (ອຟຟ໌ໂຊ 6: 5). ສຳລັບພວກ ເຮົາທຸກມື້ນີ້ທ່ານອາດຈະແປວ່າ ຄົນງານຈົ່ງເຊື່ອຟັງນາຍຈ້າງ. ແນ່ນອນຖ້ານາຍຈ້າງພາເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກ ຕ້ອງ ຫລືຜິດກົດໝາຍພວກເຮົາກໍບໍ່ຕ້ອງເຮັດຕາມ.

ຫລັກການທີສອງສອນໃຫ້ເຮັດວຽກເໝືອນຈະເຮັດໃຫ້ພໍພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ(ອຟຟ໌ໂຊ 6: 6). ເວລາພວກເຮົາເຮັດ ວຽກດີ ນາຍກໍພໍໃຈ; ສຳລັບຄຣິສຕຽນການເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນພໍໃຈກໍເປັນເຮືອງສຳຄັນ ແຕ່ການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ພໍໃຈເປັນເຮືອງສຳຄັນກວ່າ. ແນ່ນອນເວລາພວກເຮົາເຮັດວຽກໃຫ້ເຈົ້ານາຍພໍໃຈ ພຣະເຈົ້າກໍພໍໃຈໄປດ້ວຍ.

ຫລັກທີສາມສອນໃຫ້ "ຮັບໃຊ້ນາຍດ້ວຍໃຈຊື່ນບານ" (ອຟຟ໌ໂຊ 6:7). ວຽກກໍຄືວຽກແລະພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດ ດ້ວຍອຸປະນິສັຍທີ່ດີ ແລະເຮັດຈົນໝົດແຮງ. ບໍ່ວ່າສະພາບການຈະເປັນຢ່າງໃດ ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງເຮັດງານ ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຍອມຮັບຕຳແໜ່ງນັ້ນ.

ຫລັກການທີສີ່ສອນວ່າຜູ້ໃດເຮັດການດີ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບບຳເໜັດຢ່າງດີ (ອຟຟ໌ໂຊ 6: 8). ໃນທີ່ນີ້ເວົ້າເຖິງທຸກຄົນ ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະເປັນຂ້ອຍຂ້າ ຫລືຜູ້ມີເສລີ, ພັນກງານຫລືນາຍ ການເຮັດດີເຖິງຄົນອື່ນຈະບໍ່ເຫັນ ແຕ່ພຣະ ເຈົ້າຊົງເຫັນທຸກຢ່າງ. ໂປໂລໄດ້ສອນເຮືອງການປູກ ແລະການເກັບກຽວໃນຄາລາເຕັງ 6: 7 ຊຶ່ງເວົ້າເຖິງການ ເກັບກຽວສິ່ງທີ່ປູກ. ເຮັດວຽກໜັກກໍໄດ້ຮັບບຳເໜັດຫລາຍ ບໍ່ວ່າຈະເປັນເງິນຫລືສິ່ງອື່ນໆ.

ພຣະຄຳແຕ່ຂໍ້ 5 ເຖິງ 8 ເວົ້າເຮືອງຂ້ອຍຂ້າແລະລູກນ້ອງ ແຕ່ຂໍ້ 9 ແນ່ໃສ່ເຈົ້ານາຍ ຫລືນາຍຈ້າງ; ພຣະເຈົ້າຜູ້ ໃຫ້ບຳເໜັດຜູ້ເຮັດການດີ ກໍຈະໃຫ້ບຳເໜັດເຈົ້ານາຍ ແລະນາຍຈ້າງເໝືອນກັນ. ທີ່ທ່ານຕ້ອງມີບັນຍາກາດ

ທີ່ດີ ແລະບໍ່ແມ່ນບ່ອນສຳລັບຂົ່ມເຫງລົງໂທດ ຫລືຊູ່ເຂັນພັນກາງນ. ສິ່ງນຶ່ງທີ່ນາຍແລະລູກຈ້າງຕ້ອງຈົດຈຳກໍ
ຄື ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນເຈົ້ານາຍຂອງທຸກຄົນ. ພຣະເຈົ້າຊົງວາງກົດໄວ້ເພື່ອທຸກຄົນຈະໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັນດ້ວຍຄວາມ
ຮັກ ແລະຈະໄດ້ດູແລຊຶ່ງກັນແລະກັນເປັນຢ່າງດີ.

2. ຂ້ອຍຂ້າແລະເຈົ້ານາຍ: (ໂກໂລຊາຍ 3: 22-25)

ພຣະຄຳໃນໂກໂລຊາຍຕອນນີ້ອາດຈະເວົ້າຂ້າຫລັກການທີ່ໄດ້ເບິ່ງກັນແລ້ວໃນເອເຟໂຊ ຄວາມຈິງແລ້ວພວກ
ເຮົາກໍຕ້ອງການໃຫ້ເຕືອນຢູ່ສເມີ; ສະນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງເນັ້ນເຮືອງເກົ້າໃນຈົດໝາຍທັງສອງສະບັບນີ້. ໃນເອເຟໂຊ
ແລະໂກໂລຊາຍ, ໂປໂລໄດ້ເນັ້ນເຮືອງສິດທິຂອງຂ້ອຍຂ້າ ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້ານາຍ. ພວກເຮົາ
ຈະເຫັນວ່າຄຳສອນຕໍ່ໄປນີ້ມີສ່ວນຄືກັນ ກັບຄຳສອນໃນເອເຟໂຊ ທີ່ເວົ້າເຖິງຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງຂ້ອຍຂ້າ
ແລະເຈົ້ານາຍເຊັ່ນ:

- ຄວາມຍຳເກງພຣະເຈົ້າ
- ເຮັດວຽກໃຫ້ພຣະເຈົ້າ
- ມໍຣະດົກ (ຄ່າບຳເໜັດ) ຈາກພຣະເຈົ້າ
- ຮັບໃຊ້ພຣະຄຣິດ

ໂກໂລຊາຍ 4: 1 ສລຸບຄຳສອນນີ້ວ່າ: "ຝ່າຍນາຍກໍຈຶ່ງເຮັດແກ່ພວກຂ້ອຍຂ້າຂອງຕົນຕາມຄວາມຍຸດຕິທັມ
ແລະ ສມ່ຳສເມີກັນ ດ້ວຍຮູ້ແລ້ວວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍກໍມີນາຍອົງນຶ່ງໃນສວັນເໝືອນກັນ." ໃນສັດວັດທີ່ນຶ່ງ ເຈົ້າ
ນາຍເຮັດທຸກຢ່າງຕາມໃຈຕົວເອງ ແລະຂ້ອຍຂ້າມີສິດໜ້ອຍທີ່ສຸດ; ສະນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງເນັ້ນເຮືອງທຸກຄົນຕ້ອງ
ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ (ໂຣມ 14: 12). ເຈົ້ານາຍແລະຂ້ອຍຂ້າຈະຕ້ອງເຮັດຕາມຫລັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ໃຫ້ກຽດກັນ: (1 ຕີໂມທຽວ 6: 1-2)

ການໃຫ້ກຽດກັນເປັນເຮືອງສຳຄັນໃນຄວາມສັມພັນ; ບາງຄົນກໍມັກຈົມວ່າໝູ່ບໍ່ໃຫ້ກຽດ. ໃນທີ່ນີ້ໂປໂລສອນ
ຂ້ອຍຂ້າ "ໃຫ້ຖືວ່ານາຍຂອງຕົນເປັນຜູ້ສົມຄວນຮັບກຽດທຸກຢ່າງ" (6: 1). ໂປໂລໄດ້ໃຫ້ເຫດຜົນສອງຢ່າງກັບ
ຕີໂມທຽວເຮືອງການໃຫ້ກຽດຜູ້ເປັນນາຍ: 1. ເພື່ອວ່າພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄຳໂອວາດຈະບໍ່ຖືກປະ
ໝາດ (6: 1); 2. ພວກຂ້ອຍຂ້າທີ່ມີນາຍເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລ້ວກໍເປັນພື້ນຜິດກັນ (6: 2).

ອາດຈະມີເຫດການເກີດຂຶ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ໂປໂລຕ້ອງໄດ້ເນັ້ນເຮືອງການໃຫ້ກຽດຜູ້ເປັນນາຍ. ຂ້ອຍຂ້າທີ່ມາເປັນ
ຄຣິສຕຽນອາດໃຊ້ສິດເສລີພາບໃນອົງພຣະຄຣິດໄປໃນທາງຜິດ ເຊັ່ນການບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນໜ້າທີ່ ຫລືເຮັດວຽກ
ແບບບໍ່ມີຄຸນພາບໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້ານາຍ.

4. ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອໄດ້ໜ້າ: (ຕີໂຕ 2: 9-11)

ໂປໂລແລະເປໂຕເປັນຫລັກເສົາຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນສມັຍທຳອິດ; ທ່ານທັງສອງໄດ້ປ່ຽນແປງໂລກດ້ວຍຄຳ

ພຍານແລະການຂຽນ; ພວກເພິ່ນໄດ້ສອນຫລາຍຢ່າງທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ໃນຫລາຍບ່ອນເປໂຕໄດ້ສອນໃນທຳນອງທີ່ວ່າການປະພຶດທີ່ດີຂອງເຮົາອາດຈະຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ມີສັດທາໃນຂ່າວປະເສີດ (1 ເປໂຕ 2: 12, 15; 3: 1, 16). ບາງເທື່ອພວກເຮົາສາມາດມີອິດທິພົນກັບຄົນອື່ນດ້ວຍການປະພຶດ. ໂປໂລອາດຈະບໍ່ໃຊ້ຄວາມເວົ້າຢ່າງດຽວກັບເປໂຕ ແຕ່ທ່ານກໍເນັ້ນເຮືອງການດຳເນີນຊີວິດທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອຈະໄດ້ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະຄຣິດແລະຄຣິສຕະຈັກ. ທັງຂ້ອຍຂ້າ ແລະນາຍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງດຽວກັນ; ໃນຕີໂຕ, ໂປໂລເນັ້ນໃສ່ສະເພາະພວກທີ່ເປັນຂ້ອຍຂ້າ.

ໂປໂລສັ່ງຕີໂຕໃຫ້ສອນພວກຂ້ອຍຂ້າໃຫ້ພູມໃຈໃນຕຳແໜ່ງ; ຕີໂຕຕ້ອງສອນຂ້ອຍຂ້າໃຫ້ຟັງນາຍ, ເຮັດຖືກໃຈນາຍ, ຢ່າຖຽງຄວາມນາຍ, ແລະຢ່າເຮັດສິ່ງໃດທີ່ຈະສ້າງຄວາມບໍ່ໄວ້ວາງໃຈ. ການປະພຶດທີ່ດີຈະເຮັດໃຫ້ຄົນ "ເທິດທູນພຣະກຽດຄຳສອນເຮືອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງໂຜດເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ພົ້ນ" (6: 10). ສລຸບວ່າ ກ່ອນຄົນອື່ນຈະເຫັນພຣະຄຣິດ, ພວກເຂົາຈະຕ້ອງເຫັນພຣະອົງໃນພວກຜູ້ເຊື່ອນັ້ນກ່ອນ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຄຣິສຕຽນທຳການຢູ່ໃນທຸກສະພາບການ; ພວກເຮົາທຳການກັບຄົນທຸກປະເພດ; ບາງຄົນເປັນຄຣິສຕຽນ ແລະບາງຄົນກໍບໍ່ເປັນ. ຫລາຍຄົນບໍ່ຮູ້ວ່າຄຣິສຕຽນຄວນປະພຶດຢ່າງໃດໃນຖານະນາຍ ຫລືລູກນ້ອງ. ໃນກໍລະນີທີ່ບັນຍາກາດບໍ່ດີ, ຄຣິສຕຽນກໍມີໂອກາດທີ່ຈະສະແດງພຣະຄຣິດດ້ວຍການເຮັດວຽກຢ່າງດີທີ່ສຸດ.

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາສຶກສາພຣະຄຳໃນຕອນນີ້ ໃຫ້ທຸກໆຄົນຫາວິທີທີ່ຈະສະແດງພຣະຄຣິດໃນທີ່ທຳການໂດຍການເຮັກວຽກໃຫ້ດີທີ່ສຸດ; ພວກເຮົາຕ້ອງເປັນຄຣິສຕຽນ 24 ຊົ່ວໂມງ 7 ມື້ ໃນທີ່ທຳການ, ໃນບ້ານ, ແລະໃນໂບດ. ໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກເຮົາເປັນປະຕູໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຂົ້າເຖິງພຣະຄຣິດ.

ຄຳຖາມ:

1. ຖ້າເພື່ອນຮ່ວມງານຈະເຮັດລາຍຊື່ຂອງຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກດີ ແລະເປັນຜູ້ທີ່ສະແດງພຣະຄຣິດໄດ້ດີ, ທ່ານຈະມີຊື່ຢູ່ໃນນັ້ນບໍ່?
2. ທ່ານສາມາດຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດຖືກໃຈພຣະເຈົ້າຜ່ານການດຳເນີນຊີວິດແລະການທຳການໄດ້ບໍ່?
3. ທ່ານສາມາດທີ່ຈະໃຊ້ບຳເໜັດໃນໂລກນີ້ (ເງິນເດືອນ) ເພື່ອປະກາດຂ່າວປະເສີດໄດ້ບໍ່?
4. ແມ່ນຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານເຮັດຢູ່ໃນໂບດ ທີ່ເຫັນວ່າພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ?
5. ມີໃຜແດ່ໃນທີ່ທຳການຂອງທ່ານ ທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງໃຫ້ກຽດເຂົາ?

ສ.ຄ.

ບົດຮຽນທີ 10

ຍອມຟັງພວກຜູ້ປົກຄອງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຣມ 13:1-7; 1 ຕີໂມທຽວ 2:1-4
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	ໂຣມ 13:1-7; 1 ຕີໂມທຽວ 2:1-4
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຊັກຊວນເຮົາຈະອ້ອນວອນເພື່ອພວກຜູ້ປົກຄອງບ້ານເມືອງ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຂ້າພະເຈົ້າຈະອ້ອນວອນແລະຍອມເຊື່ອຟັງໄດ້ແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ຄຣິສຕຽນທີ່ດີຕ້ອງຈຳນົນແລະອ້ອນວອນເພື່ອພວກຜູ້ປົກຄອງ.

ບົດນຳ

ຄວາມຮັກອັນຮຸນແຮງໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຄຣິສຕຽນ ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນຈຶ່ງກ້າເວົ້າໄດ້ວ່າ ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ແລ້ວຈະບໍ່ຍ້ານຕໍ່ສິ່ງໃດໆ ເພາະຄຣິສຕຽນເຂົ້າໃຈວ່າມີພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນເຈົ້ານາຍແຫ່ງຊີວິດ ແລະຈະເຊື່ອຟັງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າດັ່ງນັ້ນເຮືອງກົດໝາຍບ້ານເມືອງເດພຣະຄຳພິສອນເຮົາແນວໃດແດ່ນັ້ນ ເຮົາຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້;

1. ຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຜູ້ປົກຄອງ: (ໂຣມ 13:1-5).

ທ່ານອາຈານໂປໂລຂຽນຈົດໝາຍສະບັບນີ້ຈາກເມືອງໂກຣິນໂທມາຍັງຄຣິສຕຽນທີ່ກຸງໂຣມ, ໃນຈົດໝາຍນັ້ນມີຫລາຍເລື່ອງທີ່ເພີ່ມໄດ້ເນັ້ນໜັກ, ສ່ວນໃນບົດ 13 ເພີ່ມໄດ້ເນັ້ນໜັກເລື່ອງຄຣິສຕຽນແລະອຳນາດການປົກຄອງ. ໂປໂລໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນວ່າ "ທຸກຄົນຈຶ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຜູ້ມີອຳນາດປົກຄອງ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີອຳນາດອັນໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຜູ້ທີ່ມີອຳນາດນັ້ນກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ" (ຂໍ້ 1). ແປວ່າ ຜູ້ມີອຳນາດທຸກຄົນນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງເຂົາໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວເຂົາຈະເປັນຄົນປະເພດໃດກໍຕາມ ໃນຖານະທີ່ທ່ານທັງຫລາຍເປັນຜູ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດ. ແປວ່າໃຫ້ຍອມເຊື່ອຟັງພວກຜູ້ປົກຄອງ.

ເກືອບວ່າທຸກຄົນເຮົາມີວຽກມີການເຮັດເພື່ອເຮົາຈະມີລາຍໄດ້ມາເປັນການຖວາຍແລະລ້ຽງຄອບຄົວ, ໃນຖານະທີ່ເຮົາເປັນຄົນງານເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງເຊື່ອຟັງຜູ້ເປັນນາຍປົກຄອງເຮົາ, ໃນຖານະທີ່ເຮົາເປັນພິລເມືອງດີ ເຮົາສົມຄວນຈະປະຕິບັດກົດໝາຍບ້ານເມືອງເຊັ່ນ; ປ່ອນປັດເລືອກຕັ້ງ, ເສັງພາສີ, ຂັບຮີດຕາມກົດຈາຣາຈອນທຸກຄັ້ງທີ່ຂັບຮີດ. ເຮົາຈະບໍ່ສາມມາດອ້າງແລະເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບອກຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງເຊື່ອຟັງກົດເຫລົ່ານີ້.

ອາຈານໂປໂລບອກແລ້ວວ່າຜູ້ເປັນນາຍຫລືຜູ້ມີອຳນາດປົກຄອງເຮົານັ້ນ ແມ່ນພຣະເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງເຂົາມາເປັນນາຍ ເມື່ອເຮົາຄິດແລະເຂົ້າໃຈແນວນີ້ມັນກໍເປັນການງ່າຍແລະພໍໃຈທີ່ເຮົາຈະຟັງຄວາມຜູ້ເປັນນາຍປົກຄອງເຮົານັ້ນ. ໃນຂໍ້ 2 ໂປໂລບອກຢ່າງແຈ້ງວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ທີ່ຂັດຂືນອຳນາດນັ້ນ ກໍຂັດຂືນຜູ້ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະຜູ້ທີ່ຂັດຂືນນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາລົງໂທດ" (ຂໍ້ 2). ຄຳວ່າພິພາກສາລົງໂທດນີ້ແມ່ນໂປໂລເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າລົງໂທດ ຍິ່ງໜັກກວ່າພວກເຈົ້ານາຍລົງໂທດໃນໂລກນີ້.

ມັກຈະມີຄຳຖາມເລື້ອຍວ່າ ຖ້າຮັຖບານບໍ່ດີຈະຟັງຄວາມຢູ່ບໍ່? ຄັນຊັ້ນພຣະເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງຮັຖບານແນວນີ້ບໍ່? ເຮືອງນີ້ໄດ້ມີການຖືກຖຽງກັນມາຫລາຍແລ້ວແລະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຫັນລາງຄົນເວົ້າ ຂ້ອຍໄດ້ຢ່າງອອກການແລ້ວ, ໝູ່ຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງອອກ ລາວຕອບວ່າ ນາຍບໍ່ດີກະອອກລະເວີຍ. ລາງຄົນກະເວົ້າວ່າ ເຊົາໂປໂບດແລ້ວເພາະອາຈານບໍ່ດີ. ການທີ່ກ້າເວົ້າແນວນີ້ເພາະລາວລືມຄຳສອນພຣະເຢຊູວ່າ "ເປັນຫຍັງ ທ່ານຈຶ່ງຫລົງເຫັນຂໍ້ເທຍື້ອທີ່ຢູ່ໃນຕາພື້ນ້ອງຂອງທ່ານ ແຕ່ໄມ້ທັງທ່ອນຢູ່ໃນຕາຂອງຕົນທ່ານບໍ່ຮູ້ສຶກ" (ມັດທາຍ 7:3). ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະຄຣິສຕຽນຕ້ອງເປັນຄົນສົງຄາມສຸກຫາກຢາກອອກການກະຢ່າໂປຖິ້ມໂທດໃສ່ນາຍ, ຫາກຢາກເຊົາໂປໂບດກໍຢ່າຖິ້ມໂທດໃສ່ຜູ້ໃດກ່ອນໂປ "ຢ່າຖິ້ມໂທດໃສ່ຜູ້ໃດເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຖິ້ມໂທດໃສ່ທ່ານ" (ມັດທາຍ 7:1). ອາຈານໂປໂລຍັ້າອີກວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນເຈົ້າຈະຕ້ອງຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາ ບໍ່ໃຊ້ເພາະເຫັນແກ່ຄວາມຮ້າຍຂາດແຕ່ສິ່ງດຽວ ແຕ່ເພາະໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບດ້ວຍ" (ໂຣມ 13:5).

2. ໜ້າທີ່ຂອງພິລເມືອງດີ: (ໂຣມ 13:6-7).

ການເປັນພິລເມືອງໃນເມືອງທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່ນັ້ນເຮົາຈະຄິດຊ່ອຍຮັຖບານບໍ່ ຫລືຈະຄິດໃຫ້ແຕ່ເພິ່ນຊ່ອຍນັ້ນ ມັນເປັນຄວາມຄິດຂອງແຕ່ລະຄົນ ສ່ວນການເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ດີນັ້ນນອກຈາກຍອມເຊື່ອຟັງຮັຖບານ ຫລືຜູ້ມີອຳນາດແລ້ວ ອາຈານໂປໂລຍັງສອນໃຫ້ຊ່ອຍຮັຖບານ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນເຮືອງການເສັງພາສີອາກອນໂປໂລເວົ້າວ່າ "ເພາະເຫດຜົນຢ່າງດຽວກັນນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເສັງສ່ວຍສາອາກອນ ດ້ວຍວ່າຜູ້ມີອຳນາດນັ້ນເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າແລະປະຕິບັດໜ້າທີ່ນີ້ຢູ່" (ຂໍ້ 6). ແປວ່າການເປັນພິລເມືອງດີຕ້ອງເສັງພາສີອາກອນໂດຍບໍ່ໃຫ້ຫລືກລັງ ເຫດຜົນຢ່າງດຽວທີ່ໂປໂລກ່າວນັ້ນແມ່ນ ຜູ້ມີອຳນາດທີ່ກຳລັງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢູ່ນັ້ນເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນເພື່ອການເປັນພິລເມືອງທີ່ດີ, ເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ດີ, ເປັນຜູ້ນັບຖືຮັຖບານແລະກົດໝາຍບ້ານເມືອງ ເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງເສັງພາສີອາກອນຕາມພຣະຄຳພີໄດ້ບັນທຶກໄວ້. ພຣະເຢຊູກ່າວເຮືອງພາສີອາກອນວ່າ "ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈົ່ງຄືນຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງຄືນຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ" (ມາຣະໂກ 12:17). ແປວ່າສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊານັ້ນແມ່ນພາສີອາກອນ ເພາະກາຍຊາເປັນຜູ້ປົກຄອງໃນເວລານັ້ນ ແລະສ່ວນທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງຖວາຍຄືນແກ່ພຣະເຈົ້າ ແມ່ນການຖວາຍສິບຮິດ (ສິບເປີເຊັນ ຂອງລາຍໄດ້ທັງໝົດ). ໃນຖານະທີ່ຢູ່ຕ່າງປະເທດຄຣິສຕຽນເຮົາບໍ່ມີຂໍ້ຫລືກລັງໃນການເສັງພາສີ ເພາະທາງຫ້ອງການເພິ່ນຕັດອອກຈາກເຊັກແລ້ວ ແຕ່ສ່ວນທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ບໍ່ມີໃຜຕັດໄວ້ ແຕ່ຕ້ອງອາໄສການເປັນພິລເມືອງທີ່ດີຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໂປໂລຍັ້າອີກວ່າ "ຢ່າເກງຄວນມີແກ່ຜູ້ໃດຈົ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ ກຽດຕິຍົດຄວນມີແກ່ຜູ້ໃດຈົ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ" (ຂໍ້ 7).

3. ອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ມີອຳນາດ: (1 ຕີໂມທຽວ 1-4)

ໃນພຣະທັມໂຢຮັນເຮົາເຫັນພຣະເຢຊູຊົງອ້ອນວອນວ່າ "ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນເຫລົ່ານີ້ພວກດຽວ ແຕ່ເພື່ອຄົນທັງປວງທີ່ວາງໃຈໃນຂ້ານ້ອຍ" (ໂຢຮັນ 17: 20). ເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອແຕ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃກ້ຊິດພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຮວມທັງຜູ້ມີອຳນາດປົກຄອງບ້ານເມືອງອີກດ້ວຍ. ໃນພຣະທັມຕີໂມທຽວໄດ້ກ່າວອີກວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນກ່ອນສິ່ງອື່ນໃດ ເຮົາຂໍຮ້ອງເຈົ້າທັງຫລາຍໃຫ້ອ້ອນວອນ ໄຫວ້ວອນ ທູນຂໍ ແລະຂອບພຣະຄຸນເພື່ອຄົນທັງປວງເພື່ອກະສັດທັງຫລາຍ ແລະເພື່ອຄົນທັງປວງທີ່ມີຕຳແໜ່ງສູງ ເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງງຽບ ແລະສົງຄາມສຸກໃນທາງທັມ ແລະສະຖາຜ່າເຜີຍທຸກຢ່າງ ການເຮັດແນວນັ້ນເປັນການດີ ແລະເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນຂອງເຮົາທັງຫລາຍ" (ຂໍ້ 1-3). ແປວ່າຕີໂມທຽວຂໍຮ້ອງໃຫ້ຄຣິສຕຽນອ້ອນວອນ ໄຫວ້ວອນ ເພື່ອພວກກະສັດ ແລະຄົນທັງປວງທີ່ມີຕຳແໜ່ງສູງ (ຫລືເຈົ້ານາຍ) ໃຫ້ເພິ່ນເຮັດໜ້າຂອງເພິ່ນດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ ແລະທ່ຽງທັມ ຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງເພິ່ນໄວ້ໃນຕຳແໜ່ງນັ້ນ, ເມື່ອເພິ່ນເປັນຄົນສັດຊື່ ແລະທ່ຽງທັມເຮົາທັງຫລາຍຜູ້ເປັນປະຊາຊົນກໍຈະມີຊີວິດອັນງຽບສົງຄາມ, ແຕ່ການອ້ອນວອນຂອງເຮົານັ້ນຢ່າໃຫ້ເປັນຄືຟາຣີຊາຍອ້ອນວອນທີ່ສາທາຣະນະ ແລະອ້ອນວອນດ້ວຍສຽງດັງວ່າ "ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂ້າພະອົງຂໍໂມທະນາພຣະຄຸນພຣະອົງ ທີ່ຂ້າພະອົງບໍ່ເໝືອນຄົນອື່ນ ຊຶ່ງເປັນຄົນໂລບ" (ລູກາ 18:11). ເພາະການອ້ອນວອນແນວນີ້ແມ່ນຂົ່ມເພີ່ນ ແຕ່ຍໍໂຕນັ້ນເອງ ໃນຕອນທ້າຍພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ "ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ຍົກຕົວຂຶ້ນ ຈະຖືກຖອຍລົງ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຖອມຕົວລົງຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ" (ລູກາ 18: 14ຂ).

ທຸກຄັ້ງທີ່ພວກເຮົາເວົ້າເຮື່ອງຮັຖບານ ຫລືເຈົ້ານາຍຜູ້ປົກຄອງຈະມີການຖືກຖຽງກັນ, ມີລາງຄົນຈະເວົ້າວ່າ ຄຣິສຕຽນມີເຈົ້ານາຍຜູ້ດຽວຄືພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາບໍ່ຄວນເຊື່ອຟັງຄະນະຮັຖບານຜູ້ສື່ສຳຮາດບັງຫລວງນີ້ເລີຍ. ມີເຮື່ອງເກີດຂຶ້ນໃນປະເທດສັງຄົມນິຍົມປະເທດນຶ່ງໄດ້ມີເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ຈັບຄຣິສຕຽນໄປໃສ່ຄຸກຍ້ອນການຊຸມນຸມທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກພວກຜູ້ມີອຳນາດ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄປເຕືອນຄຣິສຕຽນບໍ່ໃຫ້ຊຸມນຸມກັນຈົນກວ່າຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ແຕ່ຄຣິສຕຽນທີ່ເຊື່ອເຂັ້ມແຂງກະອິດຖ້າບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງກ້າຊຸມນຸມແລະເວົ້າດ້ວຍຄວາມເຂັ້ມແຂງວ່າ ຈັບກະເຊີນມາຈັບໂລດ ບໍ່ຢ້ານແລະແລ້ວເຈົ້າໜ້າທີ່ກໍມາຈັບແທ້ແລະກໍປ່ອຍໃນລະຍະຕໍ່ມາ ແລະກໍໄປຈັບອີກຕັ້ງຫລາຍເທື່ອໃນຄະດີດຽວກັນ. ເຮື່ອງນີ້ໃນມຸມມອງຂອງຄຣິສຕຽນແລ້ວເຫັນວ່າຜູ້ຖືກຈັບນັ້ນເຂັ້ມແຂງໃນຄວາມເຊື່ອຈັບຈັກເທື່ອກໍບໍ່ຢ້ານ ອາເມນ. ສ່ວນໃນມຸມມອງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ກໍເປັນອີກແບບໜຶ່ງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຫັນວ່າຄົນເຫລົ່ານີ້ຫົວແຂງ ບໍ່ນັບຖືກົດໝາຍບ້ານເມືອງ ແລະບໍ່ນັບຖືມະນຸດໜ້າໃດ, ສິ່ງໜ້າເປັນຫ່ວງທີ່ສຸດແມ່ນເຈົ້າໜ້າທີ່ຖາມວ່າ ສາສນາພວກເຈົ້າສອນບໍ່ໃຫ້ນັບຖືກົດໝາຍຊັ້ນບໍ່? ເພິ່ນເວົ້າຢ່າງເສັງຫາຍ, ດັ່ງນັ້ນຄຣິສຕຽນຕ້ອງເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງທາງຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນແຂງກະດ້າງ.

ສລຸບບົດຮຽນ: ບົດຮຽນວັນນີ້ໄດ້ສອນໃຫ້ຄຣິສຕຽນຍອມເຊື່ອຟັງເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ປົກຄອງຈະສລຸບສາມຫົວຂໍ້ສຳຄັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ພຣະເຢຊູຊົງສອນເຣື່ອງພາສີອາກອນວ່າ "ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈົ່ງຄືນຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງຄືນຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ" (ມາຣະໂກ 12:17).
2. ອາຈານໂປໂລສອນວ່າ "ທຸກຄົນຈົ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຜູ້ມີອຳນາດປົກຄອງ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີອຳນາດອັນໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຜູ້ທີ່ມີອຳນາດນັ້ນກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ" (ໂຣມ 13:1).
3. ອັດສາວິກຕີໂມທຽວ ສອນວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນກ່ອນສິ່ງອື່ນໃດ ເຮົາຂໍຮ້ອງເຈົ້າທັງຫລາຍໃຫ້ອ້ອນວອນ ໄຫວ້ວອນ ທູນຂໍ ແລະຂອບພຣະຄຸນເພື່ອຄົນທັງປວງເພື່ອກະສັດທັງຫລາຍ ແລະເພື່ອຄົນທັງປວງທີ່ມີຕຳແໜ່ງສູງ ເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງງຽບງຽມ ແລະສົງຄຸມ ໃນທາງທັມແລະສະໜັບສະໜູນຜ່ານທຸກຢ່າງ ການເຮັດແນວນັ້ນເປັນການດີ ແລະເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນຂອງເຮົາທັງຫລາຍ" (ຂໍ້ 1-3).

ຄຳຖາມ:

1. ໂປໂລສອນໃຫ້ "ທຸກຄົນຈົ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຜູ້ມີອຳນາດປົກຄອງ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີອຳນາດອັນໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ" (ໂຣມ 13:1). ເມື່ອທ່ານເບິ່ງວ່າຮັບບານ, ຜູ້ມີອຳນາດ, ນາຍບໍ່ດີນັ້ນ ທ່ານຄິດວ່າແນວໃດ? ແຕ່ຢ່າລືມຄຳວ່າ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີອຳນາດອັນໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.
2. ໂປໂລສອນອີກວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ທີ່ຂັດຂຶ້ນອຳນາດນັ້ນ ກໍຂັດຂຶ້ນຜູ້ຊົງພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະຜູ້ທີ່ຂັດຂຶ້ນນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາລົງໂທດ" (ຂໍ້ 2). ທ່ານເຂົ້າໃຈແນວໃດ?
3. ໂປໂລເວົ້າວ່າ "ເພາະເຫດຜົນຢ່າງດຽວກັນນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເສັງສ່ວຍສາອາກອນ ດ້ວຍວ່າຜູ້ມີອຳນາດນັ້ນເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າແລະປະຕິບັດໜ້າທີ່ນີ້ຢູ່" (ຂໍ້ 6). ແມ່ນເຫດຜົນອັນໃດ?
4. ພຣະເຢຊູກ່າວເຣື່ອງພາສີອາກອນວ່າ "ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈົ່ງຄືນຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງຄືນຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ" (ມາຣະໂກ 12:17). ມັນກ່ຽວຫຍັງກັບຍອມເຊື່ອຟັງຮັບບານ.
6. ເປັນຫຍັງຕີໂມທຽວຈຶ່ງຂໍໃຫ້ຄຣິສຕຽນອ້ອນວອນເພື່ອພວກກະສັດແລະເຈົ້ານາຍ? ແລະທ່ານຈະອ້ອນວອນແນວໃດ?

ຫ.ວ.

ບົດຮຽນທີ 11

ຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເອເຟໂຊ 11:-16; 1 ເທຊະໂລນິກ 5:12-13; ເຮັບເຣີ 13:13-17
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເອເຟໂຊ 11:-16; 1 ເທຊະໂລນິກ 5:12-13; ເຮັບເຣີ 13:13-17
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເຮົາສົມຄວນນັບຖື, ສົ່ງເສີມ ແລະຍອມເຊື່ອຟັງຜູ້ນຳໂບດ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຂ້າພະເຈົ້າຈະນັບຖື, ສົ່ງເສີມ ຜູ້ນຳໂບດແນວໃດແດ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອກວດເບິ່ງລັກສະນະຂອງເຮົາທີ່ເຮັດກັບຜູ້ນຳໂບດແນວໃດ?

ບົດນຳ

ການຄິດສະເລັ່ງຂອງຄະນະບັບຕິສການເປັນສິດຍາພິບານຫລືອາຈານ ຜູ້ນຶ່ງສອງປີເທົ່ານັ້ນ, ລາງຄົນເປັນອາຈານຍາວເຖິງ 50 ປີ ແຕ່ລາງຄົນພຽງແຕ່ອາທິດດຽວກໍເຂົາແລ້ວ ດ້ວຍເຫດຜົນຫລາຍຢ່າງ. ມີເຮືອງເລົ່າວ່າມີຊາຍຄົນນຶ່ງບອກເມັງຂອງລາວວ່າ ວັນທົດນີ້ຂ້ອຍບໍ່ໄປໂບດດອກ ເພາະມີແຕ່ຄົນຈອບເອົາເຮືອງຂ້ອຍ ເມັງຂອງລາວຕອບລາວວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງໄປໂບດ ເພາະເຈົ້າເປັນອາຈານ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາທຸກຄົນຄວນໃຫ້ກຳລັງໃຈກັນແລະກັນ.

1. ຍອມຮຽນຈາກຜູ້ນຳຂອງທ່ານ: (ເອເຟໂຊ 4:11-16)

ຄຳວ່າຜູ້ນຳສາມາດແປໄດ້ຫລາຍຢ່າງ ເຊັ່ນ: ອາຈານ, ສິດຍາພິບານ, ນັກເທດ, ຜູ້ປົກຄອງ ຫລືມັກຄະນາຍົກ ລາງໂບດບໍ່ມີ ອາຈານ ຫລືຍິດຍາພິບານ ແຕ່ກໍມີຜູ້ນຳໂບດລາງເທື່ອອາດເປັນເພດຍິງກໍມີໃນທຸກວັນນີ້. ພວກຜູ້ນຳຫລືອາຈານສ່ວນຫລາຍຈະມີແຕ່ຜູ້ດຽວໃນຖານະທີ່ເຮົາເປັນໂບດນ້ອຍບໍ່ເຖິງສາມຮ້ອຍຄົນ, ແຕ່ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າເພິ່ນເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວທີ່ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຖືກຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ ແລະໃຫ້ຖືກໃຈສະມາຊິກທັງສາມຮ້ອຍຄົນນັ້ນມັນຍາກສຳລັບເພິ່ນຫລາຍທີ່ຈະເຮັດແນວນັ້ນ ເພາະວ່າສາມຮ້ອຍຄົນໃນໂບດອາດມີເຖິງສີ່ຮ້ອຍຄວາມຄິດກໍເປັນໄດ້ ແລະຄວາມຄິດແຕກຕ່າງກັນນັ້ນບໍ່ຜິດອັນໃດດອກ ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃຫ້ຄົນທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນນັ້ນມາຢູ່ບ່ອນດຽວກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນໃນພຣະອົງ ແລະຮຽນຮູ້ຈັກຮັກແພງ ຜ່ອນສັ້ນຜ່ອນຍາວແກ່ກັນຈົນຈະເຮັດເຕີບໂຕໄປນຳກັນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະໂປໂລຈິ່ງຂຽນຈົດໝາຍເຖິງຄຣິສຕະຈັກເມືອງເອເຟໂຊ ໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໂຜດປະທານສິ່ງບໍ່ຄືກັນກໍເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ, ໂປໂລໄດ້ແຈ້ງມາຍັງເອເຟໂຊດັ່ງນີ້; "ຂອງພຣະຣາຊທານຂອງພຣະອົງກໍຄືໃຫ້ລາງຄົນເປັນອັດສາວົກ ລາງຄົນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ລາງຄົນເປັນຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ລາງຄົນເປັນສິດຍາພິບານແລະອາຈານ" (ຂໍ້ 11).

ປະການແຮກ ໂປໂລພະຍາຍາມອະທິບາຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ທຸກຄົນເປັນອັດສາວິກ, ບໍ່ໃຫ້ທຸກຄົນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ບໍ່ໃຫ້ທຸກຄົນເປັນຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ບໍ່ໃຫ້ທຸກຄົນເປັນສິດຍາພິບານ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ທຸກຄົນເປັນອາຈານ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າຊົງແບ່ງວຽກໃຫ້ແຕ່ລະຄົນບໍ່ຄືກັນສຸດແລ້ວແຕ່ນ້ຳພຣະທັຍພຣະອົງ ແຕ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນນັ້ນຄວນເຮັດໜ້າທີ່ງ່າຍໆພຣະອົງຊົງມອບໝາຍໃຫ້ນັ້ນໃຫ້ດີທີ່ສຸດຕາມທີ່ຕົນເອງເຮັດໄດ້ ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ຄວນເຂົ້າໃຈວ່າການເຮັດທຸກຢ່າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ແຕ່ເຮັດເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍ (ຄຣິສຕະຈັກ) ຂອງພຣະອົງໃຫ້ຈະເຣີນ, ແປວ່າຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດຈະເຣີນຂຶ້ນ.

ປະການທີສອງ ໂປໂລອະທິບາຍໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນຜູ້ນຳເຫລົ່ານີ້ "ເພື່ອຈັດຕຽມໄພ່ພົນທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນ"(ຂໍ້ 12). ຜູ້ນຳມີໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນແລະເປັນການຍາກໃນການຈັດຕຽມໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະບໍ່ແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ ແບບຕາມວາດ ແຕ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເໝາະສົມ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຜູ້ນຳທຸກຄົນກໍຄ້າຍກັບຄຣູຊີກທະຫານ ຕ້ອງໃຫ້ພວກທະຫານເຂັ້ມແຂງແລະມີອະນຸຍາດວິນັຍ ມັນຄ້າຍຄືນາຍຄຣູຊີກທີ່ສອນນັກຮຽນໃຫ້ພ້ອມທີ່ຈະຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈໃນບົດຮຽນເພື່ອຕຽມຂຶ້ນທ້ອງສູງຕໍ່ໄປ, ແລະມັນຄ້າຍຄືພໍ່ແລະແມ່ທີ່ຄອຍສອນລູກຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງໃນບ້ານເຮືອນຕລອດເຖິງລຳໄລເຮືອງຮຽນໜັງສື ແຕ່ໜ້າເສັງດາຍຕອນລູກຍັງນ້ອຍນັ້ນລູກບໍ່ຄ່ອຍພໍໃຈຫລືຂອບໃຈພໍແມ່ເລີຍ. ພວກຜູ້ນຳໂບດທຸກຄົນມີໜ້າທີ່ບອກສອນແລະຈັດຕຽມໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງດັ່ງນັ້ນເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ ເວລານີ້ເຮົາອາຈບໍ່ພໍໃຈກັບຄຳສອນຜູ້ນຳເທົ່າໃດ ແຕ່ເຮົາກໍພະຍາມຍາມເຮັດຕາມເພາະພຣະຄຳພິສອນແນວນັ້ນ ແຕ່ວັນນຶ່ງຂ້າງໜ້າເມື່ອເຮົາເຂົ້າປະຕູສວັນເຮົາຈະຮູ້ຈັກຂອບໃຈພວກຜູ້ນຳໃນເວລານັ້ນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາທັງຫລາຍສົມຄວນຈະເຊື່ອຟັງແລະປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

ປະການທີສາມ ໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍໝາກຜົນຂອງການເຊື່ອຟັງຜູ້ນຳນັ້ນແມ່ນ "ເຮົາທຸກຄົນຈະບັນລຸເຖິງຄວາມເປັນນຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນໃນຄວາມເຊື່ອ"(ຂໍ້ 13ກ). ເພາະວ່າການເປັນນຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນນັ້ນເປັນນຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຊຊູຄຣິດດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ອ້ອນວອນໃນພຣະໂຢຮັນ (ອ່ານ ໂຢຮັນ17:20-21).

ປະການທີສີ່ ໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍໝາກຜົນຂອງການເຊື່ອຟັງນັ້ນ ແມ່ນເຮົາຈະກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເຕັມສ່ວນ ແລະ ບໍ່ເປັນເດັກນ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ "ຈົນກວ່າເຮົາຈະເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເຕັມສ່ວນ ຄືເຕັມເຖິງຂະໜາດຄວາມສົມບູນຂອງພຣະຄຣິດ ເພື່ອເຮົາຈະບໍ່ກາຍເປັນເດັກນ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ"(ຂໍ້ 13ຂ-14). ສ່ວນຂໍ້15-16 ໂປໂລໄດ້ສົມທຽບພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍທີ່ຕິດຕໍ່ກັນ ເມື່ອແຕ່ລະພາກສ່ວນເຮັດໜ້າທີ່ໃຜລາວແລ້ວທັງຮ່າງກາຍກໍຈະເຣີນຂຶ້ນນຳກັນ.

2. ຮັບຮູ້ແລະໃຫ້ກຽດຜູ້ນຳ: (1 ເທຊະໂລນິກ 5:12-13)

ຂະນະທີ່ອາຈານໂປໂລຂຽນຈົດໝາຍສະບັບນີ້ໄປຍັງເມືອງເທຊະໂລນິກນັ້ນ ເວລານັ້ນໂບດນັ້ນຫາກໍເກີດໃໝ່ສອງປີເທົ່ານັ້ນ ດັ່ງນັ້ນມີຫລາຍຢ່າງທີ່ເຂົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຕລອດເຖິງການໃຫ້ກຽດແລະນັບຖືຜູ້ນຳຂອງເຂົາ. ມີ

ຫລາຍເທື່ອທີ່ຜູ້ນຳພາເຂົາເຮັດອັນໃດ ເຂົາກໍບໍ່ຄ່ອຍເຮັດນຳ ລາງເທື່ອຜູ້ນຳມອບໝາຍວຽກງານອັນໃດເຂົາກໍບໍ່ຄ່ອຍເອົາໃຈໃສ່, ແມ່ນການປະຊຸມໃນຖ້າມກາງພວກຜູ້ນຳ ເຂົາກໍພາກັນລົມກັນແນວອື່ນ ຊື່ເປັນການບໍ່ໃຫ້ກຽດຜູ້ນຳ ແຕ່ຈະເລັ່ງໄວຫລາຍກໍບໍ່ໄດ້ ເພາະຄຣິສຕະຈັກເທຊະໂລນິກນີ້ທາກໍເກີດສອງປີເທົ່ານັ້ນ. ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຈະເຮັດເຕີບໂຕວ່ອງໄວໂປໂລຈິງກ່າວໃນຕອນນີ້ວ່າ "ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ ພວກເຮົາວອນຂໍໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮັບຮູ້ຄົນທີ່ເຮັດການໜັກໜ່ວງຢູ່ຖ້າມກາງພວກເຈົ້າ ຄືຜູ້ຄຸ້ມຄອງແລະເຕືອນສະຕິພວກເຈົ້າໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົ່ງນັບຖືແລະຮັກເຂົາຢ່າງຫລາຍທີ່ສຸດ ເພາະເນື່ອງດ້ວຍການງານຂອງເຂົານັ້ນ ຈົ່ງຢູ່ຮ່ວມກັນດ້ວຍຄວາມສົງຄາມ" (ຂໍ້ 21-13). ຄຳວ່າພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍທີ່ໂປໂລກ່າວນັ້ນແມ່ນເພິ່ນກ່າວດ້ວຍຄວາມອ່ອນສຸພາບຕໍ່ພວກຜູ້ນຳອື່ນໆຕລອດເຖິງສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກທຸກຄົນ, ໂປໂລຂໍອອນຫລືຂໍຮ້ອງໃຫ້ຮັບຮູ້ຜູ້ນຳ (ອາຈານ) ທີ່ເຮັດການງານໜັກໜ່ວງ ດ້ວຍການເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອສແວງຫາຄຳເທສນາ ແລະເຕືອນສະຕິສະມາຊິກໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຳວ່າຮັບຮູ້ແປວ່າ ຍອມຮັບ, ຍອມເຊື່ອຟັງ, ຍອມນັບຖືແລະໃຫ້ກຽດດ້ວຍໃຈຮັກ. ຄຳວ່າໃຫ້ກຽດນີ້ມີອາຈານຜູ້ນຶ່ງກ່າວວ່າ ໃຫ້ກຽດແມ່ນ ບໍ່ເວົ້າຂວັນລັບຫລັງເພິ່ນ, ບໍ່ເວົ້າສອດໃນະຂະນະທີ່ເພິ່ນເວົ້າ, ບໍ່ວິຈານວ່າອາຈານເຮືອງອາຈານ, ບໍ່ຕຳໜິທ່າທາງຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອເພິ່ນ. ສລຸບແລ້ວແມ່ນບໍ່ເວົ້າແລະເຮັດໃຫ້ຜູ້ນຳຂອງທ່ານເສັງຫາຍນັ້ນເອງ. ໃນຕອນທ້າຍນີ້ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າ ຈົ່ງຢູ່ຮ່ວມກັນດ້ວຍຄວາມສົງຄາມ.

3. ເຊື່ອຟັງແລະອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ນຳ: (ເຮັບເຣີ 13:17-18).

ພຣະທັມເຮັບເຣີເປັນພຣະທັມທີ່ພວກສາສນາສາດບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນວ່າໃຜເປັນຜູ້ຂຽນ ສ່ວນເນື້ອໃນຕອນລົງທ້າຍຈິດໝາຍເພິ່ນໄດ້ເນັ້ນໜັກເຮືອງຍອມຖອມຕົວເຊື່ອຟັງແລະຢູ່ໃນໂອວາດຂອງຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງ ຍອມຟັງ ແລະຍອມ ຢູ່ໃນໂອວາດ ຜູ້ນຳຂອງພວກທ່ານ ເພາະເຂົາເຫລົ່ານັ້ນດູແລຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານຢູ່ ເຫມືອນຜູ້ນຶ່ງທີ່ຈະຕ້ອງສເນີຣາຍງານ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເຮັດງານນີ້ດ້ວຍຄວາມຊື່ນໃຈ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມເສົ້າໃຈ ຊຶ່ງຈະບໍ່ເປັນປໂຍດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງ ອ້ອນວອນ ເພື່ອພວກເຮົາຢູ່ ເພາະເຮົາເຊື່ອແນ່ວ່າພວກເຮົາມີໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບອັນດີຢູ່ແລ້ວ ແລະປາຖນາທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດຕາມຢ່າງດີໃນທຸກສິ່ງ" (ຂໍ້ 17-18). ຜູ້ຂຽນພຣະທັມໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ເຮັດສາມຢ່າງດັ່ງນີ້;

1. ໃຫ້ຍອມຟັງ Obey, listen to ຖອມຕົວລົງຍອມຟັງຄຳແນະນຳແລະເຮັດຕາມ.
2. ໃຫ້ຢູ່ໃນໂອວາດ Submit, surrender ບໍ່ເປັນຄົນຖຽງຄວາມ, ບໍ່ເປັນຄົນແຂງຂໍ້ຕໍ່ສູ້.
3. ໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອເພິ່ນ Pray ເອົາໃຈໃສ່ອ້ອນວອນເພື່ອເພິ່ນ ແທນທີ່ຈະຕຳໜິຕິຕຽນເພິ່ນ.

ຈົ່ງຢູ່ເຮົາບໍ່ສາມາດເອົາທຸກວັກທຸກຕອນຄວາມຕາມຄຳເຫັນຂອງຜູ້ນຳ ຫລືເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ເພິ່ນມອບໝາຍວຽກໃຫ້ແຕ່ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງເພິ່ນມາເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານກໍເພື່ອຜົນປໂຍດຂອງເຮົາເອງ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຄວນຄິດພິຈາຣະນາວ່າສິ່ງໃດດີ, ສິ່ງໃດເປັນເປັນທີ່ຊອບພຣະທັມພຣະເຈົ້າ. ຫາກການນຳພາຂອງເພິ່ນຖືກຕ້ອງຕາມພຣະຄຳພີ ເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດ, ແຕ່ຫາກມີສິ່ງໃດອອກນອກເຮືອງພຣະຄຳພີແລ້ວເຮົາຄວນອ້ອນວອນຂໍການຊົງນຳແລ້ວພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະນຳພາທ່ານເອງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ສົມມຸດວ່າທ່ານເປັນອາຈານ ຫລື ຜູ້ນໍາ ທ່ານຈະນໍາພາພີ່ນ້ອງແນວໃດ ໃຫ້ຖືກຕາມພຣະຄໍາພີ?
2. ເປັນຫຍັງຄົນສ່ວນຫລາຍບໍ່ຢາກເປັນຜູ້ນໍາ ຫລື ເປັນອາຈານ
3. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກເອົາຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງໃຫ້ມີຕໍາແໜ່ງບໍ່ຄືກັນ?
4. ໄປໂລອະທິບາຍໜ້າທີ່ສື່ຢ່າງຂອງຜູ້ນໍາໃຫ້ເຮົາຍອມຮຽນຈາກເພິ່ນໃນວັກທີ 1 ມີ ຫຍັງແດ່?
5. ຍອມນັບຖືແລະໃຫ້ກຽດຜູ້ນັ້ນເຮົາຕ້ອງເຮັດແນວໃດ?
6. ເຊື້ອຟັງ, ຢູ່ໃນໂອວາດ ແລະອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ນໍາໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
7. ເຮົາໄດ້ຮຽນບົດຮຽນອັນໃດທີ່ອິສຣເອນບໍ່ເຊື້ອຟັງໂມເຊ? ຕລອດເຖິງສັມພຣະເຢຊູມີຫລາຍຄົນບໍ່ເຊື້ອຟັງພຣະອົງ.

ທ.ວ.

ບົດຮຽນທີ 12

ພື້ນຜິວຄຣິສຕຽນ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ກຈກ 4:32-37; 1 ກຣທ 12:12-27; ຄລຕ 6:9-10; ຮຣ10:24-25
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ກຈກ 4:32-37; 1 ກຣທ 12:12-27; ຄລຕ 6:9-10; ຮຣ10:24-25
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເມື່ອຄຣິສຕຽນພົບກັນແມ່ນຍາມເລົ່າໂລມໃຈກັນໃນການຮັບໃຊ້.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຂ້າພະເຈົ້າມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບອັນໃດຕໍ່ພື້ນຜິວຄຣິສຕຽນ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອຊ່ຽວຊົມໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ບົດນຳ

- ບົດຮຽນນີ້ຖືກແກ້ໄຂດັດແປງຈາກພາສາອັງກິດໃຫ້ຖືກກັບແບບຄົນລາວ ແລະເໝາະສົມກັບຊີວິດປະຈຳວັນ ດັ່ງນັ້ນບົດຮຽນນີ້ຈຶ່ງມີຄວາມຄ້າຍຄືພາສາອັງກິດແຕ່ພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.
- ເຮືອງການຄົບຫາສະມາຄົມຄຣິສຕຽນເບິ່ງແລ້ວຄືເຮົາຈະເລືອກຄົບຫລືບໍ່ຄົບກັບຄຣິສຕຽນອື່ນໆ ຫລືແມ່ກະທັ່ງຄົນໃນໂບດດຽວກັນນັ້ນເຮົາມີສິດທິທີ່ຈະເລືອກຄົບກັບຜູ້ໃດຕາມນິສັຍໃຈຄໍຂອງແຕ່ລະຄົນແຕ່ເຮົາຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າການທີ່ຈະເຮັດແນວນັ້ນບໍ່ແມ່ນນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຖືກໃຈເຮົາບໍ່ ຫລືຈະໃຫ້ເປັນຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ?

1. ຜູ້ເຊື່ອເພື່ອກັນ: (ກິຈການ 4:32-37)

ການເລີ່ມແຮກຄຣິສຕະຈັກນັ້ນແມ່ນເລີ່ມໃນສມັຍພວກສາວິກທີ່ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ "ທ່ານທັງຫຼາຍຈະໄດ້ພຣະຣາຊທານຣິດເດດ ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດສະເດັດມາເທິງທ່ານ ແລະພວກທ່ານຈະເປັນພະຍານຜ່າຍເຮົາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຕລອດແຂວງຢູດາຍກັບແຂວງຊາມາເຣັງ ຈົນເຖິງສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ" (ກິຈການ 1:8). ແລະຕໍ່ມາພຣະວິນຍານກໍໄດ້ສະເດັດລົງມາເທິງເຂົາຕາມຄຳທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວໄວ້ "ມີລີ້ນເປັນຮູບເໝືອນແປວໄຟໄດ້ປາກົດໃຫ້ເຂົາເຫັນແລະລີ້ນນັ້ນແຕກກະຈາຍອອກໄປຢູ່ເທິງເຂົາທຸກຄົນຜູ້ລະລີ້ນເຂົາເຫລົ່ານັ້ນກໍເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ແລະຕັ້ງຕົ້ນປາກພາສາຕ່າງໆຕາມທີ່ພຣະວິນຍານຊົງໄຜດໃຫ້ເຂົາເວົ້ານັ້ນ" (ກິຈການ 2:3-4). ເມື່ອເຂົາໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານສະຖິດຢູ່ກັບເຂົາແລ້ວນັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກສາວິກເຫລົ່ານັ້ນມີຄວາມສັມພັນເປັນຄືຄອບຄົວອ້າຍນ້ອງຮ່ວມທ້ອງກັນດັ່ງທີ່ເຫັນໄດ້ດັ່ງນີ້; "ອັນນີ້ຄົນທັງປວງທີ່ເຊື່ອນັ້ນກໍເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນ ແລະບໍ່ມີຈັກຄົນອ້າງວ່າສິ່ງຂອງທີ່ຕົນມີຢູ່ນັ້ນເປັນຂອງສ່ວນຕົວ ແຕ່ຖືວ່າສິ່ງຂອງທັງໝົດເປັນຂອງກາງ ຜ່າຍພວກອັດສາວິກກໍເຕັມໄປດ້ວຍຣິດເດດອັນໃຫຍ່ແລະເປັນພະຍານ

ວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງຄົນພຣະຊົນແລ້ວ ແລະພຣະຄຸນອັນໃຫຍ່ໄດ້ຢູ່ກັບເຂົາທຸກຄົນເພາະວ່າໃນພວກເຂົາ
 ນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດຂັດສົນ ດ້ວຍວ່າບຸກຄົນໃດມີໄຮ່ນ່າຫລືຍ້າວເຮືອນກໍໄດ້ຂາຍເສັງ ແລະນຳເງິນຄ່າຂອງທີ່ຂາຍໄດ້
 ນັ້ນ" (ກິຈການ 4:32-34). ລູກຜູ້ບັນທຶກໄດ້ກ່າວເຖິງຈຸດເລິກຂອງຄຣິສຕຽນສມັຍເລີ້ມແຮກເປັນດັ່ງນັ້ນ,
 ການທີ່ເຂົາທັງຫລາຍຖືວ່າທຸກສິ່ງເປັນຂອງກາງນັ້ນບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຈິດໃຈເຂົາເອງ ແຕ່ແມ່ນດ້ວຍນິດເດດພຣະ
 ວິນຍານທີ່ຊົມຊວ່ານຢູ່ໃນຕົວເຂົາງ່າງຈຶ່ງເຮັດໄດ້ ແມ່ນແຕ່ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາກໍເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນດ້ວຍ.
 ພວກຄຣິສຕຽນໄດ້ພາກັນຂາຍສິ່ງຂອງທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ "ມາມອບໄວ້ໃນມືຂອງພວກອັດສາວິກ ແລ້ວຈຶ່ງມີການ
 ແຈກຢາຍໃຫ້ທຸກຄົນຕາມທີ່ຕ້ອງການ ຝ່າຍໂຢເຊບທີ່ອັດສາວິກເອີ້ນວ່າບາຣະນາບາ (ແປວ່າ ຜູ້ມີໃຈອຸດ
 ຫນູນ) ເປັນພວກເລວີໂທເກາະກຸບ ໂຣກໍໄດ້ຂາຍນາຂອງຕົນທຶງນຶ່ງ ແລ້ວນຳເງິນຈຳນວນນັ້ນມາມອບໃຫ້ແກ່
 ພວກອັດສາວິກ" (ຂໍ້ 35-37). ຊາຍຜູ້ນຶ່ງສາວິກຮ້ອງຊີ້ລາວວ່າບາຣະນາບາ ເຊິ່ງເປັນຊາວເລວີກໍໄດ້ຂາຍນາ
 ຂອງຕົນແລ້ວເອົາເງິນທັງໝົດມາມອບໃຫ້ພວກສາວິກ ເພື່ອແຈກຢາຍໃຫ້ຜູ້ທຸກຍາກແລະຂັດສົນ. ດ້ວຍວ່າ
 ພຣະວິນຍານບໍ່ສຸດເປັນຜູ້ບັນດານຈິດໃຈເຂົາ ໃຫ້ເຮັດການດີນີ້ພວກຄຣິສຕຽນໃນຕອນນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດຂັດ
 ສົນ ຫລືມີລິ້ນເຫລືອກັນແຕ່ຢ່າງໃດ ເພາະເຂົາແຈກຢາຍໃຫ້ທຸກຄົນມີສເມີກັນ.

2. ຜູ້ເຊື່ອຊ່ອຍກັນ: (1 ໂກຣິນໂທ 12:12-27)

ພຣະທັມ 1 ໂກຣິນໂທ 12 ໄດ້ເວົ້າເຖິງໝາກຜົນຂອງຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນໃນໂບດດຽວກັນນັ້ນເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍ
 ພຣະວິນຍານ ພວກເຂົາຈະເປັນຄືຮ່າງກາຍຜູ້ນຶ່ງຜູ້ດຽວທີ່ປະກອບຫລາຍພາກສ່ວນເພື່ອເຮັດວຽກງານຮ່ວມ
 ກັນໂດຍຮັບຜິດຊອບໜ້າທີ່ຂອງພາກສ່ວນຂອງກາຍນັ້ນ. "ເຖິງວ່າຮ່າງກາຍເປັນອັນດຽວ ກໍຍັງມີອະວັຍວະ
 ຫລາຍສ່ວນ ແລະອະວັຍວະເຫລົ່ານັ້ນ ແມ່ນຈະມີຫລາຍສ່ວນ ກໍຍັງເປັນກາຍອັນດຽວກັນສັນໃດ ພຣະຄຣິດ
 ກໍຊົງເປັນສັນນັ້ນ" (ຂໍ້ 12). ມີຄວາມໝາຍວ່າຜູ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້ານັ້ນມາຈາກຫລາຍບ່ອນ, ຫລາຍຊົນຊາດ,
 ຫລາຍເຊື້ອຊາດ, ຫລາຍຊົນຊັ້ນຊົນເຜົ່າ, ແມ່ນແຕ່ຄົນໃນຊາດດຽວກັນກໍບໍ່ຄືກັນ, ແມ່ນແຕ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ
 ຮ່ວມທ້ອງກໍບໍ່ຄືກັນ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຕົ້າໂຮມຄົນເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນໂບດດຽວກັນ ອັນປຽບເໝືອນຮ່າງກາຍ ແຕ່
 ລະພາກສ່ວນທີ່ບໍ່ຄືກັນ ແຕ່ຍັງຕິດໃນຂໍ້, ຕໍ່ໃນກະດູກແລ້ວຈຶ່ງກາຍເປັນກາຍດຽວເພື່ອເຮັດວຽກງານຮ່ວມກັນ,
 ຊ່ອຍກັນແລະກັນສັນໃດຜູ້ເຊື່ອກໍສົມຄວນຊ່ອຍກັນແລະກັນສັນນັ້ນ.

ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ຄຳປຽບທຽບເຮືອງຄຣິສຕຽນເບິ່ງແຍງຊ່ອຍເຫລືອຊຶ່ງກັນແລະກັນນັ້ນມີຄວາມສຳຄັນເປັນຄືຮ່າງ
 ກາຍຂອງຄົນເຮົາຈາກຂໍ້ 14-20 ດັ່ງນີ້; "ເພາະວ່າຮ່າງກາຍນັ້ນບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍອະວັຍວະອັນດຽວ ແຕ່ໄດ້
 ປະກອບດ້ວຍອະວັຍວະຫລາຍອັນຖ້າຕົນຈະກ່າວວ່າ, "ເພາະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນມີ ຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນສ່ວນໃດ
 ໃນອະວັຍວະຂອງຮ່າງກາຍນັ້ນ" ແລ້ວຕົນຈະບໍ່ເປັນສ່ວນໃນອະວັຍວະຂອງຮ່າງກາຍເພາະເຫດເວົ້າຢ່າງນັ້ນ
 ກໍບໍ່ໄດ້ຖ້າຫຼາຍກ່າວວ່າ, "ເພາະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນຕາ ຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນສ່ວນໃດໃນອະວັຍວະຂອງຮ່າງກາຍ
 ນັ້ນ" ຫຼາຍກໍບໍ່ໄດ້ເປັນສ່ວນໃນອະວັຍວະຂອງຮ່າງກາຍ ເພາະເຫດເວົ້າຢ່າງນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້" (ຂໍ້ 14-16).

ໝາຍຄວາມວ່າ ການຊ່ອຍເຫລືອຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ການເບິ່ງແຍງຊຶ່ງກັນແລະກັນ ດ້ວຍຄວາມຮັກນັ້ນເປັນສິ່ງ
 ຈຳເປັນຈະຕ້ອງມີຂຶ້ນໃນເຂດວົງລ້ອມຂອງຜູ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້ານຳກັນແລະຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຈຳເປັນຈະຕ້ອງມີການ

ຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນແລະທຸກຄົນຈະຕ້ອງເຮັດໜ້າທີ່ໆພຣະເຈົ້າຊົງມອບໝາຍໃຫ້ ໂດຍບໍ່ມີການຈົ່ມຖືກຖຽງກັນຢ່າງໃດ. ສັງເກດໂປໂລເວົ້າວ່າ "ຖ້າອະວັຍວະທັງຫມົດໃນຮ່າງກາຍເປັນຕາ ການໄດ້ຍິນຈະຢູ່ໃສ ຖ້າຮ່າງກາຍທັງຫມົດເປັນຫູ ການດົມກິ່ນຈະຢູ່ໃສ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງອະວັຍວະທຸກສ່ວນໄວ້ໃນຮ່າງກາຍຕາມຊອບພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ" (ຂໍ້ 17-18). ແປວ່າພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບບໍ່ຄືກັນ ແຕ່ຮັບໃຊ້ ພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຮົາເຮັດ ອາດຈະບໍ່ແມ່ນໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຫລືຜູ້ນີ້ເຮັດ ເຮົາມີໜ້າທີ່ເຮັດງານທີ່ມອບໝາຍນັ້ນໃຫ້ດີທີ່ສຸດ. "ຖ້າອະວັຍວະນຶ່ງເຈັບ ອະວັຍວະທັງໝົດ ກໍເຈັບດ້ວຍກັນ ຖ້າອະວັຍວະນຶ່ງໄດ້ຮັບກຽດ ອະວັຍວະທັງຫມົດກໍຊົມຊື່ນຍິນດີດ້ວຍກັນ" (ຂໍ້ 26). ໝາຍຄວາມວ່າເມື່ອມີເວລາເຈັບເປັນເຮົາຈະຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງແຍງກັນ ທັງໃນລະຍະສັ້ນ ແລະໃນລະຍະຍາວ ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ເມື່ອການງານຂອງຜູ້ໃດໄດ້ຮັບກຽດຫລືຖືກຍ້ອງຍໍຈາກສັງຄົມຍ້ອນເຮັດການດີ ເຮົາທຸກຄົນກໍມີພາກສ່ວນໃນການດີນັ້ນດ້ວຍ.

3. ຜູ້ເຊື່ອຈະເຮັດແຕ່ການດີ: (ຄາລາເຕັງ 6:9-10)

ເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນຄົນເວົ້າວ່າ ເຮັດດີສິບປີບໍ່ມີໃຜເຫັນ, ເຮັດຜິດພາດເທື່ອດຽວຄົນຮູ້ຈັກທົ່ວເມືອງ, ຄໍາເວົ້ານີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ພຍາຍາມເຮັດດີທີ່ຖອຍຈົນບໍ່ຢາກເຮັດດີອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ວັນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປຸງຄວາມຄິດແບບທາງລົບໃຫ້ມາເປັນທາງບວກລອງເບິ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍໄປເຮັດພຣະຣາຊກິຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປະເທດຫວຽດນາມບໍ່ໃຫ້ເວົ້າເຮືອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອໄປຮອດແລ້ວຮູ້ວ່າມີຄົນສິ່ງຊອມເພື່ອປອງຮ້າຍ ຕອນທົ່ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຢ້ານແລະຕົກໃຈຈົນເກືອບເຊົາພຸ້ນລະ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປຸງຄວາມນິກຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈາກການເບິ່ງແບບທາງລົບໃຫ້ມາເປັນທາງບວກ (ທາງບໍ່ດີ ໃຫ້ເປັນທາງດີ) ເມື່ອຄິດໄດ້ແນວນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຍິ່ງຢາກໃຫ້ພວກຜູ້ສິ່ງຊອມໄດ້ເບິ່ງທຸກບາດກ້າວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍ່າງ ເພື່ອເຂົາຈະເຫັນການດີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເມື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຫັນການດີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ ແລ້ວເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າດ້ວຍການດີນັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ທ່ານອາຈານໂປໂລຈຶ່ງຂຽນຈົດໝາຍໄປຍັງເມືອງຄາລາເຕັງເພື່ອເຕືອນສະຕິເຂົາໃຫ້ເຮັດດີຕໍ່ໄປວ່າ "ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາເມື່ອຍລ້າໃນການເຮັດດີ ເພາະວ່າຖ້າໃຈພວກເຮົາບໍ່ທໍ້ຖອຍ ເຮົາກໍຈະໄດ້ເກັບກຽວຜົນຕາມເວລາສົມຄວນ ເຫດສັນນັ້ນ ຕາມທີ່ມີໂອກາດໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດການດີຕໍ່ຄົນທັງປວງ ແລະເປັນຕົ້ນວ່າຕໍ່ຄອບຄົວທີ່ຮ່ວມຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ" (ຂໍ້ 9-10).

ພີ່ນ້ອງເອີຍ! ການເຮັດດີເຮົານັ້ນເຮົາຮູ້ວ່າບໍ່ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແຕ່ເຮົາເຮັດການດີທີ່ບໍ່ຍອມທໍ້ຖອຍນັ້ນກໍຍ້ອນເຮົາມີຄວາມລອດພົ້ນໃນຕົວເຮົາ ອັນປຽບເໝືອນເຄື່ອງຈັກໃຫ້ເຮົາເຮັດການດີທຸກມື້ທຸກວັນໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກອິດເມື່ອຍ ແລະການດີທີ່ເຮົາເຮັດນັ້ນແຫລະຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຫັນພຣະເຢຊູໃນເຮົາ ແລ້ວເມື່ອນັ້ນຄວາມພົ້ນຈະມາເຖິງຜູ້ທີ່ເຫັນການດີທີ່ເຮົາເຮັດນັ້ນ ແຕ່ການດີນັ້ນຕ້ອງແມ່ນເລີ້ມຈາກຄົນໃນຄອບຄົວຮ່ວມຄວາມເຊື່ອສາກ່ອນ. ພຣະທັມເຮັບເຣີ ສອນວ່າ "ຈົ່ງຄ່ອຍພິຈາຣະນາເບິ່ງເຊິ່ງກັນແລະກັນ ເພື່ອປຸກໃຈເຊິ່ງກັນແລະກັນໃຫ້ມີຄວາມຮັກແລະເຮັດການດີງາມຢ່າປະການປະຊຸມກັນເຫມືອນຢ່າງລາງຄົນເຄີຍປະນັ້ນ ແຕ່ຈົ່ງທູນໃຈກັນຫລາຍກວ່າເກົ່າອີກ ເພາະທ່ານກໍຮູ້ກໍເຫັນຢູ່ວ່າວັນນັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ" (ເຮັບເຣີ 10-24-25).

ຄໍາຖາມ:

1. ເຮົາສາມາດເລືອກໜ້າຄົບຫາສະມາຄົມກັບຄຣິສຕຽນໄດ້ແນວໃດ?
2. ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນສັມຍເລີ້ມແຮກນັ້ນເປັນຫຍັງຈຶ່ງສາມາດຂາຍເຄື່ອງຂອງໆ ຄົນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວເອົາມາມອບໃຫ້ພວກສາວິກ?
3. ເປັນຫຍັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງເອົາເງິນທີ່ຂາຍນັ້ນມາມອບໃຫ້ສາວິກ?
4. ຄຣິສຕຽນໃນສັມຍເລີ້ມແຮກເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດຂາດເຂີນ ຫລືມີຫລາຍ ແລະມີນ້ອຍກວ່າຜູ້ອື່ນ?
5. ເປັນຫຍັງອາຈານໂປຈຶ່ງວອນຂໍຜູ້ເຊື່ອເຮັດແຕ່ການດີ?
6. ຄຳວ່າ ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາເມື່ອຍລ້າໃນການເຮັດດີ ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?

ທ.ວ.

ບົດຮຽນທີ 13

ຕໍ່ຄົນບໍ່ເຊື່ອ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ໂກຣິນໂທ 5:11-21; 1 ເປໂຕ 3:14-16; ໂກໂລຊາຍ 4:2-6
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	2 ໂກຣິນໂທ 5:11-21; 1 ເປໂຕ 3:14-16; ໂກໂລຊາຍ 4:2-6
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຄຣິສຕຽນຖືກເອີ້ນມາເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ຜູ້ອື່ນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຂ້ອຍໄດ້ຊອກຫາການຊ່ອຍໃຫ້ຜູ້ອື່ນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຊັກຊວນທ່ານໃຫ້ນຳຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອມາຫາພຣະເຈົ້າ.

ບົດນຳ

- ກ. ບົດຮຽນນີ້ຖືກແກ້ໄຂດັດແປງຈາກພາສາອັງກິດໃຫ້ຖືກກັບແບບຄົນລາວ ແລະເໝາະສົມກັບຊີວິດປະຈຳວັນ ດັ່ງນັ້ນບົດຮຽນນີ້ຈຶ່ງມີຄວາມຄ້າຍຄືພາສາອັງກິດແຕ່ພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.
- ຂ. ມັນເປັນເລື່ອງໜ້າທ້າທາຍທີ່ຄຣິສຕຽນໃຊ້ຊີວິດປະຈຳວັນຮ່ວມກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະອົງ ແຕ່ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າເຮົາເປັນທູດທີ່ຖືກສົ່ງມາປະຈຳບ່ອນທີ່ເຮົາຢູ່ເຮົາກໍມີໜ້າທີ່ນຳຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃຫ້ຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າ.

1. ໂດຍຄວາມຮັກຈາກພຣະຄຣິດ: (2 ໂກຣິນໂທ 5:11-15)

ຈິດໝາຍທີ່ໂປໂລຂຽນໄປຍັງຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທເນື່ອງຈາກວ່າຄຣິສຕະຈັກກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໄດ້ມີການແບ່ງແຍກກັນ ຫລືຢູ່ໃຜຢູ່ລາວໂດຍບໍ່ມີການໄປຫາມາສູ່ກັນແຕ່ຢ່າງໃດ, ໂປໂລກ່າວວ່າ "ເພາະເຫດທີ່ເຮົາຮູ້ຈັກຄວາມຍຳເກງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ ເຮົາຈຶ່ງຊັກຊວນຄົນທັງຫລາຍ ເຮົາເປັນຢ່າງໃດພຣະເຈົ້າກໍຊົງຊາບຢູ່ແລ້ວ ແລະເຮົາຫວັງໃຈວ່າ ໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງພວກເຈົ້າຄົງຮູ້ຈັກເຮົາເໝືອນກັນ" (ຂໍ້ 11). ແປວ່າໂປໂລເປັນອັດສາວິກທີ່ຍຳເກງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈຶ່ງຊັກຊວນຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍໃຫ້ຍຳເກງພຣະເຈົ້າຄືກັນ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຈັກວ່າໂປໂລເປັນອັດສາວິກທີ່ຍຳເກງພຣະອົງແລ້ວ ແລະໂປໂລຍັງຫວັງໃຈວ່າຄຣິສຕຽນທີ່ມີໃຈສຳນຶກຜິດຊອບນັ້ນຄົງເຂົ້າໃຈໃນເຈຕະນາດີຂອງໂປໂລເຊັ່ນໃນຈິດໝາຍສະບັບນີ້. ເມື່ອໂປໂລແລະຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທຍຳເກງແລ້ວໂປໂລຈຶ່ງຊັກຊວນຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາດຢິວດ້ວຍ ເພາະຢ້ານວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງພຣະພິໂຣດລົງມາເທິງຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄປຊັກຊວນເຂົາໃຫ້ຄົນດີກັນກັບພຣະອົງກ່ອນທີ່ພຣະພິໂຣດຈະລົງມາເທິງເຂົາ.

"ເພາະວ່າຖ້າເຮົາໄດ້ເຮັດຢ່າງຄົນເສັງຈິດເຮົາກໍເຮັດເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຈົ້າ ຫລືຖ້າເຮົາເຮັດຢ່າງຄົນປົກກະຕິກໍເພາະເຫັນແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ" (ຂໍ້ 13). ການທີ່ໂປໂລກ່າວວ່າທ່ານເອງເຮັດຢ່າງຄົນເສັງຈິດເພາະວ່າໃນຂະ

ນະທີ່ໂປໂລກ່າວຄຳພຍານການຖິ້ມໃຈເກົາເອົາໃຈໃໝ່ເພື່ອແກ້ຄະດີຂອງເພິ່ນນັ້ນ ມີຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າເຟຊະໂຕ ໄດ້ເປັ່ງສຽງດັງຂຶ້ນວ່າ "ໂປໂລເອີຍ, ເຈົ້າເປັນບ້າໄປແລ້ວ ການຮຽນຮູ້ທລາຍຂອງເຈົ້າກຳລັງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນບ້າໄປເສັ້ງ" (ກິຈການ 26:24). ແປວ່າການທີ່ເພິ່ນເປັນຢູ່ກໍເພາະເພິ່ນແກ່ພຣະນາມພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງປຸງແປງເພິ່ນ ແລະຫາກເພິ່ນເຮັດເປັນຄົນປົກກະຕິກໍເພື່ອຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທຈະໄດ້ຮຽນເອົາແບບຢ່າງອັນດີງາມນີ້, ສລຸບແລ້ວໂປໂລບອກວ່າທ່ານເປັນຄົນປົກກະຕິບໍ່ໄດ້ເສັ້ງສະຕິເປັນບ້າຕາມທີ່ເຂົາກ່າວຫາ.

ໂປໂລເຮັດທຸກຢ່າງ, ເປັນທຸກຢ່າງກໍເພາະວ່າ "ດ້ວຍວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດຊົງບັງຄັບເຮົາຢູ່ ເພາະເຮົາໄດ້ຄິດເຫັນຢ່າງນີ້ວ່າ ມີຜູ້ນຶ່ງໄດ້ຕາຍແທນຄົນທັງປວງ ເຫດດັ່ງນັ້ນຄົນທັງປວງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າສ່ວນໃນຄວາມຕາຍນັ້ນແລະພຣະອົງນັ້ນໄດ້ຊົງວາຍພຣະຊົນແທນຄົນທັງປວງ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນ ຈະໄດ້ມີຊີວິດເພື່ອປໂຍດແກ່ຕົວເອງອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະອົງຜູ້ຊົງສິ້ນພຣະຊົນ ແລະໄດ້ຊົງຖືກບັນດານໃຫ້ຄົນພຣະຊົນເພາະເຫັນແກ່ເຂົາ" (ຂໍ້ 14-15). ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງບອກວ່າເພິ່ນຈະມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອຜູ້ອື່ນ ເພາະວ່າພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງວາຍພຣະຊົນແກ່ຄົນທັງປວງ ແລະພຣະອົງຍັງພື້ນພຣະຊົນເພື່ອຄົນທັງປວງທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຈະໄດ້ພິສູດວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງຄຣິສຕຽນເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງພຣະຊົນຢູ່.

2. ອອກໄປບອກຂ່າວ: (2 ໂກຣິນໂທ 5:16-21)

ເມື່ອໂປໂລກ່າວເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວທ່ານບໍ່ໄດ້ເວົ້າລ້າ ໆ ເພິ່ນຍັງກ່າວເຖິງການປະຕິບັດອີກດ້ວຍ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງທ່ານກ່າວວ່າ "ຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ" (ຂໍ້ 17ກ). "ຊົງໂຜດໃຫ້ເຮົາຄົນດີກັນກັບພຣະຄຣິດ" (ຂໍ້ 18). "ບໍ່ໄດ້ຊົງຖືໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ ແລະຊົງມອບຂ່າວເຮືອງການທີ່ພຣະອົງໃຫ້ຄົນດີກັນນັ້ນໄວ້ກັບເຮົາ" (ຂໍ້ 19). ແປວ່າໃຫ້ອອກໄປຫາຜູ້ບໍ່ເຊື່ອດ້ວຍຂ່າວປະເສີດ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງໂປໂລຍ້າອີກວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງເປັນທູດຂອງພຣະຄຣິດ ໂດຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຂໍຮ້ອງເຈົ້າທັງຫລາຍທາງເຮົາ ເຮົາຈຶ່ງຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າໃນນາມຂອງພຣະຄຣິດວ່າ "ຈົ່ງຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳໃຫ້ເຈົ້າຄົນດີກັນກັບພຣະອົງເທີນ" (ຂໍ້ 20). ຄຳວ່າເປັນທູດໝາຍເຖິງເພິ່ນເປັນຜູ້ຕາງໜ້າພຣະເຢຊູຄຣິດມາຫາຄົນທັງຫລາຍ ເພື່ອນຳການຄຶນດີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຜ່ານທາງພຣະຄຣິດ ໂດຍການປະກາດຂອງໂປໂລນັ້ນ ຈຶ່ງຂໍໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າ.

3. ພ້ອມທີ່ຈະກ່າວຕອບຢ່າງສຸພາບ: (1 ເປໂຕ 3:15)

ເປໂຕຂຽນເຣື່ອງນີ້ຕອນມີການເມືອງເຂັ້ມຂົ້ນ ແລະການປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູເຂັ້ມແຂງ, ຄຣິສຕຽນມີຄວາມຫວັງທີ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນຄືພຣະທົ່ວໄປ(1ເປໂຕ 1:8). ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນຈຶ່ງເຮັດແຕ່ການດີໃນຖ້າມາກາງຂອງຄວາມທຸກລຳບາກ ດ້ວຍການຖືກຂົ່ມເຫງຈາກພັກການເມືອງບໍ່ໃຫ້ເຊື່ອ ແລະບໍ່ໃຫ້ປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ໃນເວລານັ້ນທ່ານນີໂຣ ພັກການເມືອງຂອງຈັກກະພັດໂຣມໄດ້ສັ່ງກັກຂັງແລະສັ່ງຂ້າປະທານຄຣິສຕຽນ ແລະມັກຈະໂຈດຖາມຄຣິສຕຽນເຖິງເຫດຜົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າວ່າ ເປັນຫຍັງຕ້ອງເຊື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ແລະບໍ່

ສາມາດຈັບບາຍໄດ້ນີ້ ເປັນຫຍັງບໍ່ເຊື່ອພຣະອັນຫລວງຫລາຍທີ່ເບິ່ງເຫັນ ແລະສາມາດຈັບບາຍໄດ້ທີ່ມີຢູ່ທົ່ວໄປນີ້? ເພື່ອຕອບຄໍາຖາມນີ້ອັດສາວິກເປໂຕແນະນຳວ່າ "ຈົ່ງມີໃຈພ້ອມຢູ່ສເມີ ເພື່ອພວກທ່ານຈະສາມາດຕອບແກ້ຕົວໄດ້ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖາມພວກທ່ານວ່າ ທ່ານມີເຫດຜົນປະການໃດຈຶ່ງມີຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້ແຕ່ຈຶ່ງຕອບດ້ວຍໃຈສຸພາບແລະຍໍາເກງ" (1 ເປໂຕ 3:15). ແປວ່າຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຖືແລງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນຢ່າງສຸພາບເພື່ອໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ຖາມເພື່ອສະແດງຄວາມນັບຖືເພີ່ນໃນຖານະທີ່ເພີ່ນມີອໍານາດໃນການປົກຄອງ.

4. ດ້ວຍຄວາມສຸພາບສົມກັບເປັນຜູ້ເຊື່ອ: (1 ເປໂຕ 3:15-16)

"ພວກທ່ານຈະສາມາດຕອບແກ້ຕົວໄດ້ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖາມພວກທ່ານວ່າ ທ່ານມີເຫດຜົນປະການໃດຈຶ່ງມີຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້ແຕ່ຈຶ່ງຕອບດ້ວຍໃຈສຸພາບແລະຍໍາເກງ ແລະໃຫ້ມີໃຈສໍານຶກຜິດແລະຊອບອັນເສາະໃສເພື່ອວ່າ, ເມື່ອພວກທ່ານຖືກປາບປາມນິນທາ ຄົນທີ່ກ່າວຫຍາບຊ້າຕໍ່ທັມນຽມຄຣິສຕຽນອັນດີຂອງພວກທ່ານນັ້ນກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍ" (ຂໍ້ 15-16). ເພື່ອສະແດງຕົນເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະສະແດງລັກສະນະຂອງທາດແທ້ໃນການເປັນຄຣິສຕຽນອັນແທ້ຈິງ ເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງຮຽນຕອບທຸກຄົນທີ່ຖາມເຮົາທຸກເຣື່ອງ ດ້ວຍໃຈອ່ອນສຸພາບ ເພາະວ່າພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ສົ່ງສອນພວກເຮົາດ້ວຍຄວາມອ່ອນຫວານດັ່ງໃນບົດເພງສັດເສີນກ່າວວ່າ "ຄວາມເວົ້າຂອງພຣະອົງຫວານກວ່ານໍ້າເຜິ້ງ" (ເພງສັດເສີນ 119:103). ໃນພຣະທັມສຸພາສິດກ່າວໄວ້ວ່າ "ຄໍາຕອບທີ່ອ່ອນຫວານລະບັບຄວາມໂກດໄດ້" (ສຸພາສິດ 15:1). ແລະຄຣິສຕຽນຈະຕອບດ້ວຍຄວາມຍໍາເກງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ແມ່ນຕອບແບບແກ້ຕົວເພື່ອເອົາຕົວລອດ. ການຕອບຄໍາຖາມດ້ວຍສຸພາບແລະອ່ອນຫວານ ພ້ອມທັງຕອບດ້ວຍຄວາມຍໍາເກງພຣະເຈົ້ານັ້ນອາດພາໃຫ້ຜູ້ຢາກມາເຊື່ອ ພຣະເຈົ້າກໍເປັນໄດ້.

5. ອ້ອນວອນແລະຊອກຫາໂອກາດ: (ໂກໂລຊາຍ 4:2-6).

ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າໂປໂລໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍເປັນສ່ວນໃຫຍ່ໃນການປະກາດແລະເລົ່າໂລມໃຈຄຣິສຕຽນແຕ່ລະເມືອງຕາມເຫດການຂອງເມືອງນັ້ນ, ໃນເມືອງໂກໂລຊາຍນີ້ໂປໂລໄດ້ເນັ້ນໜັກເຣື່ອງການອ້ອນວອນເພື່ອຈະໄດ້ມີໂອກາດປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອ ໂດຍປະກາດຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃຫ້ແກ່ຄົນພາຍນອກຢ່າງຄົບຖ້ວນຂ່າວປະເສີດ. ເພາະມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເປີດໂອກາດໃນເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ປະກາດເຣື່ອງຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເອົາພຣະທັມຂອງພຣະອົງໃສ່ໃນປາກຂອງພວກເຮົາ ແລະຜົນຈະເປັນຢ່າງໃດນັ້ນກໍສຸດແລ້ວແຕ່ນໍ້າພຣະທັມພຣະອົງ ສ່ວນເຮົາທັງຫລາຍມີໜ້າທີ່ອ້ອນວອນແລະປະກາດຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງເປີດໂອກາດໃຫ້. "ຈົ່ງຫມັ້ນພຽນໃສ່ໃຈໃນການອ້ອນວອນ ຈົ່ງເຜົ່າລະວັງຢູ່ໃນການນັ້ນດ້ວຍຂອບພຣະຄຸນແລະອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຮົາດ້ວຍ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຊົງໂຜດໄຂປະຕູໄວ້ສໍາລັບພຣະທັມນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາກ່າວຂໍ້ລັບເລິກເຣື່ອງພຣະຄຣິດ (ທີ່ເຮົາຖືກຈໍາຈອງຢູ່ກໍເພາະເຫດນີ້)" (ຂໍ້ 2-3).

ນອກຈາກອ້ອນວອນເພື່ອຊອກຫາໂອກາດແລ້ວໂປໂລຍັງແນະນໍາໃຫ້ໃຊ້ສະຕິປັນຍາແລະວາຈາອັນປະກອບດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມເມດຕາຈາກເບື້ອງເທິງ ພຣະເຈົ້າຊົງເມດຕາເຮົາຢ່າງໃດ ເຮົາກໍຄວນໃຊ້ກິຣິຍາວາຈາດ້ວຍຄວາມເມດຕາຢ່າງດຽວກັນ, ສິ່ງສໍາຄັນອີກປະການນຶ່ງນັ້ນແມ່ນໃຫ້ປະສົມດ້ວຍເກືອ ໝາຍຄວາມວ່າ ມີ

ຊີວິດທີ່ເໝາະສົມກັບເປັນຜູ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ. "ຈົ່ງປະຕິບັດຕໍ່ຄົນພາຍນອກດ້ວຍໃຊ້ສະຕິປັນຍາ ໂດຍສວຍ ໂອກາດຈົ່ງໃຫ້ວາຈາຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍປະກອບດ້ວຍເມດຕາຄຸນຢູ່ສເມີ ປະສົມດ້ວຍເກືອ ເພື່ອເຈົ້າທັງ ຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວິທີຕອບທີ່ຖືກໃຈແກ່ທຸກຄົນ" (ຂໍ້ 5-6).

ຄໍາຖາມ:

1. ໂປໂລໄດ້ຊັກຊວນພື້ນ້ອງໂກຣິນໂທເຮັດຫຍັງ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດ?
2. ມີຫຍັງຂັດຂວາງທ່ານບໍ່ໃຫ້ເວົ້າຄວາມຈິງເລື່ອງຂ່າວປະເສີດ?
3. ທ່ານຈະຕອບຄົນທີ່ຖາມທ່ານວ່າ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອພຣະເຢຊູດ້ວຍຄວາມສຸພາບແນວໃດ?
4. ເປັນຫຍັງຄຣິສຕຽນຈຶ່ງອ້ອນວອນມື້ນຶ່ງຕັ້ງຫລາຍເທື່ອ?
5. ມີໃດເປັນເທື່ອຫລ້າສຸດທີ່ທ່ານເວົ້າເລື່ອງຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານໃຫ້ຜູ້ອື່ນຟັງ?

ທ.ວ.